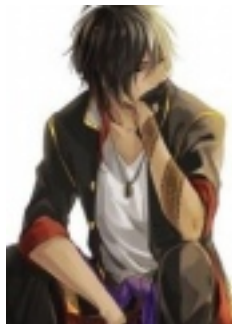

Kết Hôn Ba Năm Phát Hiện Lão Công Là Mèo

Contents

Kết Hôn Ba Năm Phát Hiện Lão Công Là Mèo	1
1. Chương 1: Nói Dối Liên Hiện Nguyên Hình	2
2. Chương 2: Meow	8
3. Chương 3: Trì Tam Hoa	13
4. Chương 4: Hừ	18
5. Chương 5: Bạc Hà Mèo	22
6. Chương 6: Trì Tiểu Bảo Bối	29
7. Chương 7: Chào Chị Dâu A	36
8. Chương 8: Anh Ngàn Chén Không Say	41
9. Chương 9: Xông Lên Đi!	48
10. Chương 10: Chào Phu Nhân	57
11. Chương 11: Khò Khò	63
12. Chương 12: Trì Nhị Hoa	70
13. Chương 13: Châm Ngón Tình Yêu	77
14. Chương 14: Lão Yêu Quái	81
15. Chương 15: Quất Béo	90
16. Chương 16: Hoa Đào Vàng	95
17. Chương 17: Khoe Tiền	101
18. Chương 18: Đánh Cướp	107
19. Chương 19: Người Tốt Bị Mèo Khinh	124
20. Chương 20: Giảm Béo	131
21. Chương 21: Lôi Kiếp (1)	137
22. Chương 21-2: Lôi Kiếp (2)	149
23. Chương 22: Anh Đã Trở Về (hết)	158

Kết Hôn Ba Năm Phát Hiện Lão Công Là Mèo

Giới thiệu

Thể loại: nguyên sang, đam mỹ, hiện đại, HE, ngọt kiểu dấm tinh tổng tài mèo công X mạnh mẽ

1. Chương 1: Nói Dối Liền Hiện Nguyên Hình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tí tách, ào —”

Đô Ngự ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, đêm qua dự báo thời tiết bảo hôm nay có mưa, quả nhiên thật sự có mưa.

Mưa nói rơi là rơi, trong chốc lát không có vẻ sẽ ngừng. Đúng lúc đến giờ tan tầm, ngoài đường dòng người vội vàng hối hả, Đô Ngự theo thói quen đi xuống nhìn thoáng qua, chiếc Chery Tiggo* thường đậu dưới tầng đúng giờ này mỗi ngày, nay lại không thấy đến nữa.

*Chery Tiggo: một dạng xe SUV (xe thể thao đa dụng) của Trung Quốc.

Con người đã trấn hơn nửa tháng đó –

À không, con mèo mới đúng, hôm nay rốt cuộc hết kiên nhẫn rồi sao?

Hay là kẹt xe, Đô Ngư trầm nghĩ, đóng máy tính lại, ra tận cửa công ty nhìn một lúc, không phải, hình như không đến thật.

Đô Ngư thở phào, người ta bảo mèo giỏi nhẩn nại, trước đó y đã chuẩn bị tinh thần trường kì kháng chiến, không ngờ người này chẳng nhẩn nại như y tưởng, bớt được không ít việc.

Chạng vạng mưa rơi càng lớn, cái rét lạnh của gió thu bao trùm, từ trạm xe trở về, cả hai ống quần Đô Ngư đã ướt lướt thướt.

Vào cửa liền phát hiện đèn vậy mà đã sáng, Đô Ngư còn tưởng mình đi nhầm nhà. Mấy ngày nay ở đây, mỗi lần về y đều phải dùng sức dậm chân, mà dù có vậy, đèn chưa chắc sáng được, còn tùy vào may mắn, sao hôm nay lại nhạy khác thường thế. Trời rất lạnh, Đô Ngư cũng lười nghĩ thêm, nhanh chóng chạy vào nhà, thay quần áo khô rồi thổi lửa nấu cơm.

Y tan tầm lúc 5 giờ, con trai tan học sớm hơn y năm phút, giờ đang ở lớp học thêm, không bao lâu nữa sẽ về. Đô Ngư nhanh nhẹn nấu xong cơm, xào hai món mặn, ngay lúc đang rửa tay thì chuông cửa vang lên.

Đại thẩm cách vách bế cháu gái nhỏ đứng ngoài cửa, Đô Ngư mới chuyển đến không bao lâu, chưa quen thân hàng xóm xung quanh lắm, chỉ từng cùng bà nói qua vài ba câu.

“Đang nấu cơm à Tiểu Ngư Nhi?” Bà cười tủm tỉm, chủ động thân mật mà gọi y là Tiểu Ngư Nhi, đã Tiểu lại còn Nhi, lúc mới nghe Đô Ngư còn không kịp phản ứng lại, hiện tại nghe quen rồi, nhanh chóng thưa: “Vừa nấu xong ạ, có việc gì sao bác?”

* : là “tiểu” (nhỏ), là “ngư” (cá), là “nhi”(trẻ con, đứa trẻ). Đại khái nghĩa là bé cá nhỏ.

“Ngoài cửa nhà con có con mèo cứ ngồi đó không đi, bác không biết có phải mèo của con không, tới gọi con ra xem thử đây”.

Đô Ngư hiện giờ vô cùng miễn cảm với từ “mèo”, vẽ mặt cảnh giác liếc xung quanh một vòng: “Ở đâu thế ạ?”

“Đây ạ!” Bé con ngậm kẹo mút đợi câu này lâu lắm rồi, vội nhào người ra phía sau, bé nghiêng sang một bên, Đô Ngư liền thấy được rõ ràng, ở đó đúng là có một con mèo đang ngồi xồm.

Đó là một con mèo tam thể cực đáng yêu, mũi trắng, yếm cổ trắng, bốn chân như mang vớ trắng, trên màu lông đen điểm tuyết vài vệt màu cam, mắt vàng kim, tròn xoe, hướng Đô Ngư chớp chớp, thoát nhìn tội nghiệp vô cùng. Khó trách tại sao bé con vội vàng cho nó trình diện đến vậy, bộ dạng vừa đáng yêu vừa đáng thương này, dù là ai thấy hẳn cũng muốn sờ sờ cưng cưng một phát.

(Chắc tựa tựa bé này)

Ngài mèo không chờ bé con sờ sờ cứng cứng mà nhảy phốc đến bên chân Đô Ngự, nhân lúc Đô Ngự chưa kịp phản ứng liền cạ vào chân người ta. Cọ xong còn ngẩng khuôn mặt vô tội lên nhìn Đô Ngự, mấy sợi râu bạc dài dài run run, đôi mắt nheo nheo.

“Meo ~”

Tiếng “meo” này có thể nói là đã dùng cạn vốn liếng bán manh rồi, hại bé con thấy cứng hông chịu nổi, nếu không phải đang bị bà ôm, bé đã nhào tới mèo ngay. Nhưng Đô Ngự thì chỉ thấy da gà nổi đầy người, trông con mèo đáng yêu trước mắt mà gắng sức kiềm chế xúc động muốn sập cửa.

Chẳng ai tưởng tượng nổi, bản thể của vật đáng yêu này là một tên đàn ông thân cao mét chín*, lạnh lùng mặt liệt, cùng với từ “đáng yêu” không có một chút xíu nào liên quan.

*bản raw chỉ có một mét?? ừ đó, nên mình cho luôn mét chín cho oai

Mà không, thân mèo mới là bản thể chứ nhỉ.

“Ôi, vẫn là quán chủ nhất.” Đại thẩm cười ha hả, “Hành lang này tối quá, lúc mở cửa không để ý nên không biết nó trộm chui ra phải không, từ sau con nhớ cẩn thận hơn nhé, mèo đáng yêu như vậy, để người ta bắt đi thì không tìm lại được đâu.”

Đô Ngự căng mặt, định nói không phải mèo của mình thì tên mèo kia chân lạnh mắt lẹ, lén vào nhà nhanh như chớp, rất một đáng ăn vạ không đi.

Việc xấu trong nhà không để lộ người ngoài, đành đóng cửa tự giải quyết vậy.

“Phiền bác rồi ạ.” Đô Ngự cười cười, nhìn hai bà cháu vui vẻ đi khuất liền trầm mặt đóng cửa kỹ càng.

Mèo giờ ngồi xổm trên sofa, nhìn Đô Ngự đi vào, nghĩ đến lí do mình vào được đây, đoán do Đô Ngự nghe tiếng nó “meo” mà mềm lòng, chiều này tốt ghê, phải dùng tích cực hơn mới được. Vừa định há mồm đã nghe Đô Ngự mắng: “Im miệng”.

Con mèo trước mắt hậm hực ngậm miệng, biểu tình lộ vẻ mất mát, bộ dạng muốn tủi thân bao nhiêu cũng có. Đô Ngư vốn thích mèo, nháy mắt liền mềm lòng thật, nhưng nhớ tới chân thân của tên mèo này thì lí trí quay về ngay.

“Chúng ta có chuyện cần nói.”

Mèo nghe vậy, ngồi ngay ngắn, nghiêng đầu ngoan hiên nhìn Đô Ngư, vốn Đô Ngư còn định nói nặng hai câu, thấy ánh mắt ấy liền ghen trở về.

Nhìn nó, Đô Ngư lại nghĩ đến cái ngày cứ nghĩ là kinh ấy.

Hôm ấy, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Một nhà ba người bọn họ ở nhà xem TV, xem một bộ phim phóng sự.

Đề tài là quá trình làm việc của bác sĩ thú cưng.

Trong lúc đổi kênh Đô Ngư ngẫu nhiên thấy, vừa lúc y cũng thích chó mèo, có hứng thú xem luôn, nhân tiện bổ sung hiểu biết, vì thế y, Trì Vũ và bạn học Đô Tuấn Quả vừa chơi game xong, cùng nhau xem chương trình này.

Lời dẫn dí dỏm hài hước, các bé chó mèo đáng yêu, Đô Ngư xem say sưa.

Vì là bác sĩ thú cưng nên tất nhiên sẽ luận bàn về cách chữa bệnh cho các bé động vật.

Tình huống ở đây là một bé mèo không rõ bệnh, không ai nhìn ra, chủ nhân hết cách, gấp đến độ khóc lóc, Đô Ngư cũng sốt ruột theo.

Cả nhà đang tập trung tinh thần theo dõi, Trì Vũ một bên như không nhận được liền phát biểu: “Cổ họng mắc xương cá đó.”

Đô Ngư tưởng hấn đùa, mèo mà cũng hóc xương cá sao, không ngờ khi đáp án được công bố thì đúng là hóc xương thật, Đô Ngư ngạc nhiên lắm, hỏi Trì Vũ làm sao biết, Trì Vũ lại chẳng trả lời. Bệnh nhân sau đó là một bé mèo*, ăn được uống được khoẻ mạnh vô cùng nhưng cả ngày cứ rầu rầu không vui, dùng biện pháp gì cũng không hiệu quả, đang lúc mọi người bó tay, Trì Vũ lại nhìn không nổi nữa: “Đây là trầm cảm.”

Bác sĩ thú cưng trong TV kết luận: “Cô chủ sáng 7 giờ ra ngoài, 8 giờ tối mới về, nó** ở nhà một mình, không ai chơi cùng, cũng giống như người vậy, bị trầm cảm rồi.”

*, ** Lúc đầu tác giả viết mèo, sau lại viết là chó, nhưng tình huống này muốn chỉ ra anh Trì rất hiểu mèo nên mình coi như chó là viết nhầm.

Đô Ngư bị dọa sợ nha, vẻ mặt không tưởng nổi nhìn Trì Vũ: “Anh không lẽ là một con mèo sao?”. Đến bác sĩ còn chịu không có biện pháp, hấn làm cách nào liếc mắt một cái liền nhận ra ngay vậy nhỉ?

Thực ra Đô Ngư chỉ tiện miệng, trêu chọc hấn vậy thôi, dù y có tư duy kiểu gì cũng không thể thật sự cho rằng Trì Vũ là mèo được, đó không phải tư duy mà là bị điên.

Nhưng Trì Vũ tưởng y nghiêm túc.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Đô Ngư, Trì Vũ mím chặt môi, Đô Ngư càng nhìn, hấn càng rối, thấy hấn như vậy, Đô Ngư càng tò mò hấn muốn nói gì, càng nhìn.

“Anh..” Trì Vũ lại mím môi thật chặt.

“Anh như nào?”

“Anh không..”

“Phốc” – Phốc này không phải tiếng Đô Ngư cười, thực tế Đô Ngư một chút cũng không cười nổi, vì Trì Vũ y đang nhìn chăm chú, phụt một tiếng biến thành mèo.

Vừa nói dối liền hiện nguyên hình mèo.

Chỉ có ba chữ hình dung nổi tâm tình y lúc đó.

WTF*.

*Nguyên văn là nghĩa là “nhật (ngày) cầu”, một câu chữ bên Trung, hình như nghe giống “chịch chó” (fuck the dog).

Đô Ngư lắc lắc đầu thu hồi đoạn kí ức đáng sợ này, nếu được, y thật muốn mất trí nhớ luôn. Mặc kệ là ai, lớn lên trong bối cảnh dựng từ chủ nghĩa duy vật đều không thể lập tức tiếp thu loại chuyện này, suốt tuần sau đó y đều trong tình trạng hoài nghi nhân sinh.

Đến tận bây giờ vẫn cảm thấy đây là một giấc mộng.

Sau khi sự việc xảy ra, y dọn nhà chuyển đi, thời gian này Trì Vũ vẫn muốn tìm y giải thích, nhưng Đô Ngư tam quan sụp đổ không muốn nghe hán giải thích đâu, cái gọi là chân tướng, chẳng phải chính là..

Y cùng một con mèo, chung chăn chung gối, suốt tận 3 năm! Hay sao?

“Không phải nói sau khi lập nước không còn vụ thành tinh nữa sao?”

Đô Ngư không nhin nổi, bán manh vô dụng thôi, người đang sống sờ sờ một phát biến thành con mèo, thật là dọa chết người tốt mà! Để lại cho y bóng ma tâm lý rồi đấy.

Mèo tam thể cúi đầu không hé răng, hồi sau mới buồn buồn dỗi hờn nói: “Anh thành tinh trước khi lập nước.”

Than ôi, Đô Ngư ngây người kinh ngạc: “Không phải năm nay anh mới hai bảy sao?” Thành tinh trước lập nước thì biết bao nhiêu tuổi chứ.

“Là tuổi thực.”*

*Bản gốc là (one full year of life), dịch là “một tuổi” nhưng mình cố hiểu là “tuổi thực” (tuổi làm người), khác so với tuổi mục là tuổi bào thai + tuổi sống, theo mình ý tác giả là anh Trì thành tinh trước lập nước, tu luyện một thời gian và mới hoá người được 27 năm, vậy thì tuổi mục của anh sẽ tính bằng tuổi bào thai + tuổi làm mèo, thành tinh, tu luyện + tuổi làm người..

.....

Đô Ngư thiếu chút nữa hụt hơi không thở nổi, hay cho cái tuổi thực của anh, thế thì tuổi thực với tuổi mục cũng chênh nhau hơi nhiều rồi đấy. Đô Ngư không nhin được, chỉ muốn hán nhanh biến khuất mắt đi: “Hai chúng ta đã ly hôn, anh đừng tìm tôi nữa.”

Mèo hoa vọt ngẩng đầu: “Anh không ly!”

Đô Ngư đau đầu: “Không ly cũng phải ly!”

Một người một mèo đang tranh chấp không ngừng, Đô Tuần Quả đeo cặp sách nhảy nhót về nhà, miệng hát ca, vừa thấy cảnh này liền tự động im bật.

Nhóc về sai thời điểm rồi.

Nhóc không muốn lúc cha mẹ cãi nhau mình lại bị kẹt giữa đầu nha.

Nhưng giờ đi thì không còn kịp nữa, Đô Ngư đã thấy nhóc, Đô Ngư nhìn thẳng con đi nhật này một lượt từ trên xuống dưới, Trì Vũ là mèo yêu, con trai hán mang về có khi nào cũng là mèo không, sao giờ y mới nghĩ đến khả năng này!

Đô Ngư hoài nghi nhìn chằm chằm Đô Tuần Quả: “Quả Quả, cha con là mèo yêu mà con không sợ chút nào sao?”

“Sợ chứ! Con sợ muốn chết luôn á!” Đô Tuần Quả phản ứng nhanh, lập tức cách xa Trì Vũ ba mét, như thể cha nhóc là hồng thủy mãnh thú không bằng.

Mèo hoa biểu tình phẫn nộ.

Đô Ngư tiếp tục thử: “Chắc con không phải cũng là mèo đầu nhĩ?”

Đô Tuấn Quả lập tức cùng Trì Vũ phân rõ giới hạn: “Tất nhiên rồi ạ, con cũng không quen thân gì ổng đâu.”

Mèo hoa: “.....”

Đô Tuấn Quả ôm chặt Đô Ngự, trên miệng mà có đuôi thì chắc chắn đang vậy rất hăng, “Baba, con là con trai Quả Quả đáng yêu của baba mà, sao baba có thể hoài nghi con như thế, con nói dối nhiều vậy mà có biến thành mèo bao giờ đâu?”

Đô Ngự: “.....” Có hiện nguyên hình thật thì cũng phải biến ra con chó con mới đúng.

Cuối cùng Trì Vũ vẫn bị đuổi ra ngoài, Đô Tuấn Quả “lương tâm chưa mất”*, tiền cha nhóc đến cửa.

*lương tâm chưa chết hẳn

Tay nhóc cầm theo một cái đồng hồ Rolex thật bự, nhìn mà phát sầu.

Đồng hồ là của Trì Vũ, gia cảnh Trì Vũ bình thường, mọi người sống rất tiết kiệm, ngoài chiếc Chery Tiggo giá chưa đến mười vạn, vật quý nhất hẳn từng mang về nhà cũng chỉ là hải sâm, bào ngư công ty phát cho dịp Tết. Trên dưới người hẳn, chiếc đồng hồ này là thứ có giá trị nhất. Ngày đó Đô Ngự dọn đồ quá vội, lấy nhầm, hôm nay có dịp đem trả về đúng chủ.

Nhưng mèo thì đeo đồng hồ kiểu gì, Đô Tuấn Quả suy nghĩ, cuối cùng đem nó tròng lên cổ mèo hoa.

“Cha à.” Đô Ngự không ở đây, Đô Tuấn Quả lại dịu dàng với cha nhóc như gió mùa xuân: “Con vừa rồi hông có cố ý, cũng vì tình thế bức bách mà thôi.”

Mèo hoa chẳng thèm phản ứng nhóc.

Ưu điểm lớn nhất của Đô Tuấn Quả là da mặt dày: “Cha, giờ hai ta phải nội ứng ngoại hợp, đúng không? Con phụ trách ở trước mặt ba nói tốt cho cha khiến ba mềm lòng, cha phụ trách hỗ trợ con, mua cho con thật nhiều đồ ăn ngon để con thêm sức lực, con mỗi ngày vắt hết đầu óc, trừ để học ra thì chính là để dỗ dành ba giúp cha đó, tể bào nào ngổm củ tỏi cả rồi, à đúng rồi cha.” Đô Tuấn Quả hắc hắc cười, lấy lòng nói: “Con không có tiền tiêu vặt, cha cho con một ít đi.”

Mèo hoa giận sôi máu: “Chúng ta quen nhau sao, hừ!”

Dứt lời, mang theo Rolex lóng lánh to bự trên cổ, ngoáy miệng bước chuệnh choạng, điệu bộ y hệt em bé mới tập đi, Đô Tuấn Quả nhìn mà lòng run sợ. Bỏ đi, nhóc không có tâm tình lo cho cha nhóc đâu, nhóc còn phải nghĩ xem làm sao trấn an Đô Ngự nữa. Nhóc không muốn bị đuổi khỏi nhà giống cha chút nào.

Chạng vạng thành thị người đến người đi, ngựa xe như nước. Đèn xanh hiện, trên vạch kẻ đường có một con mèo tam thể xinh xắn theo dòng người băng qua đường lớn.

“Oa đáng yêu quá đi.”

“Trên cổ nó đeo gì vậy nhỉ, có vẻ nặng quá ấy.”

“Mẹ ơi hình như là vòng vàng, loé mù mắt tôi rồi.”

“Rolex!”

Mọi người bị cảnh tượng thần kì này làm sợ ngây người, sôi nổi cầm lấy di động quay chụp mèo hoa, còn có người đổ mắt tham lam, vài kẻ cùng nhau lao về phía này “Bắt lấy nó!”

HẾT CHƯƠNG 1.

Tác giả có lời muốn nói:

SINH XONG HÀI TỬ LIỀN LY HÔN

Thẩm Gia Ngôn - một diễn viên nhỏ hạng 180 nhìn kim cương vương lão ngũ hạng nhất Tạ Kế Hiên lại chiếm được danh hiệu “muốn gả nhất” của nữ sinh trên tạp chí hàng năm, nghĩ thầm, loại vẻ mặt cấm dục lãnh đạm này, vừa nhìn liền biết năng lực có vấn đề.

Tuy nhiên sau một lần say rượu nào đó, cậu tự mình nghiệm chứng vấn đề này, một phát liên trúng, trong bụng có thành cu của tổng tài “Không có năng lực”.

Bị tình địch thương, Thẩm Gia Ngôn cảm giác xui xẻo hết sức: “Đồ chó!”

Tạ Kế Hiên: “Gâu gâu.”

THẾ HÔN

Đồng thiếu gia sắp kết hôn đột nhiên gặp tai nạn giao thông, hôn mê bất tỉnh, dù thế nào Đồng gia cũng không muốn từ bỏ mối hôn sự này, bèn tìm một thế thân, vì báo ân mà thay cho Đồng thiếu đang hôn mê. Lớn lên rất giống Đồng thiếu, nhà rất nghèo, Ti Lê Tây gả vào hào môn, đối tượng là người cầm quyền của thế gia tài phiệt, danh môn quý tộc đệ nhất, nhưng chưa được một năm, Lê Tây bị phát hiện là hàng giả, bị đuổi khỏi nhà. Không lâu sau, anh phát hiện trong bụng mình vậy mà có em bé rồi.

Ba năm sau, Lê Tây đi phỏng vấn, nằm mơ cũng không nghĩ đến, người phỏng vấn là tổng tài của công ty, cũng chính là chồng trước của anh.

Lê Tây: “Hy vọng Tạ tổng quý nhân quên chuyện cũ, không mang thù mình.”

Tạ Tổng cầm quyển sách nhỏ, nghiêm túc nhớ kĩ: “Sẽ không đâu, tôi là người khoan dung độ lượng mà.”

2. Chương 2: Meow

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đô Ngư ngủ không yên giấc, nửa đêm mơ thấy mình ngồi ở công viên, tay ôm ấp một con mèo vằn*, vuốt ve vuốt, mèo liền biết nói tiếng người, dọa y giật mình tỉnh giấc luôn.

* (tabby cat)

Nhìn trần nhà mãi không ngủ lại được, y đành đứng lên đi rửa mặt.

Rửa mặt xong, đi ra mới phát hiện phòng Đô Tuấn Quả vẫn còn sáng. Đã muộn thế này, thằng nhóc kia làm gì còn chưa ngủ?

Đô Tuấn Quả nằm trên giường chơi di động, chuông báo WeChat ong ong vang không ngừng, nhóc điều khiển nhân vật trong game vượt qua từng chướng ngại, thấy viễn cảnh phá được kỷ lục ngay tầm tay thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, dọa nhóc giật bắn, nhân vật sau bao công lao nằm gai nệm mật, từ trong game phát ra âm thanh thê lương thảm thiết.

“Định ngày mai không đi học hả?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng Đô Ngự bắt mẫn, Đô Tuấn Quả vội đáp: “Sắp ngủ đây ạ, lúc này con uống nước xong quên tắt đèn.”

“Hừ.” Tưởng ba mới nuôi con ba ngày sao.

Khe cửa đang sáng đã tối lại, Đô Ngự im lặng đứng đó nửa ngày, xác định trong phòng yên tĩnh mới an tâm rời đi.

Ong ong.

Chờ Đô Ngự đi rồi, Đô Tuấn Quả chui vào ổ chăn, ấn di động nheo nheo. Lớp nhóc có một group WeChat, giờ này phần lớn mọi người đã ngủ, nhưng vẫn có vài con cú con chưa muốn nhắm mắt, một đứa hai đứa nhảy nhót đến tận nửa đêm.

Có bạn học oán giận cha mẹ vào ngày kỷ niệm kết hôn bỏ nhóc ở nhà mà đi chu du thế giới với nhau, ầm ỨC không ngủ được.

Đô Tuấn Quả chợt nhớ ngày kỷ niệm của Trì Vũ và Đô Ngự sắp tới rồi, nhà người ta ngọt ngào biết bao, nhà mình thì còn giận giận dỗi dỗi, đối lập không cần thê thảm vậy được không. Càng nghĩ, tâm tình nhóc càng đi xuống. Nghĩ đến khuôn mặt bé nhỏ của mèo hoa hôm nay buồn rười rượi, Đô Tuấn Quả lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ. Không được, nhóc nhất định phải bàn bạc với cha thật kĩ, kiên trì bền bỉ, đem người truy về!

Nói cho cùng, một con mèo đến vợ cũng không giữ được thì mặt mũi đâu mà làm người!

Đô Ngự cả đêm ngủ không ngon, suýt đi làm muộn, nghỉ trưa cơm nước xong quay về văn phòng, hai ba đồng nghiệp đang tụ lại, vẻ mặt ngạc nhiên sôi sục như Coca Cola.

“Con mèo này quá khí phách.”

“Ánh mắt thật ngầu, dọa người chạy mất luôn haha.”

“Tôi thấy hình như cái Rolex này là đồ thật đó.”

“Tôi cũng thấy vậy, đồ giả không được như này đâu.”

Đô Ngự cứ nghe thấy mèo là chuông cảnh báo reo, nghe bọn họ nói đến Rolex, vốn không có hứng xem nào nhiệt chuẩn bị ngồi về chỗ, chợt quay người lại.

“Đang xem cái gì thế?”

Đồng nghiệp đưa di động cho y: “Cậu xem, mèo này thành tinh rồi.”

Đô Ngự nhìn kỹ, trầm nghĩ đúng là tránh không thoát được, y ngàn trốn vạn trốn, Trì Vũ vẫn có thể đưa chính mình đến trước mặt y.

Người này, à không mèo này, không phải tự xưng thành tinh trước lập nước, mèo yêu hai mươi bảy tuổi sao. Trong video, đang bị một đám người vây quanh chặn đường, muốn cướp lấy Rolex trên cổ nó, người nhiều tay nhiều lại không bị được nửa phần linh hoạt của mèo, kẻ này chen kẻ kia mà chẳng ai tới gần được, bị nó né đến ngã xiêu vẹo.

Phút cuối, nó hếch cằm về phía màn hình, lưu lại một biểu cảm kiêu ngạo hết sức, quay vòng bước đi, lục thân không nhận.

Video mới đăng buổi sáng, bây giờ đã lên top search. Từ đó kéo theo cả hot topic #Một con mèo đeo Rolex#, bình luận toàn là khen đáng yêu khí phách và tự chê mình nghèo vãn vãn mây mây.

Ai, nếu biết đây là mèo tinh, không biết các người còn cười nổi không. Đô Ngư nhìn mèo hoa trong video, râu bạc dài dài, hai đầu tai còn có nhúm mao khôn, lông xù xù nhìn mềm cực kì. Đối mặt với mấy kẻ muốn chặn nó, thông dong không hoảng hốt, trong đáng yêu lộ ra khí phách, đùa giỡn mấy con người động vật bậc cao đến là chặt vật.

Đô Ngư ấn tạm dừng, nhìn kỹ đồng hồ trên cổ mèo hoa. Y cùng Trì Vũ đều chỉ là nhân viên bình thường, lương y một tháng tám ngàn năm, Trì Vũ thì hơn một vạn, lúc trước Trì Vũ nói y đồng hồ này là hàng second-hand, y không nghĩ nhiều, giờ nhìn biểu tình tham lam của mấy kẻ trong video, y đột nhiên hồi tưởng lại, Rolex dù cũ cũng đáng không ít tiền đi!

Trì Vũ làm công ăn lương, lái Tiggo, có khả năng tiêu tiền vào loại đồ này sao?

Buổi chiều, bốn giờ năm mươi.

Cao trung Quang Dương, nơi Đô Tuấn Quả theo học, đúng giờ rung chuông ra về.

Đô Tuấn Quả công cặp sách cùng bạn học đi về phía cổng trường, vừa đi vừa thảo luận về kế hoạch nhóm trong kì nghỉ đông.

Nhóc cùng bốn bạn học khác định quay một bộ phim ngắn, công tác chuẩn bị cơ bản đã ổn thỏa, chỉ còn vấn đề thiết bị bàn chưa xong, cứ tính chung chung sơ lược một chút, riêng phần thiết bị đã phải tốn tới một vạn, mấy khoản chi khác cộng lại cũng phải lên đến ba bốn vạn.

Đây không phải một số tiền nhỏ.

Đô Tuấn Quả còn bạn nghĩ nên khuyên nhủ hai vị phụ huynh của nhóc thế nào, không có tâm tư suy tính chuyện này nữa: “Quyết định xong hết rồi tính tiền bạc sau.”

Lời này bị bạn cùng lớp Tôn Kiện cách đó không xa nghe được, trào phúng một câu: “Phùng má giả người mập*.”

*Chắc ý nó là Quả Quả nhà nghèo nhưng giả vờ coi nhẹ vụ tiền bạc.

Tôn Kiện bắt chước bọn họ cũng muốn làm phim ngắn, vẫn luôn hục hặc với Đô Tuấn Quả, người này gay gắt hơn người kia. Nhà Tôn Kiện có tiền, ba bốn vạn chỉ bằng một tháng tiêu vặt, nhìn bộ dạng mấy người này, đặc biệt là Đô Tuấn Quả, phát sầu vì tiền bạc, trong lòng cậu ta đặc ý vô cùng, câu trào phúng đó là không nhận được buột miệng thốt ra.

Tất cả mọi người sững sốt, Đô Tuấn Quả nhìn cậu ta một cái, chẳng biết nghe được hay không, quay đầu thấy Tiggo của cha đến, lập tức vui lên, cùng các bạn chào tạm biệt, hớn hờ lên xe.

Bên này, bốn bạn học kia đều nhìn chiếc Tiggo chưa đến mười vạn của cha Đô Tuấn Quả mà thở dài trong lòng, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại đồng tình với lời của Tôn Kiện. Tôn Kiện nhìn chiếc xe kia, lộ ra vẻ khinh bỉ, nghèo như vậy cũng muốn cùng tao so sao, chờ đấy, tao chống mắt lên nhìn xem mày đào đâu ra ba bốn vạn.

Đô Tuấn Quả ôm cặp mở cửa ghế phó lái, vừa định nhấc chân ngồi vào đã bị Trì Vũ ngăn cản: “Ngồi ghế sau đi.”

“Cha yêu, cha cùng baba hoà nhau rồi sao!?” Ghế trước không cho ngồi chắc chắn là vì muốn để dành cho baba, Đô Tuấn Quả vui cực kỳ, nhóc rốt cuộc có thể giải trừ cảnh báo nguy hiểm được rồi!

Trì Vũ không trả lời, khuôn mặt lạnh lùng nhìn thẳng phía trước, áo khoác tây trang ném ở ghế sau, hai tay áo sơ mi vén lên, lộ ra chiếc Rolex trên cổ tay, cũng là chiếc treo trên cổ hôm qua: “Ngày mai là sinh nhật bà con, hôm nay nhà ta sang đó.”

Đô Tuấn Quả nhìn cái đồng hồ, nhớ tới cái video nổi tiếng kia, không nhận được phụt cười.

Trì Vũ qua kính chiếu hậu liếc cậu một cái, Đô Tuấn Quả lập tức cảm mồm, chỉ dám lén lút nghĩ trong lòng, vẫn là mèo đáng yêu hơn.

Đô Ngư tan làm liền thấy Trì Vũ đã ở dưới chờ y, bên cạnh kèm theo một Đô Tuấn Quả vui tươi rộn ràng.

Ngày mai là sinh nhật của mẹ y, hai người họ sớm bàn sẽ về vào ngày hôm trước đó, bởi bà một đêm, sáng hôm sau đi. Đô Ngư thở dài, chuyện của y và Trì Vũ mẹ y còn chưa biết, nếu Trì Vũ không cùng y trở về, chiếu theo tính tình mẫn cảm đa nghi của bà, sợ lại khiến bà nhọc lòng một phen.

Y còn đang do dự, hai người kia đã nhào qua.

“Ba ba!”

“Meo –”

“.....”

Đô Ngư phảng phất thấy hai chùm râu của người nào đó xí hổ run lên, đây là không chú ý nên nhầm nhọt hai loại ngôn ngữ sao.

Nhìn tên nam nhân cao lớn anh tuấn trước mắt, Đô Ngư đột nhiên có một loại ảo giác rằng y chưa từng thấy Trì Vũ biến thành mèo, mọi chuyện đều do y mơ một giấc mà thành, giờ tỉnh giấc rồi, Trì Vũ vẫn đứng trước mặt y như ngày xưa, khuôn mặt anh tuấn nhìn rồi không muốn dứt mắt, kéo theo biết bao chú ý từ nam lẫn nữ.

Sau đó tên này còn “Ha” một tiếng với một đồng sự nhiệt tình của y.

.....

“Anh ”ha” với đồng nghiệp tôi làm gì?!” Lên xe, Đô Ngư có chút khó thở, may mà đồng nghiệp đó không nghe thấy, bằng không biết giải thích làm sao.

Trì Vũ mặt vô cảm: “Anh cùng hấn chào hỏi.”

“.....”

“Đừng tưởng tôi không biết mèo hà hơi là muốn dọa người!” Đô Ngư đối với loài mèo phải gọi là quen thuộc, khi còn bé y nuôi một con mèo mướp, mỗi lần cún cưng hàng xóm mon men đến cửa, xâm phạm lãnh địa của nó, nó đều sẽ nheo mắt, nhe răng, hướng cún con đang phe phẩy đuôi lấy lòng ha ha mấy tiếng. Y xì Trì Vũ lúc này luôn.

Trì Vũ không thừa nhận: “Anh muốn chào hỏi thật mà.”

Đô Ngư trừng mắt: “Vậy anh ha tôi đi xem nào.”

Trì Vũ quay đầu nhìn y, sau một lúc lâu mới cúi người lại, ghé tai Đô Ngư, nhẹ nhàng mà ha một chút.

.....

Đô Ngư: Mặt đỏ mặt đỏ mặt đỏ.

Ngồi ghế sau, mặt Đô Tuấn Quả như vừa chịu bạo kích.

Thế giới người lớn thật rắc rối*!

* (dơ bẩn)

Nhà Đô Ngư ở ngoại ô, bình thường lái xe mất bốn mươi phút, hôm nay đường sửa, đi đường vòng về đến nhà thì trời đã tối.

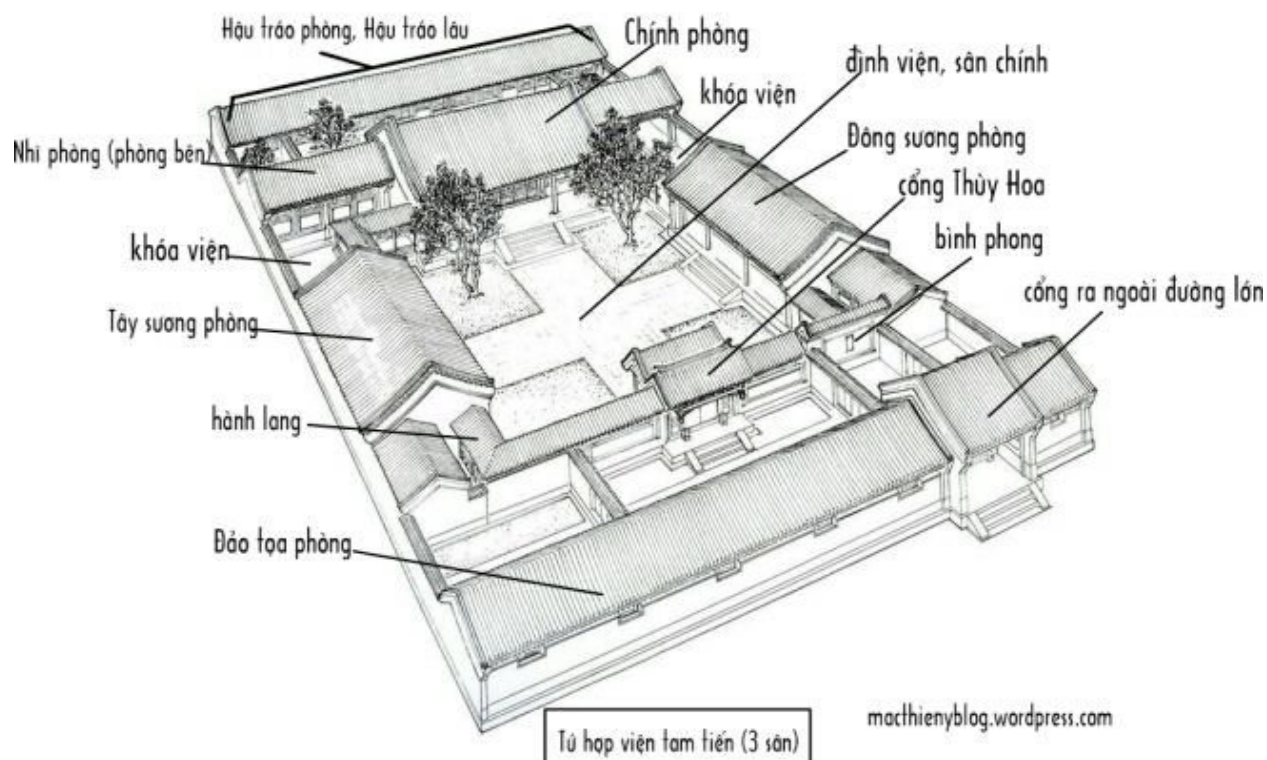
Khi Đô Ngư còn bé cha y đã bỏ đi, mẹ y hai năm trước tái hôn, người kia là bạn học thời sơ trung của bà, nhà có một trai một gái đều đã kết hôn. Hôm nay tổ chức sinh nhật bà, lớn nhỏ gì đều về nhà đoàn tụ, Đô Ngư vừa vào cửa liền nghe tiếng mẹ cảm thưng gà dồ dành một bé trai.

Cậu bé này về chơi nhà ngoại, tám tuổi, thấy bọn họ tiến vào, sợ người lạ liền trốn ra sau lưng mẹ nó.

“Về rồi à.” Chu Hà Bình thấy Đô Ngự, lập tức cười đến thấy rằng không thấy mắt, xoa xoa tay lên tạp dề, đứng dậy ra đón, còn cười trách: “Mua nhiều đồ vậy làm gì, đồ lần trước mua đã ăn hết đâu.”

Trong phòng chỉ có cha kế Trương Đại Chí ra đón, Đô Ngự gọi ông một tiếng thúc thúc, cả nhà cùng vào bàn ăn cơm, cơm nước xong đã 9 giờ.

Nhà này là kiểu tứ hợp viện*, Đô Ngự một nhà ba người ngủ ở tây sương phòng, y cùng con trai ngủ trên giường, Trì Vũ một mình ngủ bên ngoài, trong phòng quét tước sạch sẽ, khăn trải giường và vỏ chăn đều là mới đổi, Đô Ngự nằm trên đó, ngửi mùi xà phòng quen thuộc, dần dần buồn ngủ, chờ Đô Tuấn Quả đánh răng xong trở vào, Đô Ngự đã ngủ rồi.

*Tứ hợp viện

Nửa đêm, âm thanh nào cũng dần yên ắng, tứ hợp viện trong bóng tối như thể cũng chìm vào giấc say. Lúc này, một con mèo nhỏ nhảy lên tường rào, cảnh giác nhìn bốn phía, phát hiện không có động tĩnh gì mới tiếp tục hành động.

Bốn cái móng vuốt nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh đèn đường mơ hồ phác họa ra một tấm lông ba màu hắc hoàng bạch, là mèo tam thể, mũi trắng vòng cổ trắng vớ trắng, chẳng phải chính là ngài mèo hai bảy tuổi thành tinh trước kiến quốc của chúng ta đây sao.

Mèo con hếch chóp mũi hồng nhật ngửi một hồi, trong cổ họng rừ rừ một tiếng, bốn chân lon ton, dọc theo đường mòn chạy lên núi.

Chạy thẳng đến rừng mèo mới dừng lại, thị lực mèo tốt trong bóng tối, nhìn rõ đến từng ngọn cỏ bị gió thổi lay. Nó quan sát hồi lâu, thấy không có vấn đề gì liền thả lỏng, nâng móng vuốt bắt đầu cẩn thận tằm tấp bản thân.

Ngay khi mèo con mải liếm lông, đột nhiên từ trong bụi cỏ nhảy ra một bóng đen, hướng về phía nó với tốc độ chớp giật.

Bóng đen đập xuống mặt đất như phiến bản phóng đại của mèo yêu, dáng dấp thì giống đây, kích thước thì lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây chẳng phải là một con hổ trưởng thành khoẻ mạnh sao!

HẾT CHƯƠNG 2.

Tác giả có lời muốn nói:

Năm mới không khí mới, tôi cũng muốn đổi mới, thực xin lỗi đã để mọi người chờ lâu (nếu có), chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Tiểu manh văn vô cùng đơn giản, chưa biết sẽ viết dài đến đâu.

Dùng máy tính hẳn thấy được hình ảnh dưới đây nhỉ.

Người dịch nói:

Không biết tác giả nói ảnh gì.

3. Chương 3: Trì Tam Hoa

*tên mèo của anh Trì

Chúa tể sơn lâm nặng mấy trăm cân rơi bùm xuống đất, mở cái miệng to như bồn máu ra -

“Emma*.”

*theo convert, gg trans

Giọng nói đầy hương vị Đông Bắc.

“Sao giờ mới đến?”

Ngài hổ đã chờ cạn kiên nhẫn, Trì mèo tinh vẫn ổn định vững vàng đứng đó, vừa nãy hổ nhảy lại đây không thềm nhúc nhích. Hai hình thể đối lập nhau, mèo còn chẳng lớn bằng nửa cái đuôi của hổ nữa, nhưng đứng trước mũi lão hổ, khí thế con mèo này một chút cũng không thua.

“Dỗ vợ con ngủ.”

Không nghĩ con hổ này còn chọc vào vết thương của nó: “Ông không phải sắp bị ly hôn sao?”

“.....”

Trì mèo tinh khó chịu, râu bạc run lên: “Ông rốt cuộc có muốn giúp không đây?”

“Giúp giúp giúp, không phải tôi tới đây rồi sao.” Lão hổ ngáp một cái: “Nhanh lên chút, hừng đông tôi phải về rồi, nếu không không kịp ăn cơm, ngày mai có xương trâu bự đợi tôi đó.”

Trần nơi mẹ Đô Ngự ở, cách hai ngọn núi là một công viên sơn lâm, dựa vào móng vuốt của chúa sơn lâm, trèo đèo lội suối chẳng là vấn đề, nhảy qua tường rào ba mét lại càng dễ, nó thích đi thì đi thích về thì về.

“Muốn ăn sao không tự kiếm đi?”

Lão hổ đứng lí hợp tình nói: “Có người cho ăn thì việc gì phải tự thân vất vả, ông không biết thôi, mấy ngày đông trời lạnh, có người hầu hạ thật sướng biết bao.”

Câu này tiếp tục chọc vào nỗi cô đơn của mèo tinh, “Hừ.”

Đô Ngự ngủ đến nửa đêm, khát nước nên tỉnh, y còn có tật xấu đi tiểu đêm, nhất là khi đột nhiên đổi chỗ ngủ, giấc khó mà yên được.

Đô Tuấn Quả ngủ say sưa, Đô Ngự ra gian ngoài đi vệ sinh không thấy Trì Vũ đâu, chỉ thấy trên giường có một mảnh giấy viết chữ.

- - Anh đi rồi, đừng đến bãi cỏ ta từng hái nấm cạnh rừng thông trên núi tìm anh.

“.....”

Bên dưới còn in lên một dấu chân mèo.

Đô Ngự ném tờ giấy đi, xuống bếp lấy nước ấm uống, về phòng đắp chăn ngủ, lát sau mở mắt, xốc chăn ngồi dậy.

Hôm nay lúc ăn cơm nghe mẹ bảo trong núi có lợn rừng, chạy rất nhanh, còn cắn người, có người bị cắn suýt đứt cả cánh tay, rất đáng sợ.

Y ngẫm lại, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, Trì Vũ dù gì cũng là mèo tinh, không lẽ không biết chạy, trèo lên cây trốn, lợn rừng đành chịu thôi.

Nhưng mà, lỡ như bị cắn thì sao.

Hơn nửa đêm, cửa lớn tứ hợp viện nhẹ nhàng bị đẩy ra, Đô Ngự khoác áo khoác cầm đèn pin, đóng kĩ cửa, đi về phía sau núi.

Đến gần rừng thông liền nghe tiếng vang như có ầu ẩu, còn có tiếng mèo kêu loạn cả lên, Đô Ngự hoảng sợ, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự đụng phải lợn rừng, vì thế chạy đi kiếm tảng đá, tắt đèn, theo hướng tiếng mèo đi tới.

Mắt thấy đã tới đúng chỗ, không đợi y thích ứng với bóng tối, trước mặt đã xoẹt qua một bóng đen, quạt gió khiến y thiếu chút loạn choạng, tiếp theo không biết có thêm thứ gì nhảy qua, tiếng mèo kêu vang lên.

Đô Ngự nhanh mở đèn pin, rọi vào chỗ tiếng phát ra.

Chỉ thấy một con hổ trưởng thành đang run run rẩy rẩy quỳ rạp trên đất, trên thân thể to lớn của nó còn có một con mèo con đang đứng, chân dẫm lên ót nó, bộ dạng uy phong凛冽.

“Ngài thật lợi hại, tôi xin nhận thua, tha cho tôi đi mà!” Lão hổ há mồm van xin.

Mèo con hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tàn nhẫn, ngẩng đầu kiên định nhìn Đô Ngự: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Đô Ngự: “.....”

Anh không mở miệng tôi còn chả rõ anh ở đâu kia.

Con mèo đang nói chuyện chẳng phải chính là Trì Tam Hoa nhà y sao, Đô Ngự bị nó làm cho cạn lời, nhất thời nổi sợ khi thấy hổ cũng nhạt bớt: “Hổ đâu ra đây?”

Nơi này dù có núi nhưng hoàn cảnh tự nhiên không còn thích hợp để hổ sống nữa, chỉ nghe bảo có lợn rừng, chưa từng nghe có cả hổ.

Trì Tam Hoa vẫn dầm dẫm lão hổ, hổ ngoan ngoãn mặc mèo dẫm, đầu lưỡi còn thè ra: “Tôi sắp không xong rồi.”

“.....”

“Không biết từ đâu đến, ở đây làm xằng làm bậy, may mà anh kịp thời ngăn lại.”

“.....”

Đô Ngự không chắc móng vuốt của nó có sắc hơn râu hổ không, hết muốn nói tiếp.

Ban đêm gió có chút lạnh, Đô Ngự không nhịn được hắt xì một cái, Trì Tam Hoa thấy thế, một chân “đá”

bay lão hổ: “Mau đi đi, đừng để tao gặp mày lần nữa.”

Lão hổ đang nằm ngoan trên cỏ mạnh mẽ quay cuồng hai vòng, chạy không bao xa còn quay đầu hét lên: “Tao sẽ còn quay lại.”

Đô Ngự: “.....”

Đừng quay lại, từ bỏ đi.

Một người một mèo về đến nhà, Trì Tam Hoa phe phẩy đuôi vào nhà vệ sinh, Đô Ngự ngồi trên giường càng nghĩ càng thấy kì quái. Y hình như đã quen nghe mèo nói tiếng người, vừa rồi lão hổ đó mở miệng nói chuyện mà y chẳng để ý, con mèo này, rõ là có âm mưu mà!

Đô Ngự lê dép mở cửa phòng vệ sinh, đập vào mắt là thân thể Trì Vũ, ngây ngẩn. Trong đầu y đang dừng ở hình ảnh Trì Tam Hoa, đột nhiên thấy một Trì Vũ hình người nam tính không mặc áo quần, có chút không phản ứng kịp.

Trì Vũ mới tắm xong, đang cầm khăn lông lau tóc, lau xong lắc lắc, tóc buổi sáng vuốt keo nay rũ xuống, che khuất cái trán trơn bóng, nhìn trẻ tuổi non nớt hơn nhiều, có phần giống bộ dạng khi họ gặp nhau lần đầu.

Đô Ngự còn nhớ ngày ấy trời mưa, y tăng ca đến khuya, lúc về phát hiện không mang dù, xe buýt không còn chạy, y đứng trước cửa hàng tiện lợi đợi mưa ngớt, mở ví ra thấy không đủ tiền gọi xe.

Sau đó Trì Vũ tới, rõ ràng có che dù nhưng tóc ướt đầm, đứng chung hồi lâu liền hỏi y có muốn che dù cùng hắn không, đưa y ra tận nhà ga.

Lại sau đó nữa, trời tạnh ráo, Đô Ngự cứ đến cửa hàng tiện lợi thường sẽ gặp Trì Vũ, cứ như vậy, thường xuyên qua lại hai người dần quen, thuận theo tự nhiên mà bên nhau.

Đô Ngự đứng xuất thần, Trì Vũ lau xong tóc đi đến, thân hình một mét chín tràn ngập cảm giác áp đảo, ánh mắt càng hung, hắn hơi cúi đầu nhìn Đô Ngự, thâm thì trong hơi nước ướt át: “Đừng xem nữa, về nhà hằng xem.”

“.....”

Ai xem anh chứ!

Đô Ngự nghe hắn nói vậy, theo bản năng nhìn lướt qua, lập tức thu mắt, thính tai đo đố: “Chuyện con hổ kia là sao?”

Đứng gần như vậy, Đô Ngư không nhìn được nhìn Trì Vũ, lớn lên đẹp thật, đường cong cầm kia chỉ có thể dùng chữ tuyệt mà tả, mượt mà nhẵn mịn mang theo sắc bén nhẹ nhẹ, nghe nói đường cầm thể này người thường khó có, vậy mà Trì Vũ có.

Trì Vũ nghe y hỏi con hổ kia, đưa tay vuốt lên mớ tóc rủ, lộ ra cái trán trơn bóng, vài sợi lại rải rác rơi xuống, tạo ra cảm giác mười phần biếng lười.

“Anh đánh nó chạy rồi, em không cần sợ.”

“.....”

“Sao tôi lại nghe nó nói tiếng người?”

Trì Vũ mặt vô cảm: “Nó không nói tiếng người thì làm sao em hiểu?”

“.....”

Từ từ? Đây là trọng điểm sao?

Muộn rồi, sợ chọc Đô Tuấn Quả dậy, làm ồn đến mẹ, Đô Ngư không hỏi thêm nữa, lên giường đi ngủ, chớp mắt đã 7 giờ.

Hôm nay ăn sinh nhật mẹ, từ buổi sáng đã bắt đầu nấu nướng, Đô Ngư Trì Vũ vào bếp hỗ trợ, bận bịu đến lúc ăn cơm trưa. Cắm nến lên bánh kem, cả nhà cùng nhau hát chúc mừng sinh nhật, thừa dịp cả nhà ăn bánh, Đô Ngư đưa cho mẹ một chiếc hộp đen bằng gỗ đàn, bên trong có đôi vòng ngọc. Cái này là y và Trì Vũ cùng mua, đã chuẩn bị từ tháng trước.

“Con xem con.” Mất Chu Hà Bình dịu dàng, biết con hiểu thảo, chút trách móc liền hoá cảm động, vui cười nhận lấy, chỉ là dặn dò: “Từ sau đừng phí tiền thế nữa.”

Đô Ngư cười cười không nói.

Cơm nước xong, ngoài cửa lớn liền nghe có người ầm còi ô tô, Đô Ngư đi ra xem, chỉ thấy một chiếc BMW đang đậu ngay cạnh Tiggo của Trì Vũ.

Người trong xe thấy y đi ra, mở cửa xe đi xuống, là một người đàn ông tóc vuốt keo, đeo kính râm, thân mặc tây trang. Lúc đầu Đô Ngư không nhận ra, chờ anh ta tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt nhỏ quen thuộc, Đô Ngư mới rõ ràng.

Đây không phải là Tạ Tiểu Cường từng điên cuồng theo đuổi y trước kia sao? Mấy năm không gặp, vậy mà

đã có tiền mua BMW rồi.

HẾT CHƯƠNG 3.

4. Chương 4: Hừ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ Tiểu Cường thấy Đô Ngư đi cạnh Trì Vũ thì hận không thể hoá thành con cua, dang rộng hai chân mà đi, trông có vẻ bức dọc.

Trì Vũ biết tên Tạ Tiểu Cường này, sau khi hắn và Đô Ngư bên nhau, Tạ Tiểu Cường chưa từ bỏ ý định dây dưa với Đô Ngư, bị Trì Vũ dạy dỗ hai lần liền an phận một chút. Hôm nay không biết chạm trúng dây thần kinh nào, chạy tới đây gây phiền.

Tạ Tiểu Cường đẩy kính lên đỉnh đầu, dựa mui xe, hếch cằm, muốn khoe khoang bao nhiêu cũng có: “Anh đến thăm em, em liền ra đón, hai ta thật là tâm hữu linh tê*.”

*thần giao cách cảm

Trước kia Tạ Tiểu Cường nói chuyện không thế này, phải xem sắc mặt Trì Vũ nữa, nhưng hôm nay có siêu xe bên người, tự tin cũng tràn đầy.

Đô Ngư không muốn lăm lờ với anh ta: “Anh có việc gì?”

“Không có việc không tìm em được sao.” Tạ Tiểu Cường làm mặt quỷ: “Em đừng lo, anh không để phí thì giờ, lái BMW tận thành phố về đây chỉ tốn hai mươi phút, tuy khoa trương* nhưng đi nhanh lắm.” Tạ Tiểu Cường cười hì hì, đắc ý hết biết, ngày xưa bị Trì Vũ chèn ép đến không thể xoay người, hôm nay anh ta đem siêu xe tới, chí khí tăng vọt, không cần sợ Trì Vũ nữa, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây**, tên Trì nhà người không ngờ có ngày này phải không!

* là “lúng túng” (akward), mình thấy có hai cách hiểu. Một là giả vờ xấu hổ vì xe này bình thường. Hai là ngại vì BMW quá khoa trương, cũng thể hiện sự tự hào của Tạ Gián nhưng nghe hơi ngớ ngẩn.

** Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây:

- Trước khác nay khác.

- Nhân sự thịnh suy nói nhau, biến đổi thất thường, có đôi khi sẽ chuyển biến theo hướng phản diện, khó có thể đoán trước.

(Lấy giải nghĩa bên <https://hanguyet2012.wordpress.com/2012/06/02/7948/comment-page-2/>)

Tạ Tiểu Cường nhíu đôi mắt nhỏ, nâng cằm nhìn Trì Vũ: “Ai, người này sao nhìn quen vậy.” Dứt lời, nhìn thoáng qua Tiggo cạnh Trì Vũ, “bình tĩnh đại ngộ”, cười hệt cả hơi: “Tôi không nhận ra anh, nhưng nhận ra xe anh đây, Tiggo là chân ái của anh à Trì Vũ, ba năm không đổi.”

Nói chuyện có thể dừng gây sự vậy không.

Đô Ngư cạ lờ, biết Tạ Tiểu Cường tới đây không có ý tốt, diễn hình chồn chúc tết gà – không đúng, gà từ đâu ra, y nhìn thoáng Trì Vũ, rõ là mèo mà.

Tạ Tiểu Cường trong tối ngoài sáng khiêu khích một hồi, cốt để được thấy bộ dạng bị chọc giận, giậm chân giậm tay của Trì Vũ, hả giận biết bao, nhưng đợi nửa ngày, Trì Vũ rầm cũng chưa đánh, nói một chữ.

“Ồ.”

Ồ là ý gì? Tạ Tiểu Cường đã chuẩn bị tốt câu tiếp theo, không nghĩ tới Trì Vũ không chịu đi theo kịch bản, khiến anh ta không cách nào tiếp tục. Tạ Tiểu Cường mắc kẹt một cái, khí thế giảm mạnh, nhanh chóng thẳng lưng, cố gắng cứu vãn oai phong.

Anh ta nhìn Đô Ngự nói; “Đi nào, anh đưa em đi hóng mát, cho em cảm nhận một chút ngồi siêu xe là thế nào.”

Tạ Tiểu Cường vỗ mui xe: “Xe anh chưa ai ngồi qua đâu, em là người đầu tiên đó.”

Anh nói vậy tôi càng không dám ngồi, Đô Ngự định từ chối, Trì Vũ nói: “Đi thôi, không ngại đưa tôi đi cùng chứ?” Tuy hắn nói vậy nhưng ánh mắt không có vẻ trưng cầu ý kiến, trực tiếp thay chủ xe Tạ Tiểu Cường quyết định luôn.

Biết ngay hắn không chống cự được mị lực của siêu xe mà! Chắc thèm lắm nhỉ! Tạ Tiểu Cường dạt dào đắc ý, không nói hai lời cho cả Trì Vũ và Đô Ngự lên xe.

Đô Ngự lên xe ngồi, không có cảm giác khác biệt quá lớn, chỉ là không gian xe so với Tiggo rộng hơn, bên trong nhìn rất cao cấp, loại xe này tất nhiên phải tốt, bọn họ so không được.

Tạ Tiểu Cường giẫm chân ga, vui sướng lái ra ngoài.

Đô Ngự luôn chú ý Trì Vũ, hi vọng hắn đừng làm gì, nếu nóng nảy quá mà đi hà hơi với Tạ Tiểu Cường thì biết giải thích làm sao. Tuy Tạ Tiểu Cường có chút ngốc thật, nhưng không phải thằng ngu.

Vậy mà Trì Vũ an an phận phận ngồi cả đường đi, mặc kệ Tạ Tiểu Cường bốc phét, không nói tiếng nào.

Ngay lúc Tạ Tiểu Cường hăng máu muốn lao lên đường quốc lộ, Đô Ngự vội ngăn lại, vì thế Tạ Tiểu Cường giảm tốc chậm chậm lái trở về, đưa Đô Ngự đến nhà, nhanh chóng chạy sang mở cửa xe, không tính đến Trì Vũ hiện tại lại nổi bệnh mèo.

Ngồi ngay người không nhúc nhích.

Đô Ngự lo lắng đề phòng, định há mồm thúc giục liền nghe Tạ Tiểu Cường nói: “Sao ngồi đến nghiện rồi, ai, dù sao tôi đã ngồi chán, tính đổi sang Porsche, chiếc này để không ở gara, anh rảnh rồi có thể tới ngồi cho đã ghiền nha.”

Khoe khoang kiểu này cũng quá lộ liễu rồi.

Trì Vũ chờ anh ta nói xong, nhàn nhạt mở miệng: “Xe anh bao nhiêu tiền?”

Tạ Tiểu Cường nhướn lông mày: “Hai trăm vạn!”

Đô Ngự giật mình, BMW đắt vậy sao.

Trì Vũ nói: “Ồ? Hai trăm vạn mua hàng second-hand?”

Tạ Tiểu Cường đang đắc ý, nghe hắn nói ánh mắt liền hoảng hốt, cố gắng trấn định trừng lại: “Second-hand gì, xe tôi mua là hàng mới ráp xong nhập khẩu, đưa thuyền vận chuyển từ Đức về! Trì Vũ ơi Trì Vũ, anh ghen tị thì nói, bản thân không mua nổi còn vu đồ người khác là second-hand, có phải đàn ông hay không!”

Trì Vũ bình tĩnh nghe: “Tôi không biết nhiều về xe BMW, chỉ một lần đi m760li, loại này cũng coi như loại BMW top đầu rồi, cũng chỉ hơn hai trăm sáu mươi vạn.”

Đô Ngự: Cũng chỉ???

“Đầu tiên, kính xe đã bị đổi, phía trên không có logo; tiếp theo, tiếng động cơ không đúng, không chỉ có tạp âm mà còn có tiếng vang lạ, anh nói hai trăm vạn, tôi thấy nên bớt một số không, căng nhất là hai mươi vạn.”

Tạ Tiểu Cường vẽ mặt gượng gạo, ánh mắt nhìn hắn khiếp sợ, Trì Vũ nói đúng.

Đô Ngự kinh ngạc cực kỳ, y không hề nhìn qua kính xe, cũng không nghe ra động cơ có chỗ nào không đúng, âm thanh lạ là cái gì??

Hung hăng đã kích Tạ Tiểu Cường một trận, Trì Vũ chỉnh lại quần áo xuống xe, Tạ Tiểu Cường không phục: “Anh – “

Trì Vũ đợi anh ta mở miệng.

“Anh, anh nói vậy! Xe tôi là hàng nhập khẩu mới ráp, logo trên kính xe tôi thấy xấu nên xoá đi!”

Trì Vũ im lặng, Đô Ngư thở phào, tốt xấu gì cũng cho người ta đường sống với –

“Vậy à, đúng rồi, tôi chưa nói hết, xe anh không chỉ là hàng second-hand, còn là hàng trả tiền theo kì.” Trì Vũ phanh một cái đóng cửa xe, hung hăng bổ thêm một dao.

Hoàn mỹ K.O.

Đô Ngư: “.....”

BMW second-hand nhanh như chớp chạy mất, trông cái tốc độ này, có thể nhìn ra Tạ Tiểu Cường đã bị Trì Vũ tra tấn đến trào nước mắt.

Đô Ngư không còn gì để nói, quả nhiên là bản tính của mèo mà! Không uống công y thắc mắc, Trì Vũ làm sao có thể để Tạ Tiểu Cường sống yên được, nhưng ra tay thế này cũng quá ác.

“Anh ngồi qua BMW hai trăm vạn rồi sao?” Đô Ngư cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nghe giọng điệu Trì Vũ nói chuyện, không giống lái Tiggo mà giống lái Land Rover* á.

*Chỗ này chơi chữ chút, Tiggo là (khai thuy hồ), Land Rover là (mở đường hồ), cùng là (hồ).

Trì Vũ mặt vô cảm: “Xe bạn.”

“Anh có bạn đại gia vậy sao.”

Trì Vũ dừng dừng nói: “Cũng tạm thôi.”

Cũng tạm?? Nói vậy là không phải người có tiền nhất sao? Đô Ngư kinh ngạc lắm, lần đầu y biết Trì Vũ có nhiều bạn giàu như vậy. “Trước kia sao chưa từng nghe anh nhắc đến?”

“Em không có hỏi.”

Đúng thế, nghĩ kĩ lại, về phương diện bạn bè, y thật sự biết rất ít về Trì Vũ, chỉ biết vài người nhưng cụ thể gia cảnh thế nào thì chịu. Dù sao đi nữa, mọi người đều chỉ làm ăn bình thường, vòng giao thiệp có thể cao đến mức nào, cứ thế, Trì Vũ không giới thiệu, y cũng không tìm hiểu cụ thể.

Chờ sinh nhật mẹ kết thúc xong, trưa đó cả nhà Đô Ngư trở về.

Lên xe, Đô Ngư còn cố ý so sánh với BMW của Tạ Tiểu Cường một chút, đại ý là đặt Tiggo mười vạn cạnh BMW, độ thoải mái không kém bao nhiêu, thậm chí y còn thấy đệm xe mình êm hơn BMW, cẩn thận nghe, động cơ không có tiếng vang lạ, nhưng y không biết nhiều về xe, chỉ nói theo cảm giác.

“Tạ Tiểu Cường thật ra chỉ muốn khoe khoang thôi, không có ác ý.” Đô Ngư thấy vẫn nên giải thích một chút, sợ Trì Vũ bị kích động sẽ luẩn quẩn trong lòng mà chạy đi mua siêu xe thật thì toi, tuy rằng thoát nhìn hần cơ bản không đem Tạ Tiểu Cường đặt vào mắt.

Trì Vũ lái xe, mặt không có biểu cảm gì.

Sống cùng Trì Vũ mấy năm, Đô Ngư đã quá quen cái mặt than của hắn, bình thường dù có đại sự xảy ra cũng không thấy rõ cảm xúc dao động, giống như hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay, không gì làm khó được hắn.

Đô Ngư đang nghĩ miên man, Trì Vũ đột nhiên mở miệng.

“Em nói giúp hắn ta?”

Đô Ngư: “....Không có.”

“Tôi chỉ tán dóc vậy thôi.”

“Hừ.” Tiếng “Hừ” này phát ra từ xoang mũi, tràn ngập khinh thường.

Đô Ngự: “Anh hừ cái gì?”

“Hừ.”

.....

Đây là đang giận dữ sao?

Đô Tuấn Quả ngồi ở ghế sau, biết điều không lên tiếng, đeo tai nghe làm bộ nghe nhạc, thấy Đô Ngự qua kính chiếu hậu nhìn cậu, cậu liền nhanh cúi đầu, giả vờ gõ chữ.

Về đến nhà đã 5 giờ, lặn lội đường xa khiến tinh thần người ta mỏi mệt, Đô Ngự không định nấu cơm mà đưa con trai ra ngoài ăn.

Xe dừng trước một tiệm mì, Đô Ngự xuống xe, cùng Trì Vũ tạm biệt, đang muốn dắt Đô Tuấn Quả vào tiệm thì thấy Trì Vũ xuống xe theo.

“Anh không về nhà à?”

Trì Vũ nói: “Anh đói bụng.”

“.....”

Đói bụng thì tự đi ăn đi, quên mất chúng ta đang chuẩn bị ly hôn à.

Thấy Đô Ngự không nói chuyện, Trì Vũ bĩu môi, tay đeo cái Rolex vàng của hần, trông giống con cún con bị vứt bỏ: “Thôi vậy, cứ để anh đói chết đi.”

“.....”

HẾT CHƯƠNG 4.

Không uống công Tạ Tiểu Cường pr xe, mình cũng lên mạng search hình.

*BMW

*Land Rover

Có con cá dùng mèo xong là bỏ.

5. Chương 5: Bạc Hà Mèo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

*Cỏ mèo hay cỏ bạc hà mèo có tên tiếng Anh là Catnip, là một loại thực vật được mèo rất ưa thích, có tác dụng kích thích mèo hưng phấn.

Trần đời có con mèo thành tinh nào tự bỏ đời mình đến chết sao.

Đô Tuấn Quả nhìn cảnh này, thở ngắn than dài: “Ồi, thật đáng thương.”

Đô Ngự: “.....”

“Thấy đau lòng thì đi cùng cha con đi.”

Đô Tuấn Quả lập tức nói: “Con đang thương chính mình thôi.”

Tri Vũ lộ biểu tình phẫn nộ, Đô Tuấn Quả thấy liền nhanh ôm cặp lủi mất.

Nhìn tên nam nhân mét chín* trước mặt, Đô Ngự vẻ mặt không tin: “Anh không có tiền sao?”

Trì Vũ cúi đầu: “Ừ.”

Đô Ngự nghe hẳn nói xong, im lặng chờ, đến khi Trì Vũ nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn: “Sao vậy?”

“Anh không thể nào không có tiền, anh đang nói dối.” Đô Ngự có chút khó hiểu, “Không phải anh cứ nói dối thì sẽ hiện nguyên hình sao?”

Trì Vũ bối rối, nghẹn lời: “Chỉ khi hỏi vấn đề anh có phải mèo không thì mới như vậy thôi.”

“Ồ, vậy anh thừa nhận mình đang nói dối đúng không” Đô Ngự thầm khen mình khôn khéo, lập tức bắt được trọng điểm, “Anh vẫn còn tiền.”

“.....”

Đây là trọng điểm sao?

Trì Vũ tứ chi thon dài, đặc biệt là đôi chân kia, dù bao trong quần tây rộng vẫn hiện lên thẳng tắp, quả thực là vũ khí hút ánh nhìn, hấp dẫn không biết bao nhiêu cô bé đi ngang. Người qua đường nếu biết vị soái ca này đang vì một bữa cơm mà cãi cọ, sợ sẽ có không ít người nguyện dâng hiến ví tiền, đừng nói một bữa cơm, bao cả năm cũng được.

Xoẹt* mặt ăn cơm là có thật.

*tiếng cà thề.

Trì Vũ đeo Rolex vàng hạ tầm mắt, hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt của người qua đường, chấp nhất muốn cọ cơm: “Một bữa ăn thôi em không muốn bao anh cũng được, anh sẽ không làm em khó xử.”

Đô Ngự: “.....”

Thật sự không khó xử sao?

Dù gì người ta cũng lái xe đưa mình đoạn đường dài vậy rồi, một bữa cơm coi như cảm tạ đi.

Đô Ngự nói: “Vào ăn chung đi.”

Trì Vũ gật đầu: “Nếu em đã nói vậy, anh cũng không tiện từ chối.”

Đô Ngự: “.....”

Tiệm mì lần này bọn họ ăn có vẻ khá nổi, trên mạng gần đây rất hot, ngày thường khách rất đông, cuối tuần hàng chờ dài càng thêm dài. Đô Ngự đối với loại quán hot trend này vô cảm, nhưng Đô Tuấn Quả muốn ăn, ở bên tai y lải nhải lâu rồi, ngày thường đi làm không có thời gian, vừa lúc cuối tuần không có việc, Đô Ngự liền mang nhóc con đến giải quyết tâm nguyện.

Dòng người xếp hàng rất dài, Đô Tuấn Quả đứng trước, Đô Ngự Trì Vũ theo sau. Trì Vũ chân dài đứng sừng sững, thân cao mét chín trong dòng người mười phần nổi trội, Đô Ngự nghe phía sau có người trộm bàn tán.

“Hôm nay vậy mà được thấy soái ca chính hiệu.”

“Oa a –”

“Không chỉ soái mà còn có tiền nha. Savile Row* hàng may đo cao cấp, có thấy nút thắt tơ vàng kia không, đây chính là tượng trưng thân phận, tôi sống đến bây giờ chỉ từng thấy qua một bộ trên người tổng tài chúng ta thôi.”

*Savile Row là một con phố ở Mayfair, trung tâm London, nổi tiếng với nghề may truyền thống dành cho nam giới, là thánh địa của những bộ suit độc bản (bespoke) (kiểu tiệm may trong Kingsman á, thợ may sẽ đo riêng và may riêng trang phục cho từng khách hàng theo khí chất, thị hiếu của khách, không bộ nào giống bộ nào, không của ai giống ai, những bộ bespoke đòi hỏi tay nghề cao, sự tỉ mỉ và tiêu tốn thời gian nên tất nhiên rất là đắt)

May đo cao cấp*? Đang nói ai? Trì Vũ sao?

*Bản gốc “Haute couture” - May đo cao cấp là việc thực hiện những trang phục thời trang được đặt may riêng do các hãng nổi tiếng thực hiện. Được xem như thứ hàng xa xỉ bậc nhất, một số váy áo Haute couture do các nhà mầu như Chanel, Christian Dior... may đo riêng cho khách hàng có thể lên tới 100.000 euro.

Đô Ngư tò mò, đang muốn quay lại nhìn thì không ngờ phía trước xảy ra sự cố va chạm. Một thằng nhóc trạc tuổi Đô Tuấn Quả đứng phải Đô Tuấn Quả, nhóc con đang tập trung chơi game, thành linh bị đâm, di động thiếu chút làm rớt luôn.

“Á à đã bảo không biết ai trông quen mắt vậy mà.” Đô Tuấn Quả chưa cần thấy mặt, nghe tiếng đã biết tên tiện nhân nào.

Tôn Kiện nhếch lông mày, tay cầm túi quần, ác ý tràn đầy nhìn Đô Tuấn Quả, hôm nay cậu ta cũng theo cha mẹ đến ăn cơm, vừa xuống xe liền thấy Đô Tuấn Quả đang xếp hàng, oan gia ngõ hẹp, sao có thể không tới “thăm hỏi” một tiếng.

“Mày có việc gì?” Đô Tuấn Quả tức giận, nhóc đang chơi đến đoạn quan trọng, bị người gián đoạn nên rất bực đây.

“Sao thế, đây là?” Trẻ con cãi nhau, Đô Ngư sao có thể đứng mặc kệ, chạy tới giảng hoà, thanh thiếu niên không kiên nhẫn, chỉ sợ bọn nó trước mặt bao người mà quỳnh nhau luôn.

Tôn Kiện cười hì hì: “Không có việc gì đâu chú, cháu là bạn học của Đô Tuấn Quả, thấy nó đứng đây nên gọi thôi.”

Ánh mắt Tôn Kiện không che dấu chế nhạo: “Tao nghe nói nơi này ăn cơm không rẽ đâu, mày không cần lo kiếm ba bốn vạn kia nữa sao?”

Đô Ngư nghe mà nhú mày.

Đô Tuấn Quả nhin không trợn trắng mắt: “Liên quan gì tới mày?”

“Thì không liên quan.” Tôn Kiện biết chọc đúng chỗ rồi, miễn bàn có bao nhiêu hả hê, cười vui sướng, “Không phải tao tốt bụng nhắc mày thôi sao, đến lúc lấy ra không nổi thì đừng quá mất mặt nhé.”

Đô Tuấn Quả không để ý cậu ta.

Tôn Kiện lại nói: “Mày từ từ xếp hàng, tao vào ăn trước, nói không chừng chờ nhà tao ăn xong sẽ đến lượt mày.” Cậu ta liếc nhìn hàng người chờ dài phía trước, rõ vui khi người gặp hoạ, “Có câu nói mày không thể không phục, có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm, ba tao tiện tay chào một cái, nhà tao liền được vào không cần xếp hàng, nếu phải giống mày chờ hàng giờ như vậy, tao thà không ăn.”

Nói chuyện vô duyên, Đô Tuấn Quả không nhin được, đang muốn cùng cậu ta đôi co thì Đô Ngư kéo nhóc lại.

“Bạn học nhỏ, mẹ cháu gọi cháu kia.”

Tôn Kiện lúc này mới bỏ qua, hừ cười một tiếng, xoay người rời đi.

“Hai đứa có thù hã?” Đô Ngư nhìn người đi xa mới hỏi.

Đô Tuấn Quả trợn mắt, “Thằng đó ngứa da thì có, không làm phiền con thì sống không yên, đợi con tẩn nó một trận là được.”

Trì Vũ nói: “Không được như vậy.”

Đô Ngự nhìn Trì Vũ, cảm thấy bữa cơm này còn có giá trị, thân là học sinh sao có thể đánh nhau, xảy ra chuyện gì không thể tâm bình khí hoà giải quyết, nói qua cười lại, thâm cừ đại hận đều sẽ tiêu tan.

Trì Vũ lại nói: “Con đợi nó đánh trước rồi mới đánh lại, như vậy con mới có lí.”

“.....”

Này!

Hai cha con hiểu ý trao đổi một ánh nhìn, lần này đến lượt Đô Ngự muốn trợn trắng, “Thằng bé vừa rồi nói ba bốn vạn là chuyện gì?”

Đô Tuấn Quả nói: “Chúng con nghỉ đông muốn cùng nhau làm phim ngắn, thuê thiết bị các thứ phải tốn tiền.”

Ba bốn vạn không phải con số nhỏ, chia đều ra không phải ai cũng chịu nổi, số tiền này Đô Ngự có thể cho con, nhưng y thấy Đô Tuấn Quả chẳng để ý mấy, có vẻ không lo sẽ kiếm không được tiền.

Đô Ngự nhìn con trai tiếp tục chơi game, hỏi: “Ba bốn vạn này, con gom đủ được sao?”

Đô Tuấn Quả mắt cũng không nâng: “Không có việc gì.”

Giọng điệu “không việc gì” này, so với Tôn Kiện vừa rồi chỉ có hơn chứ không kém.

Đô Ngự còn định hỏi lại, lúc này đội ngũ phía trước bắt đầu dịch lên, còn hai bàn nữa hẳn sẽ đến phiên nhà họ.

Đô Ngự đứng tê chân, đi lên có chút không vững, hơi hơi ngã về sau, bị Trì Vũ lập tức ôm lấy bả vai, vững vàng giữ thăng.

Hai người dựa gần, hơi thở khi Trì Vũ nói chuyện phả lên mặt Đô Ngự, lâu rồi hai người không thân cận đến thế, Đô Ngự có chút không được tự nhiên, chạy lên phía trước đứng.

“Không thoải mái sao?” Trì Vũ không lui về sau, vẫn dính sát vào Đô Ngự như cũ, không cần quay đầu, giọng điệu quan tâm đó đã len thẳng vào lòng Đô Ngự rồi.

“Không sao, chân tê thôi.”

Đô Ngự giật giật cơ thể, “Anh đừng dựa gần tôi như vậy.”

“Sao thế?”

“Tôi nóng.”

Trì Vũ nói: “Anh lạnh.”

“.....”

Nửa giờ sau, rốt cuộc đến phiên bọn họ, Đô Ngự nhìn sảnh lớn vậy mà không có nổi một chỗ trống, người đều ngồi đầy. Từ trên lầu, một người đàn ông trông cao cấp hơn phục vụ rất nhiều xuống dẫn bọn họ vào trong.

Lúc này, Tôn Kiện dùng xong WC đi ra, vừa vặn đụng phải Đô Tuấn Quả đang vào, vậy mà cậu ta không tiến lại chào phúng hai câu, chỉ đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn giám đốc nhà hàng tự mình dẫn đường phía trước, hướng lầu đi lên.

Trên lầu là phòng VIP, ngay cả ba cậu ta ngày thường cũng không đặt nổi, nghe nói chỉ dành cho những khách đặc biệt. Tuy chỉ là một tiệm mì, nhưng người ta đồn địa vị của ông chủ sau lưng không coi thường được đâu.

Đô Tuấn Quả sao lại là khách đặc biệt? Nó không phải chỉ là kẻ bình dân sao, ba bốn vạn còn không móc nổi thì đặc biệt nổi gì?

Tôn Kiện không hiểu, nhưng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đô Tuấn Quả lên lầu, đứng nguyên chỗ cũ một mình tức giận.

Đô Ngự cho rằng mấy quán nổi như cồn thì toàn hữu danh vô thực, nhưng đồ tiệm này làm ngon thật sự, mấy món phụ cũng ngon nữa, Đô Ngự ăn rất thoải mái, nhóc con Đô Tuấn Quả này ăn đến hai phần, một thịt kho một tương đen*, ăn no lên xe liền ngủ, về đến nhà còn chưa tỉnh.

*Mì thịt kho

*Mì tương đen

Đô Ngự gọi nhóc hai lần không dậy, cuối cùng được Trì Vũ công lên nhà.

Vừa ra khỏi thang máy liền gặp hai bà cháu cách vách.

Bé con cầm trong tay cây gậy chọc mèo với miếng cá khô, nhảy nhót, “Con đã dặn A Hoàng rồi, nó nhất định sẽ chờ con.”

Đại thẩm đáp ứng cho có lệ, ngẩng đầu thấy Đô Ngự và Trì Vũ, cẩn thận đánh giá Trì Vũ một phen.

Thân mèo tinh đã tới đây một lần, thân người thì vẫn là lần đầu đến nhà Đô Ngự.

Đại thẩm thấy soái ca liền mắt sáng lên, “Chồng con đấy à?”

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ mặt vô cảm nói: “Chào bác, vợ cháu làm phiền cô rồi.”

Đô Ngự: “.....”

Không nói lời nào không ai nghĩ anh câm đâu.

Bé con tung tẩy cây gậy chọc mèo: “Đây là gậy mèo cháu mới mua đấy!”

Đô Ngự chưa nói gì, Trì Vũ một bên đột nhiên thẳng eo, Đô Tuấn Quả trên lưng đại khái không thoải mái, nhắm mắt hự một tiếng.

Đô Ngự nhìn sang, lập tức ngây dại.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Trì Vũ đột nhiên mọc lên hai cái tai mèo, như thể thật vất vả mới chui ra được, nhẹ nhàng run lên. Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Đô Ngự vươn tay, bang một tiếng ấn vào đỉnh đầu hắn.

.....

Bà cháu đối diện không rõ tình huống lắm.

Đô Ngự cười ha hả: “Anh ấy đau đầu, chúng cháu về phòng trước.”

Đô Ngự nhanh chóng mở cửa, che đầu Trì Vũ đẩy người vào phòng, chỉ lo đuôi mèo cũng chui ra, y không có ba đầu sáu tay mà đi che mông Trì Vũ đâu.

Tại thời điểm đóng cửa, y nghe bé con bên ngoài cầm gậy nói: “Bà ơi, sao con không ngủi thấy mùi bạc hà mèo trên này...”

HẾT CHƯƠNG 5.

Chắc lúc mua người ta quảng cáo là có bạc hà mèo ở trên. Bé ơi em không ngủi thấy cũng không sao, mèo ngủi thấy là được rồi nha =))

6. Chương 6: Trì Tiểu Bảo Bối

Đóng cửa lại, Đô Ngự hung hăng mà nhẹ nhàng thở ra, may mắn không biến thân trước mặt hai bà cháu nọ, nếu không y biết giải thích thế nào.

Trì Vũ dựng thẳng hai tai mèo, ném Đô Tuấn Quả lên giường, khuôn mặt bình tĩnh nhưng dưới đáy mắt không khắc chế được nổi hưng phấn, quay đầu nhìn về mặt cạnh lời của Đô Ngự,

“Meo –“

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ thân cao mét chín, đỉnh đầu dính hai cái tai lông xù, hai hình ảnh không liên quan, ở trên người Trì Vũ lại có cảm giác hài hoà kì dị. Đô Ngự xoa xoa cánh tay, bị tiếng mèo kêu của hắn chọc cho nổi da gà.

Nhưng này giờ không thấy mọc đuôi nha.

Biến thân không nhất quán, rate cho 1 sao.

Đô Ngự thu hồi mong chờ quỵ dị trong lòng, bất đắc dĩ nói: “Có ổn không đó?”

Trì Vũ không nói chuyện, hai cái tai mèo cụp hẳn xuống.

Đô Ngự: “.....”

Thật xin lỗi, tôi không hiểu tiếng mèo.

Tự dưng biến thân, chắc bởi vừa rồi ngửi thấy mùi bạc hà mèo trên cây gậy chọc của bé con kia nhỉ. Đô Ngư cảm thấy thật thần kì, y hôm nay mới biết bạc hà mèo lợi hại như vậy, dù có là mèo thành tinh như Trì Vũ cũng không chống cự nổi!

“Chờ mùi bạc hà trên hành lang tản bột rồi đi.” Mong lát nữa ra ngoài đừng có không chịu nổi kích thích mà biến thân, dọa sợ những người qua đường vô tội.

Trì Vũ quay mặt đi, lỗ tai đỏ lên: “Không phải vì bạc hà mèo, anh có phải mèo bình thường đâu.”

.....

Nhưng nhìn anh giống lắm á.

Đô Ngư nhìn cái tai mèo vẫn như cũ run rẩy không ngừng của hắn, để cho hắn chút mặt mũi mà không vạch trần.

Trì Vũ nói: “Đều tại ánh trăng.”

?? Ánh trăng tội tình gì?

Như thể đã tìm được lý do để chính mình tin phục, Trì Vũ từ lúc vào cửa đến giờ lần đầu thẳng lưng, run tai nói: “Em chẳng lẽ chưa nghe qua việc đêm trăng tròn sẽ biến thân sao?”

“.... Nhưng đó không phải nói người sói sao?” Hơn nữa trăng hôm nay đâu có tròn.

Trì Vũ tựa hồ không đoán được Đô Ngư biết, nhất thời kệt cứng, vất vả lắm mới tìm được lý do liền bị lật tẩy, giận dữ xấu hổ vô cùng, “Hừ.”

“Tóm lại không phải bởi vì bạc hà mèo, anh đã sớm thoát ly thân thể phạm thai, phạm vật như bạc hà mèo căn bản không ảnh hưởng được –“

Đô Ngư mở cửa ra.

Với người thì mùi đã nhạt đến ngửi không ra, nhưng với mèo lại là nồng đến sặc mũi.

Trì Vũ đã thoát ly thân thể phạm thai mặt không biểu cảm.

Cái đuôi lòi ra.

Trong màn đêm đen kịt, một con mèo con nhảy xuống từ toà nhà chung cư, nhanh như chớp chạy tới cái Tiggo xám bạc đậu phía trước, bật mình câu lấy cái tay mở cửa, treo trên đó lắc lư như ẩn như hiện, gian khổ mở được cửa xe, nhảy lên.

Đô Ngự đứng trước cửa sổ, nhìn xe lái ra tiểu khu, nam nhân trong xe loáng thoáng lộ ra tai mèo trên đỉnh đầu, không biết còn tưởng là cái còi đâu.

Như thể biết Đô Ngự đang nhìn, hần ra sức thu hồi hai cái lỗ tai, thẳng sống lưng lên, run run chồm râu trắng dài, mặt lạnh lái xe rời đi.

.....

Liên tục năm ngày, Đô Ngự không thấy Trì Vũ đâu.

Chắc vẫn thấy xấu hổ rồi.

Tối thứ sáu Đô Ngự có buổi họp lớp, trước kia loại tụ họp này y có thể trốn đều trốn, nhưng lần này mọi người chỉ đích danh muốn gặp y, nếu không đi nữa thì quá không nể mặt.

Trong khoảng thời gian này, vì việc của Trì Vũ, Đô Ngự rất phiền lòng, tiện thể mượn cơ hội đi uống rượu giải sầu, đồng ý đến họp lớp.

Địa điểm tụ họp là khách sạn Nhật Lệ xa hoa bậc nhất thành phố, người khởi xướng là lớp trưởng bọn họ, phòng đã đặt sẵn, hẹn nhau 7h.

Không may cho Đô Ngự phải tăng ca thứ sáu, lúc tan tầm đã 7 rưỡi.

Y đi không nhanh không chậm, gần 8h đến nơi, lúc vào cửa cả phòng đã động đũa, Đô Ngự chào hỏi mọi người, lặng lẽ tìm chỗ ngồi xuống.

Y khách sáo qua lại, uống chút rượu, cùng mọi người hàn huyên hai câu là xong, không ngờ lớp trưởng nhiều chuyện, đem y gọi đến trước mặt.

Bọn họ một bàn kia đều là người thành đạt, cùng Đô Ngự dân đen không tương đồng, các đại gia bàn luận gì cao siêu, Đô Ngự không hầu chuyện nổi. Y không muốn lại gần, nhưng mấy tên kia không muốn thuận theo buông tha y, vẫn cố lôi y sang bằng được.

“Đô Ngự à.” Lớp trưởng ôm vai Đô Ngự, bụng bia căng tròn, “Nhiều năm rồi tôi không gặp ông đây.”

“Thăng chúc đến đâu rồi?”

“Kết hôn chưa?”

Đại gia mồm năm miệng mười, hỏi một đồng cũng chỉ toàn mấy vấn đề đó, Đô Ngư theo thứ tự trả lời.

Nhắc tới đề tài kết hôn liền có người tiếp lời, “Đô Ngư kết hôn rất sớm nha, bọn tôi bây giờ còn nhiều người vẫn chưa thấy tin gì.”

Đô Ngư nói: “Gặp người thích hợp nên kết thôi.” Giờ cũng sắp ly.

“Nóng vội cưới về nhà như vậy, chắc chắn là một người đẹp nhỉ.”

“Đúng vậy, khi nào dẫn đến cho bọn tôi xem với.”

Có đẹp hay không không biết, chỉ biết không phải người.

Đô Ngư cúi đầu ăn cơm, tính đem việc này lừa gạt cho qua, lại có người không để y toại nguyện, nói: “Thôi thôi, tôi nhìn hôm nay, ai có đối tượng đều mang tới, Đô Ngư ông không thể là ngoại lệ đâu.”

Hôm nay mọi người có thể mang cả người thân tới, nhìn khắp cả phòng, trên cơ bản đều có đôi có cặp, người vừa nói chuyện cũng mang theo bạn gái tới, thấy ánh mắt Đô Ngư, bèn cong cong khóe miệng ngoài cười trong không cười.

Người này Đô Ngư nhớ, thời còn đi học từng cùng y tranh chấp.

Trần Lượng Huy, đại học hẹn hò với một bạn gái phú nhị đại, sau này cô bé coi trọng Đô Ngư, đá gã để theo đuổi y. Nghe nói Trần Lượng Huy chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn tiếp tục dây dưa, bị cô này tìm người tấn cho một trận. Trần Lượng Huy sau nữa sống không tốt lắm, đem hết tội tình xui xẻo đổ lên đầu Đô Ngư, cho rằng Đô Ngư là ngọn nguồn, tìm Đô Ngư gây sự không ít.

Những người đang ngồi ở đây đều biết chuyện xưa của bọn họ, Đô Ngư sợ dĩ né tránh họp lớp chính bởi nguyên nhân này.

Gã ta mỗi lần họp lớp đều đến, như đang đợi y, nhiều năm qua như vậy, còn đối với y nhớ mãi không quên, đúng là cố chấp.

Đô Ngư lần này đến gặp gã, xem gã rốt cuộc muốn làm gì.

Trần Lượng Huy vừa nói, không ít người phụ hoạ theo, bắt Đô Ngự gọi điện kêu người tới.

Đô Ngự xem trong mắt hiểu trong lòng, đây là muốn dồn y vào thế dưới, chờ cười chê y.

Đám bạn học cũ lo ăn dưa* không lo lớn chuyện, tâm thái vắn vẹo từ bao giờ, thích xem người khác bị chê cười để nội tâm mình được thoả mãn, rằng nan kham** nhất không phải mình.

*hít drama

**khó khăn không chịu nổi

Hơn nữa Trần Lượng Huy hiện tại có bạn gái giàu, nghe nói làm điều hành cả một công ty, bọn họ tất nhiên vội vàng nịnh bợ, lấy lòng gã, mong tạo quan hệ về sau còn dùng tới. Nhìn đi nhìn lại Đô Ngự, lẫn lộn nhiều năm như vậy vẫn chỉ là viên chức nhỏ, quá thất bại.

Đô Ngự tất nhiên không để bọn họ như ý, các người muốn xem tôi làm trò cười thì tôi sẽ làm cho các người xem sao, nghĩ hay quá ha.

Nhưng cổ tình lúc này Trì Vũ gọi đến.

Tên danh bạ bị Trì Vũ đổi thành “Ông Xã”, Đô Ngự lười sửa, để vậy dùng luôn, không nghĩ để mấy người này nhìn thấy, ồn ào bắt y tiếp điện thoại.

Trần Lượng Huy hừ cười, “Tôi đã bảo sao ngày xưa ông không quen Tiểu Mỹ, thì ra ông thích đàn ông.” Tiểu Mỹ chính là cô bạn gái phú nhị đại ngày xưa của gã.

Tiếng điện thoại vang không gián đoạn, Đô Ngự đành nghe máy.

Âm thanh trầm thấp từ tính của Trì Vũ vang lên: “Anh là Trì Vũ.”

“.....”

Không phải Trì Vũ thì là Vũ Trì à.

“Em đang đâu?”

Đô Ngự nói: “Tôi ra ngoài ăn cơm.”

“Với ai?”

“.....”

Đô Ngự: “Lớp cũ tụ họp, đều là bạn đại học.”

Trì Vũ yên tâm, bạn đại học của Đô Ngự không đẹp trai lắm.

“Anh ăn cơm chưa, chưa ăn thì tới đây đi, chúng tôi tụ họp có thể mang theo người nhà, khách sạn Nhật Lệ, phòng 408.” Đô Ngự chưa nói gì, những người kia đã ồn ào, chưa thấy người đâu, bọn họ phải đảm bảo hôm nay Đô Ngự để Trì tiểu bảo bối ra mắt.

Trì Vũ không nói gì, Đô Ngự tưởng hắn không muốn, kết quả nghe được đầu bên kia vang lên tiếng mở cửa xe.

.....

Vừa rồi nói chuyện không phải còn ở trong phòng sao, Trì Vũ ở tầng 23 đó.

Chưa tới mười phút, Trì Vũ đến nơi.

Cửa phòng mở ra, Trì Vũ một thân tây trang đen đi vào.

Chân người bình thường sao có thể bắt đầu từ chỗ cao đến vậy, quần tây càng lộ chân dài hơn, một đôi dài thật dài lại thẳng, đem hương vị sang trọng của quần tây hiển hiện tràn trề hết chỗ nói. Cả người hắn quý khí vô cùng, lãnh khốc, cấm dục, người bình thường khó tới gần.

Bộ tây trang ngày hôm nay, nếu gặp phải cô gái ở tiệm mì hôm trước, chắc chắn sẽ làm người ta sợ ngây. Ông chủ cô cả năm mới mặc hàng độc bản một lần, người này mỗi ngày một bộ như hàng chợ vậy.

Cực phẩm soái ca đã là gì, phải vừa có tiền vừa soái như này chứ.

Mọi người nhìn hắn, đánh giá từ đầu đến chân, sôi nổi suy nghĩ trong lòng, đây là quý công tử nhà ai.

Không hề nghi ngờ, khí thế này khẳng định là người vô cùng có tiền.

Lớp trưởng phản ứng đầu tiên, chạy lại cung kính nói: “Ngại quá, ngài đi nhầm phòng –“

Trì Vũ lập tức đi về phía Đô Ngư.

Mọi người dõi mắt theo hắn, không ai dám ngăn cản.

Trì Vũ đứng trước mặt Đô Ngư, dịu dàng nói: “Để em chờ sốt ruột rồi.”

“.....”

Người gấp không phải anh sao.

Mọi người còn ngốc ngốc nhìn, Đô Ngư nói: “Cùng cả nhà giới thiệu một chút, đây là người yêu của tôi – Trì Vũ.”

???

!!!!!!

Các bạn học đợi trò vui còn chưa kịp hồi thần, bảo tiết mục “người đẹp bần cùng đến chốn xa hoa, nhìn người ta cao cấp thành đạt, đối lập với ông chồng thê thảm của mình, sâu sắc cảm giác đã gửi gắm sai người, bất mãn trở về cho chồng đội nón xanh” đâu?

Hiện tại thấy rõ.

Vì cái gì vịt con xấu xí lại là thiếu phu nhân nhà hào môn, mấy ông bạn học mắt chó khinh người, cảm giác vả mặt có đau không?!

“Xin chào, xin chào.” Có mấy người phản ứng nhanh chạy tới vãn an.

Trần Lượng Huy sắc mặt âm trầm, gã không tin Đô Ngư tốt số đến vậy, hết một ả phú nhị đại đến một tên phú nhị đại, chắc thuê người đóng vai chồng rồi, có cố gắng.

Gã lặng lẽ hỏi bạn gái: “Em quen không?”

Bạn gái hai mắt si mê như dính luôn lên người Trì Vũ, lắc lắc đầu: “Em làm gì quen con nhà ai vừa đẹp vừa giàu như vậy.”

.....

Trần Lượng Huy nhìn bộ dạng bạn gái mà trong lòng khó chịu, không dám phát tiết, hung hăng ho khan một tiếng, lại nhìn Trì Vũ, nhận định luôn đây là tên lừa đảo giả vờ làm đại thiếu nhà giàu.

“Trì đại thiếu làm việc ở đâu thế?” Trần Lượng Huy mở miệng hỏi đầu tiên.

Trì Vũ nói: “Tập đoàn Xích Vũ.”

Thật trùng hợp, ông chủ thần bí của tập đoàn Xích Vũ, Trần Lượng Huy biết họ hần là gì, chính là họ Trì!

HẾT CHƯƠNG 6.

7. Chương 7: Chào Chị Dâu A

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dáng vẻ đẹp trai của Trì Vũ hấp dẫn ánh mắt đại đa số người ở đây, đặc biệt là cánh phụ nữ, lòng yêu cái đẹp người người đều có, huống chi Trì Vũ là soái ca xịn, mê người hơn cả đồ ăn ngon.

Đô Ngự không quen lắm.

Trước giờ y vẫn biết Trì Vũ lớn lên đẹp, nhưng đây là lần đầu nhận thức rõ ràng như vậy, theo ánh mắt mọi người đánh giá hần vài lượt.

Đô Ngự từng nghe đồng nghiệp đàm luận về Trì Vũ.

Nói hần là hình mẫu soái ca gì đó.

Đô Ngự nhìn sống mũi thẳng kia, cằm dung cũng cằm không ra nổi, không khỏi cảm thán thượng đế thật sự bất công.

Nhưng các người không biết, đối tượng các người đang si mê thật ra là một con mèo tinh.

Đô Ngự phút chốc loé lên cảm giác “chỉ mình tôi biết sự thật”.

Gọi được người kia của Đô Ngự tới rồi, đám bạn học cũ không biết nói gì cho phải, vốn dĩ định xem kịch vui, hiện tại không chỉ không có kịch xem, nhìn Đô Ngự có chồn về tốt như vậy, trong lòng lại hụt hẫng, tư vị thế nào chỉ chính mình biết.

Đặc biệt là Trần Lượng Huy, thoát cái biến thành quả chanh* thành tinh.

*chua chát

Nhìn ánh mắt ái mộ của bạn gái bên cạnh hướng đến Trì Vũ, răng gã cắn nhau đến vang lộp bộp.

Sau khi Trì Vũ ngồi xuống cũng không động đũa, nhìn nhìn nửa con cá tuyết hấp ăn dở trước mặt rồi dời ánh mắt. Đô Ngự biết hần có thói kiêu phách nho nhỏ, ở nhà không sao, ra ngoài thì không đời nào ăn thứ người khác đã ăn qua.

Đô Ngự rót cho hần ly nước trái cây, “Đã ăn cơm chưa?”

Trì Vũ nói, “Chưa.”

Đô Ngự: “Uống nước có cái lót bụng trước, về nhà ăn sau.”

Đối diện là bạn gái Trần Lượng Huy, đôi mắt dù thế nào cũng không chịu rời Trì Vũ, thấy Trì Vũ không ăn lập tức chớp cơ hội quan tâm: “Không hợp khẩu vị sao Trì tiên sinh?”

Trì Vũ chưa trả lời, cô nàng ngay sau đó nói: “Tôi ăn cũng cảm thấy không ngon, đồ ăn lạnh cả, không bằng gọi lại một bàn đồ mới.”

Trần Lượng Huy đang không vui, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong mắt đầy tính toán, “Bạn gái tôi quen giám đốc phân thực Trung Quốc ở đây, mỗi lần bộ phận cấp cao của Xích Vũ tới liên hoan, đều do ông ấy tự mình an bài, Trì đại thiếu hân sẽ quen ông ấy, đã tới sao không chào hỏi nhau vài câu, Phỉ Phỉ.” Gã nói với bạn gái, “Hôm nay ông ấy ở đây không?”

Bạn gái vừa thấy có cơ hội thể hiện trước mặt soái ca, sao có thể không bắt lấy, gật gật đầu: “Để em đi gọi.”

Trần Lượng Huy âm thầm hừ lạnh, trò hay đến rồi, đối chất nhau xem Trì Vũ tiểu tử này còn diễn thế nào nữa!

Giám đốc phân thực Trung Quốc chỉ chớp lát đã đến, bàn tiệc cũng được thay hết bằng các món nóng.

Giám đốc vào đã thấy, căn phòng này ngoài Lý Phỉ Phỉ những người còn lại ông đều không quen, nhưng thật ra đầu bàn có một vị khí chất cao vời vợi, nhìn là biết không phải người thường, ông ta nghĩ mãi vẫn không ra đây là ai.

Trần Lượng Huy đứng lên đầu tiên, bắt tay giám đốc phân thực Trung Quốc, dẫn người tới trước mặt Trì Vũ, “Vị Trì đại thiếu này tôi không cần giới thiệu nữa, anh thường giao thiệp cùng cấp cao Xích Vũ chắc hẳn có biết.”

Ông giám đốc nghĩ nghĩ, có chút không rõ tình huống, ông ta đúng là có biết vài vị cấp cao bên Xích Vũ, nhưng thật sự không có ấn tượng gì về vị đại thiếu này.

Giám đốc không mất lễ phép cười cười chào hỏi.

“Không khoa trương như ngài nói, tôi cũng chỉ quen vài người, Trì đại thiếu đây vẫn là lần đầu gặp, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Trần Lượng Huy thiếu chút cười ra tiếng.

Gã đã nói mà! Đây là tên lừa đảo!

Trần Lượng Huy làm bộ giật mình, trao đổi ánh mắt với mọi người, mọi người cũng nghi hoặc, có kẻ giàu tâm nhãn lập tức treo lên biểu tình xem kịch vui.

Xem mà còn diễn tiếp thế nào! Trần Lượng Huy gấp không chờ nổi chọc thêm đao cuối cùng, “Này... Chẳng lẽ Trì đại thiếu mới nhậm chức?”

Trì Vũ nhấp ngụm nước trái cây, nhìn cũng không nhìn Trần Lượng Huy, “Tôi coi như là nhân viên lâu năm của Xích Vũ.”

Còn nhân viên lâu năm, Trần Lượng Huy cười lạnh ra tiếng, thật sự không nhận được, “Trưởng giám đốc đã nói không quen anh, anh còn nói lâu năm cái gì?”

Trưởng giám đốc xấu hổ, đi không được không đi cũng không được, bắt quá ông ta nhớ ra tổng tài Xích Vũ hôm nay cũng ăn cơm ở đây, nhanh nhạy nói: “Trình tổng vừa lúc ăn cơm ở đây, tôi không quen là bình thường, Trình tổng chắc hẳn quen.” Nói vậy chắc được nhỉ, nếu Trình tổng quen thật thì tốt, ông đã giúp vị Trì đại thiếu này giải vây, kết giao thêm một “lão bằng hữu”, không phải cũng không sao, không liên quan đến ông ta.

“Trình Khả Tâm ở đây?” Trì Vũ trực tiếp gọi tên thật.

Giám đốc nghe mà run, tên thật Trình tổng là cấm kỵ nha.

“Anh vậy mà còn muốn đối chất với Trình tổng sao?” Trần Lượng Huy trợn trắng mắt, người này thật là tà tâm không chết! Da mặt dày!

Đám người vây xem tự mình bạch, cảm thấy Trì đại thiếu này là tên lừa đảo, Đô Ngự căn bản không có hoá phượng hoàng bay cao, ôi ôi, hai người này vô sỉ quá, thật là sỉ diện hại thân, tầm tặc, trò hay trò hay.

Đô Ngự quan sát biểu tình mấy người trong phòng, đối với y và Trì Vũ đều lộ ra khinh bỉ.

Nhưng y không nóng, Trì Vũ nói chuyện không lừa ai, hơn nữa, hắn chưa nói qua mình là Trì đại thiếu gì cả, mấy người này tự áp đặt tên tuổi đấy chứ, càng đừng nói đến chuyện cấp cao Xích Vũ.

Trần Lượng Huy thấy Trì Vũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cúi lên, nói với giám đốc: “Người này giả mạo cấp cao Xích Vũ, phiền anh mời Trình tổng đến đây một chuyến, giáp mặt vạch trần, ngăn loại hành vi kiêu ngạo này lại!”

Giám đốc không dám nói không, xoay người đi mời Trình Khả Tâm.

Mọi người cùng chờ, hộp lớp bông dựng biến thành buổi phán xử cấp cao Xích Vũ có phải thật hay không, thật khiến người mong ngóng.

Trì Vũ lo ăn cơm, đĩa đầu cá chưng cay* vừa ra nổi được bùng lên, hắn gấp thịt cá cho Đô Ngự, bình luận: “Chưng hơi quá lửa.”

*Đầu cá chưng cay

Xuy –

Phái nam nơi này sôi nổi khinh thường, vẫn diễn à.

Tổng tài Xích Vũ sao còn chưa tới, mau tới vạch trần đồ dỏm này, nói cho hắn biết thế nào là kẻ giàu chân chính, sẽ không thêm để ý lửa chưng cá có lớn quá hay không đâu!

Bên kia Trình Khả Tâm đang nhàm chán uống rượu, nghe nói có người giả mạo sếp Trì, hứng thú nổi lên, cầm theo chén rượu nể tình ghé xem.

Vừa vào cửa đã có người đón, cúi đầu khom lưng cười, “Trình tổng ngài đã tới.”

Trình Khả Tâm đến xem chuyện vui chứ không định xem người a dua nịnh hót, không kiên nhẫn nói: “Người đâu.”

Trần Lượng Huy tự nhủ, Trì Vũ ơi Trì Vũ, mày mẹ nó chết chắc rồi! Gã kiêu căng ngạo mạn, chỉ vào Trì Vũ nói: “Chính là hần!”

Trì Vũ xoay người lại.

Trần Lượng Huy nói: “Chính là hần, cái tên vô sỉ –“

“Trì đồng, không ngờ thật là anh!” Không đợi Trần Lượng Huy nói xong, Trình Khả Tâm đột nhiên phần chấn, cầm ly rượu lướt qua Trần Lượng Huy đang đại ra, vài bước đến trước mặt Trì Vũ, “Anh tới đây ăn cơm sao không nói em một tiếng.”

Giọng điệu này như oán giận mà cũng như lấy lòng, khiến Trần Huy Lượng đang đại ra và mọi người cùng sợ ngậy người.

Tao **.

Tình huống gì đây?

Trì Vũ buông đũa: “Ăn xong rồi.”

“Đi, cùng em qua đây uống một chén.” Trình Khả Tâm chuyển mắt, thấy Đô Ngư đang không rõ tình huống bên cạnh, lập tức vui vẻ ra mặt, “Ồi chao, chị dâu*!”

*tẩu tử mình để luôn là chị dâu nha.

Đô Ngư: “.....”

“Chị dâu, em rốt cuộc được thấy chân diện mục của anh rồi!”

Đô Ngư: “.....”

Chị dâu cậu bị cậu tức chết rồi.

Trình Khả Tâm hưng phấn, nói với Trì Vũ: “Nhanh giới thiệu một chút đi.”

Đô Ngư thở phào, báo họ tên rồi không cần bị gọi chị dâu này nọ nữa.

Trì Vũ nói: “Đô Ngư, chị dâu cậu.”

Đô Ngư: “....”

Trình Khả Tâm tiếp lời: “Chào chị dâu, em là Tiểu Trình, anh cứ gọi Tiểu Trình là được.”

Đô Ngư: “Được, Khả Tâm*.”

*Có vẻ Trình Khả Tâm không thích tên mình ==)) “khả” là “được, ưng”, “tâm” là “tâm, lòng, ý”. Suy ra tên cậu này nghĩa là “được lòng”, “vừa ý”. Trình Vừa Ý ==)))

.....

Không ngờ bị gọi là Khả Tâm, Trình Khả Tâm rơi nước mắt ào ạt, mạnh mẽ kìm lại mà mỉm cười: “Em bên kia có chai rượu ngon, các anh không sang thì quá không nể mặt em rồi.”

Trì Vũ hỏi Đô Ngư: “Em muốn sang không?”

Mọi người lần nữa sợ ngậy, một người đến tổng tài Xích Vũ cũng cần cung kính vậy mà muốn làm gì phải xin phép Đô Ngư trước, Đô Ngư quá oai phong!

Đô Ngư sớm ăn xong, không muốn chơi tiếp với mấy người này, đứng dậy đi theo Trì Vũ Trình Khả Tâm, bỏ lại một phòng người chưa kịp lấy lại tinh thần.

Giám đốc phân thực Trung Quốc nhìn mấy người này không vừa mắt, hiện tại biết chộc phải phiền toái, người Trình tổng không đối phó được mà các người muốn bọ ngựa đá xe, không biết lượng sức mình, không

ước lượng bản thân mấy cân mấy lượng, buồn cười. Ông ta không giấu khinh bỉ nói: “Người tôi đã mời đến, giờ xin các vị cứ tự nhiên.”

Bạn gái Trần Lượng Huy còn muốn kéo giám đốc hỏi hai câu, đáng tiếc người đã đi xa, cô ta phục hồi tinh thần, càng nghĩ càng giận, thẳng nhai Trần Lượng Huy này vừa rồi mượn tay cô ta làm nhục Trì Vũ! Nhìn tư thái Trì Vũ như thế tuyệt đối không phải phú nhị đại bình thường, nàng chọc đến người như vậy, tốt quá, nhờ ơn Trần Lượng Huy, nàng khẳng định cũng bị ghi thù!

Bạn trai kiểu này, không đá còn để dành ăn Tết sao!

Trần Lượng Huy đầu gối, vốn ôm mục đích báo thù tới ăn cơm, kết quả trộm gà không thành còn mất năm gạo, bạn gái mất luôn. Gã mà biết trước, đánh chết cũng không chọc Đô Ngư, đúng là thứ khắc tinh, bản thân cướp bạn gái cũ của gã, chồng nó cướp bạn gái hiện tại. Thật sự không phải người cùng nhà đi cùng đường, đáng giận!

Uống rượu xong, Trình Khả Tâm tiễn hai người đến cửa.

Vung tay, gọi người ta lái Ferrari của cậu ta lại đây.

“Chị dâu, hai người kết hôn em không tặng được gì, ngày hôm nay quá vội, em tặng này trước cho đúng lễ nha.” Cậu ta đưa chìa khoá qua, “Các anh đừng ghét bỏ, trong tay em xe chưa chạm qua cũng chỉ còn cái Ferrari* này, các anh xem thử, không được em đổi cái khác.”

Lễ vật quý như vậy Đô Ngư sao dám lấy, “Quà này tôi không thể nhận, quá quý.”

Trình Khả Tâm như vừa nghe chuyện gì buồn cười lắm, phụt một tiếng, nhìn sắc mặt Trì Vũ lại nhin: “Không quý đến thế, chỉ là chút tâm ý của em thôi.”

“Đừng.” Đô Ngư dừng một chút, “Cậu cũng đừng gọi tôi là chị dâu nữa.”

“Tôi và Trì Vũ đang chuẩn bị ly hôn.”

Trình Khả Tâm nghe lời này bị dọa đến bay hết hơi rượu, ông trời của con ơi!

HẾT CHƯƠNG 7.

* Ferrari nà

8. Chương 8: Anh Ngàn Chén Không Say

Tôi đang nghe cái gì thế này.

Có chuyện gì vậy? Trình Khả Tâm không dám nói tiếp, cứ ân ái như xưa giờ không muốn, sao đột nhiên lại muốn ly hôn?

Ôi mẹ ơi, việc lớn hỏng rồi.

Vừa thấy mặt Trì Vũ sầm xuống, Trình Khả Tâm vốn muốn nghĩ thêm lập tức cụp đuôi chui vào Ferrari, hối tài xế, nhanh như chớp cút.

“Tao nói mày nghe tin lớn, Ngư tẩu muốn ly hôn, Tam Hoa* ca gấp đến tái mặt rồi!” Ferrari mới đi một đoạn, Trình Khả Tâm đã gọi ngay cho tiểu đồng bọn.

* có chỗ nào mình cảm thấy màu lông được làm tên gọi luôn thì mình sẽ viết hoa.

“Cái gì?! Thiệt hay giả, Than Năm, Khả Tâm nói Tam Hoa ca sắp ly hôn!”

Trình Khả Tâm trợn trắng mắt, “Nói bao nhiêu lần không được gọi tao là Khả Tâm.”

“Tam Hoa ca sắp ly hôn đến nơi, mày còn để ý tao gọi mày như nào.”

Trình Khả Tâm hừ hừ, “Không nói với mày nữa, tao đi tìm bọn Đại Ba*!”

* ba là sòng.

Xe chưa đi bao xa, nửa thế giới đều biết Trì Vũ và Đô Ngư muốn ly hôn.

“Anh nghe tôi nói rồi đúng không.” Đô Ngư định nói thẳng.

Trì Vũ vuốt vuốt tóc: “Gió lớn quá.”

Đô Ngư: “.....”

Đô Ngư nhỏ giọng nói thầm: “Nghe bảo thận mèo không tốt lắm.”

Trì Vũ sắc mặt lãnh khốc: “Gió nhỏ rồi.”

Đô Ngự: “.....”

Anh là thần gió à.

Car boy* nhanh chóng lái Tiggo đến, dừng ngay vị trí Ferrari vừa rồi, so sánh với Ferrari hoa lệ, thật như bầu trời và mặt đất.

*mấy cậu lái xe khách đi đõ, khách cần lại lái đến cửa ở mấy nhà hàng khách sạn lớn.

Đô Ngự đã muốn hỏi từ nãy: “Nhân viên Xích Vũ các anh đều quan hệ tốt với ông chủ vậy sao, kết hôn một cái là tặng Ferrari?”

Trì Vũ nói: “Cậu ta say.”

“Tôi thấy không giống say đâu, đi đứng bình thường mà.”

Trì Vũ héch cằm, “Tửu lượng cậu ta không ổn, hai ly đã ngã, nhìn ngoài không phát hiện thôi, không giống anh ngàn chén không say.”

.....Giọng điệu đắc ý này là sao?

“Anh đưa em về.” Trì Vũ khí phách phát tay, đi đến cửa xe sau, mở ra ngồi vào, ngốc tại chỗ nửa ngày không động đậy, hồi sau mới đáng thương hề hề nói với Đô Ngự: “Vợ ơi, tay lái bị trộm.”

Ngàn chén không say đã nói đâu?

Lại thành ra Đô Ngự đưa Trì Vũ về nhà, Trì Vũ không có vẻ gì đã say, ở trên xe ngồi nghiêm chỉnh, nhúu mày suy nghĩ là ai to gan dám trộm tay lái của hắn.

Trên đường đi di động Trì Vũ rung không ngừng, Đô Ngự nhìn thoáng qua, đều là tên lạ.

Y định bắt máy giúp, Trì Vũ ngăn lại, “Không cần nghe điện thoại bọn bắt cóc, tiền chuộc mai chúng ta tính sau.”

Đô Ngự: “.....”

Tài xế phía trước nghe hẳn nói, hoảng sợ: “Báo cảnh sát đi tiểu đồng chí, giao tiền chuộc không ăn thua.”

Đô Ngự bắt đắ dĩ cực kỳ: “Hẳn uống say.”

Trì Vũ nói: “Không có tay lái anh không cách nào lái xe, tiền chuộc nhất định phải đưa, không thể ít hơn một trăm vạn.”

Đô Ngự: “.....”

Bảo bọn bắt cóc giết con tin đi.

Xe tới cửa nhà, Trì Vũ ổn định đi xuống, Đô Ngự sợ hẳn lại nói hươu nói vượn, đưa hẳn vào tận nhà. Trong nhà vẫn nguyên xi như lúc y rời đi, chỉ không còn hơi ấm bếp lửa, Đô Ngự vào bếp, quả nhiên không có dấu hiệu nấu nướng gì, chai nước tương đã cạn lúc y đi vẫn đặt trên kệ.

Trong tủ lạnh còn hai quả cà chua, Đô Ngự xay thành nước, thả chút muối, cho Trì Vũ uống tỉnh rượu.

Trì Vũ ngoan ngoãn uống, uống xong nắm hai bàn tay lại, tự mình rửa mặt.

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự bắt lấy tay hẳn, cười nửa ngày, nói: “Đừng rửa thế, em lấy khăn mặt cho anh.”

Trì Vũ khịt mũi, “Meoo -”

Đô Ngự đột nhiên cảm thấy chơi thật vui, đáp lại hẳn: “Meo meo meo.”

Trì Vũ gulu gulu, phô diễn tư thái hoàng thượng, Đô Ngự không hiểu ý hẳn, vào phòng vệ sinh cầm khăn lông ướt ra, Trì Vũ lau mặt, cọ đầu vào cánh tay Đô Ngự, meo meo hai tiếng, chờ mong nhìn Đô Ngự.

Đô Ngự có lệ đáp: “Meo meo.”

Vì thế Trì Vũ cởi sạch quần áo, bò lên giường, chui vào ổ chăn, vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Đô Ngự cũng lên đi.

Đô Ngự xem ánh mắt nóng bỏng của hẳn mới hiểu Trì Vũ vừa kêu meo meo là ý gì.

Trì Vũ mong chờ nhìn Đô Ngự, lại vỗ vỗ.

Đô Ngự thở dài: “Anh say rồi.”

Trì Vũ mặt không biểu tình: “Thận anh không có vấn đề.”

.. Làm một đồng thứ chỉ để chứng minh anh thận tốt sao, rồi rồi rồi, biết thận mèo tốt, “Tôi phải về nhà.”
Đô Ngự không dao động, đứng lên muốn đi.

“Meooo.” Trì Tam Hoa tủi thân gục đầu xuống.

Tiếng meo này thật sự quá tội nghiệp, không cần phiên dịch, Đô Ngự có thể cảm nhận ý tứ trong ấy. Chưa nói y thật sự bị đả động, nhớ tới Trì Vũ trước kia sau khi say làm loạn đủ kiểu, liền không cách nào kiên định rời đi nữa, lỡ người này chờ y đi sẽ thật sự vì tay lái giao tiền chuộc thì biết làm sao.

Đô Ngự không tin Trì Vũ có một trăm vạn, nhưng một trăm vẫn phải có.

Đô Tuấn Quả nhận điện thoại Đô Ngự khi đang chơi game di động, Đô Ngự có chút không yên tâm, “Ba không ở nhà không sao chứ?”

Đô Tuấn Quả nói: “Không sao, con không sợ.”

Đô Ngự còn lâu mới lo nhóc sợ, y chỉ lo nhóc làm loạn nhà lên.

“Đúng giờ đi ngủ biết chưa?”

Đô Tuấn Quả ngáp một cái, “Ba mà không gọi con đã ngủ rồi.”

“Vậy ba cúp, con ngủ đi.”

“Nhặt vũ khí lên!” Đô Tuấn Quả hò vào di động, “Hôm nay các ba ba của tao không ở nhà, tao phải mở máy tính chơi suốt đêm!”

Trì Vũ không đợi Đô Ngự nói chuyện điện thoại xong đã ngủ say. Đô Ngự biết tật xấu của hắn, uống say sẽ buồn ngủ, một giấc đến sáng, chứng minh thận tốt gì đó chỉ là nói miệng.

Dù vậy cũng không cần chứng minh.

Y biết thận Trì Vũ tốt thật.

Sáng sớm hôm sau, Đô Ngự nhân lúc Trì Vũ chưa dậy, nấu xong cháo liền đi.

Thời điểm về nhà Đô Tuấn Quả còn đang chơi game, hét to các tiểu đệ của nhóc mau đổi mới bản đồ, trên bàn còn để mì gói ăn dở, Coca mở đến lon thứ hai, hiển nhiên đã chiến nhau kịch liệt hồi lâu.

Đô Tuấn Quả đâu ngờ ba nhóc về nhanh như vậy, còn tưởng ba cùng cha yêu đã hoà thuận như ban đầu, tiểu biệt thắng tâm hồn.

“Con sai rồi.” Đô Tuấn Quả dứt khoát quyết đoán nhận sai, ở phương diện này nhóc rất kinh nghiệm, đối với người ăn mềm không ăn cứng như Đô Ngự, mạnh miệng không có chỗ nào tốt.

“Con tháng này đừng nghĩ chuyện động vào máy tính.”

“Mẹ!”

“Gọi tiếng nữa là hai tháng.” Hết chị dâu đến mẹ, đầu Đô Ngự đau.

Đô Tuấn Quả lập tức câm miệng.

Thứ hai đi làm, dọc đường từ nhà Đô Ngự đến trạm giao thông công cộng, mèo chó so với ngày thường hình như nhiều hơn, chim chóc cũng lắm, riu ra riu rít không ngừng, bốn phía xoay quanh y khiến y có cảm giác như bị vây xem.

Một đám mèo hoang ngồi xổm trong góc, thấy Đô Ngự từ xa đi đến, con mèo vẫn ở giữa lập tức thẳng sống lưng, “Mau nhìn, chính là người này, người đá Trì Tam Hoa.”

“Oa oa.” Các bạn nhỏ sôi nổi kinh ngạc cảm thán, trừng lớn đôi mắt, nhìn xem cái người dám vút bỏ Trì Tam Hoa có ba đầu sáu tay không.

“Bọn họ kết hôn bao giờ sao không nghe nói?”

Mèo vẫn nói: “Trì Tam Hoa giấu như giấu bảo bối, không kể cho ai, nghe đồn trưởng bối trong nhà cũng không biết.”

Bảo bối chỗ nào vậy.

Đám mèo con đuôi dài cổ, mũi ướt át đóng mở, liếc mòng người mùi Đô Ngự. Có thể được Trì Tam Hoa coi trọng, chắc hẳn người này phải có điểm đặc biệt.

Mèo bò sữa nói: “Tớ thấy còn không thơm như A Hoàng cách vách nữa.”

“Ha ha ha.” Tất cả đều cười, mèo vằn lật tẩy hàm ý chân thật của nó, “Thôi đi, nhóc béo A Hoàng mỗi ngày chỉ biết ăn, trên người toàn mùi cá khô, có thể không dễ ngủ sao!”

Đô Ngự thấy một đám mèo con trong góc, có hai con đang vui sướng đùa nhau, thấy y nhìn qua lập tức nép vào.

Trong nháy mắt Đô Ngự có xúc động muốn xem kĩ, có Trì Vũ thành tinh làm ví dụ, y cảm thấy mấy con mèo con này có thể có điểm bất thường. Nhưng y đang vội đi làm, hôm nay không thể tìm hiểu đến cùng.

Sáng sớm đã kẹt xe, Đô Ngự chen chúc trong dòng người, vào công ty vừa mới ngồi xuống, đồng nghiệp Tiểu Trương đã ghé lại, “Đô ca, người kia của anh không đưa anh đi làm à?”

Thật là cái hay không nói, nói cái dở.

Đô Ngự nói: “Hắn dạo này bận lắm.”

Văn phòng y thích nói chuyện phiếm, Đô Ngự hai ngày nay tâm sự đè nặng nên quên mất, trước kia Trì Vũ chỉ cần không có việc sẽ đến đón y về, hiện tại bóng người cũng không thấy, chắc hẳn lại trở thành đề tài trà dư tửu hậu của đồng nghiệp đây.

Tiểu Trương không chịu thôi, “Hai người các anh không xảy ra chuyện gì chứ, nếu có chuyện đừng giữ trong lòng, nói ra mọi người cùng nhau nghĩ cách.”

Đô Ngự đặc biệt cạn lời.

Tiểu Trương này quá ngốc, người ta sai gì làm đó, cậu ta tới hỏi chắc chắn do người khác xúi, người văn phòng này muốn nghe bát quát nhưng không muốn tự ra trận, Tiểu Trương tự cho là thông minh lúc này lại hữu dụng. Trước kia Đô Ngự tốt bụng nhắc nhở cậu ta hai câu, không nghĩ chọc giận cậu, có ý tốt không được hồi báo, từ đó về sau Đô Ngự không xen vào việc người khác nữa, “Không cần, chúng tôi vẫn ổn.”

Tiểu Trương tự thấy mất mặt, hỏi một hồi không được gì liền rời đi.

Lúc tan tầm, Đô Ngự về khá muộn, văn phòng đã không còn ai, chân trước mới ra cửa liền phát hiện đánh rơi chìa khoá phía sau.

Vội vội vàng vàng chạy về nhặt chìa khoá, đang muốn đi, y đụng mặt đồng nghiệp Triệu Thiển và quản lý Lý Trịnh đi ra từ văn phòng, quần áo hai người đều không chỉnh tề, hứng thú trên mặt chưa tan, không cần nói cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba người đối mặt, trùng hợp xấu hổ.

Triệu Thiển và Lý Trịnh đều đã có gia đình, hai người không chỉ tòm tem văn phòng mà còn song song ngoại tình, thật khiến người ta rớt cằm. Đô Ngự hối hận khi quay về lấy chìa khoá. Lý Trịnh là sếp, Triệu Thiển là đồng nghiệp, cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, sau này sẽ còn nhiều xấu hổ lắm.

Không khí thế này nói gì cũng không hợp.

Đô Ngự nhắm mắt, cảm cái di động nền đen hờ, “Alo –” rồi quay đầu làm bộ vội vàng chạy đi.

Trên đường về nhà ghé chợ mua thức ăn, khi sáng đi làm Đô Ngự đã định được tối ăn gì, Đô Tuấn Quả hôm trước nói muốn ăn gà rán, Đô Ngự không có thời gian rán cho nhóc, vì vậy mua nửa con gà rán sẵn, mua thêm hai cân tôm to tươi, trở về hấp lên cho Đô Tuấn Quả bồi bổ thân thể, nhóc con dạo gần đây rất chăm chỉ, một tháng không được đụng máy tính, rốt cuộc nhóc cũng có thời gian học tập.

Dì bán rau dưa thức ăn ở chợ này Đô Ngự có quen, đi ra hàng bà chọn một bó cải thìa mới.

Dì bày hàng ở đây lâu năm, nuôi một con mèo Ba Tư, ngày thường lúc dì bán hàng, mèo sẽ nằm bên quầy híp mắt ngủ.

Trước kia khi Đô Ngự tới, đầu con mèo này còn không thèm nâng, hôm nay lại có tinh thần đứng cạnh quầy hàng nhìn Đô Ngự chọn đồ.

Dì bán hàng cười nói: “Đại Ba hôm nay phấn chấn ghê, rốt cuộc cũng hoạt bát giống mấy con mèo khác rồi!”

Đô Ngự thấy mắt nó nhìn y, đoán nó ngửi được mùi tôm nên thèm, vì thế tay thò vào bao lấy ra một con tôm, đặt trước mặt Đại Ba.

Dì bán vội ngăn cản: “Ôi chao, sao lại cho nó ăn tôm đất thế này!”

“Ăn đi ăn đi.” Đô Ngự cười cười, sờ sờ đầu Đại Ba, dì bán hàng nuôi con mèo này đến bóng lưỡng, chắc mọi khi cũng cho ăn ngon lắm.

Đại Ba ngửi ngửi tôm, ngày thường chẳng thấy nó kêu bao giờ, hôm nay bất ngờ meo một tiếng, cọ cọ tay Đô Ngự.

Cọ xong cắn tôm ra sau hàng ăn.

Buổi tối cơm nước xong, Đô Ngự tắm rồi chuẩn bị ngủ, nhắm mắt chưa bao lâu, điện thoại bên tay vang

lên.

Là Trình Khả Tâm gọi tới, thanh âm gấp gáp rống: “Chị dâu!”

Không ổn rồi, “Tam - Trì ca anh ấy đánh người rồi!”

HẾT CHƯƠNG 8.

Xưng hô sẽ linh động.

9. Chương 9: Xông Lên Đi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đang yên đang lành sao lại đánh nhau?!

Đô Ngư dĩ nhiên không ngủ tiếp được nữa, con sâu ngủ bị đá dít bay xa.

Nhưng nếu đã chuẩn bị ly hôn, chuyện của Trì Vũ y không nên quản nhiều.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Trì ca vì anh mà tìm Đại Ba chiến một trận sống còn, đêm nay sợ là máu phải chảy thành sông!”

“.....”

Từ từ, cái tên Đại Ba này sao nghe quen quen, Đô Ngư nói: “VẬY còn chờ gì nữa, nhanh đi báo cảnh sát đi, thâm cừu đại hận gì đến nỗi phải quyết chiến sinh tử chứ.”

“Vụ này gọi cảnh sát vô dụng thôi!” Trình Khả Tâm thấy nói lâu như vậy mà Đô Ngư không hề bị đả động, lại nóng nảy một phen, “Chị dâu, Trì ca nói chuyện này anh đừng xen vào, nếu ổng xảy ra chuyện, đừng vì ổng báo thù, chăm sóc tốt con trai hai người, bạn bè không thể ghẹo vợ nhau, đêm nay ổng nhất định phải cho tên kia trả giá đắt!”

“.....”

Đô Ngư nghe được chữ mà không hiểu được ý.

Gì mà bạn bè không thể ghẹo vợ nhau, y bị ai ghẹo bao giờ??

Xem ra việc này y cần phải quản.

“Anh ấy đang ở đâu?”

Trình Khả Tâm nói: “Anh xuống lầu sẽ biết.”

Đô Ngư nhanh chóng thay quần áo đi xuống lầu, nhìn trái nhìn phải không thấy đám đánh nhau nào, cũng không thấy bóng Trì Vũ đâu, nhưng trên băng ghế cạnh bệ hoa có bốn năm con mèo hoang đang ngồi, thấy y đi xuống liền meo meo kêu lên.

Một con mèo vằn cầm đầu nhảy xuống ghế, kêu y hai tiếng, sau đó xoay người chạy vào một ngõ nhỏ, chạy hai bước dừng lại, tiếp tục meo meo với y như thể gọi y mau đi cùng nó.

Sau việc của Trì Vũ, Đô Ngự cảm thấy mấy con mèo khác không còn bình thường nữa, y theo bản năng nâng chân đi theo mèo hoang.

Nhóm mèo con chạy rất nhanh, dẫn y ra khỏi tiểu khu, đi về phía mặt sau công trường bị bỏ hoang.

Tiểu khu nơi Đô Ngự ở đã có từ rất lâu, mấy năm trước có nhà thầu muốn xây công trình mới, đội xây dựng thi công được hai tháng, sau đó nhà đầu tư rút vốn, công trình chưa xong cứ vứt đó, giờ trông vừa cũ vừa rách nát, chỉ mấy người nhặt ve chai mới lẩn quẩn ở đây. Đúng là một chỗ tốt để quỳnh lộn.

Nhưng Đô Ngự vẫn không tưởng tượng được một Trì Vũ mét chín, tây trang giày da đánh nhau ở đây như nào.

Theo chỉ lối của đám mèo con, Đô Ngự đi đến một mảnh đất trống, xa xa có thật nhiều mèo vây quanh, đứng kín cả đầu tường mặt cỏ, lớn lớn bé bé, các màu các chủng loại, đông đúc tập hợp, có vẻ đa số là mèo hoang, dọa Đô Ngự muốn nhảy dựng.

Đám mèo này thấy Đô Ngự tới, sôi nổi tránh ra thành một lối đi.

Đô Ngự như có dự cảm, nhìn về phía trước, quả nhiên thấy Trì Tam Hoa đứng ở nơi đó, bộ dạng uy phong凛凛, cái đuôi cứng còng quét tới quét lui, hai mắt gắt gao nhìn kẻ thù trước mặt, như thể sẽ nhào lên cắn bất cứ lúc nào.

Mà đối diện nó, là một con mèo Ba Tư màu xám.

.....

Hay cho một trận tử chiến.

Đô Ngự vẫn nắm di động sẵn sàng kịp thời báo cảnh sát, kết cả anh ta không phải muốn đánh người mà muốn đánh một con mèo, Trình Khả Tâm nói đúng, cảnh sát sẽ không quản vụ này.

Y cũng không muốn quản!

Đô Ngự thấy con mèo Ba Tư kia rất quen mắt, rất giống Đại Ba y gặp ở chợ hôm nay, Trình Khả Tâm hình như cũng nhắc qua cái tên này.

Đô Ngự thử gọi một tiếng, “Đại Ba?”

Mèo Ba Tư nghe tiếng gọi, quay sang kêu meo meo, Đô Ngự tập trung nhìn, đúng là Đại Ba trong chợ rồi.

“Sao em lại ở đây hở Đại Ba?” Chơi với Trì Vũ một hồi làm Đô Ngự ngốc luôn, vậy mà còn đợi Đại Ba trả lời bằng tiếng người, đầu phải con mèo nào cũng thành tinh giống Trì Vũ.

Đại Ba hé miệng, chưa kịp ề a gì đã bị Trì Tam Hoa cắt ngang.

Trì Tam Hoa hung tợn “ha” Đại Ba một tiếng.

Đô Ngự: “.....”

Đám mèo con vây xem cũng ới kêu lên như thể trợ uy.

Đô Ngự nhìn không nổi: “Đại Ba chọc gì anh?”

Trì Tam Hoa vô cùng phần nộ, “Nó vọng tưởng chen chân làm kẻ thứ ba.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự thở dài, “Không phải bởi vì lúc ở chợ tôi cho nó ăn đấy chứ?”

Trì Tam Hoa hừ một tiếng, “Một con tôm thối, anh là loại mèo keo kiệt vậy sao?”

.....

Đúng là một chút cũng không keo nhỉ.

Đám mèo hoang ban ngày ngồi trong góc theo dõi Đô Ngự cũng tới xem náo nhiệt.

Bọn chúng đứng trên một mỏm đất, duỗi dài cổ nhìn tình huống phía dưới, nửa ngày trôi qua chưa thấy đánh nhau đâu, mèo bò sữa nói: “Các cậu đoán ai sẽ thắng?”

Mèo vằn nhìn nó như nhìn đồ ngu. “Còn phải nói sao, đương nhiên là Trì Tam Hoa.”

“Bàn về đánh đấm Trì Tam Hoa không có đối thủ ở cái khu này!”

“Oa lợi hại vậy sao.” Mèo bò sữa mới tới đây chưa bao lâu, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào mèo vằn lớn hơn nói nó nghe mới biết, “Tuy thế em thấy Đại Ba cũng rất lợi hại, dám khiêu chiến Khu Vương*!”

*đại vương tiểu khu

Lúc này, bên dưới đột nhiên vang lên một trận âm thanh ô ô trầm thấp, mèo khi gặp uy hiếp, cổ họng sẽ phát ra âm thanh này để hù dọa đối phương, mấy bé mèo còn nhỏ tuổi nghe thấy, lông trên lưng dựng đứng hết cả lên, nhanh nhanh trốn sau lưng mèo lớn.

Mèo vằn chăm chú quan sát tình hình chiến đấu: “Chúng mày không biết thôi, Đại Ba và Trì Tam Hoa vốn có xích mích, khi nghe tin Trì Tam Hoa sắp ly hôn, tao đã biết Đại Ba sẽ không ngồi yên. Quả nhiên, trước đây đối tượng của Trì Tam Hoa đi chợ mua đồ ăn ổng không bao giờ để ý, hôm nay thì hết ăn tôm đến cọ lông, rõ ràng là lửa cháy đổ thêm dầu, muốn chọc Trì Tam Hoa tức chết mà!”

Cả nhà sôi nổi: “Xích mích cái gì dạ?”

Chuyện này mèo vằn cũng không biết, nhưng nói ra thì mát mặt, nó kịp thời dời đề tài, “Mau nhìn, đánh nhau kìa.”

Lúc này, phía dưới đất bằng, chi trước của Trì Tam Hoa và Đại Ba đều dán sát xuống đất, ưỡn mông vằn vẹo, như trong chớp mắt sẽ bổ nhào vào nhau. Đô Ngư một bên không biết khuyên can thế nào, Trì Tam Hoa sắp vì một con tôm mà đại khai sát giới.

Bà con thấy có sợ không!

Chúng mèo ngưng cả thở, chờ đợi màn huyết vũ tinh phong sắp đến, trước khi trận đấu diễn ra, bọn nó đã cá độ xong, mua Trì Tam Hoa thắng, cái danh Khu Vương không phải nói miệng, vẫn rất có sức uy hiếp, gần hai phần ba chúng mèo đều đặt bên nó.

Đại Ba chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Xông lên đi!

Nhóm mèo con nhiệt liệt hò hét, trong dòng mèo kích động kêu, Trì Tam Hoa cười lạnh một tiếng.

Bị Đô Ngư nhéo phần da sau cổ, xách lên.

Chúng mèo há hốc miệng, khiếp sợ nhìn cảnh này, công trường to tướng đột nhiên yên tĩnh không một tiếng động, tất cả trở mắt nhìn Khu Vương cứ thế mà bị bóp chỗ da vận mệnh sau cổ.

.....

Trì Tam Hoa không nhúc nhích, trông như đang choáng váng, co hai cái chân trước ngực, tùy ý Đô Ngư xách lên.

Đô Ngư nói: “Giải tán đi bắt chuột đi.”

Đêm đã khuya, ngày mai y còn phải đi làm, không có thời gian xem Trì Tam Hoa đánh nhau đâu.

“Đại Ba.” Đô Ngư cúi người nhìn Đại Ba kinh ngạc đến ngây ngẩn, “Em cũng mau về nhà đi, dì không thấy em sẽ lo lắng.”

Dứt lời, y mặc kệ chúng mèo còn chìm trong khiếp sợ, xách Trì Tam Hoa, xoay người rời đi.

Đàn mèo tự động tránh ra thành lối đi, Trì Tam Hoa vẫn không nhúc nhích, như lão già mất trí mặc người vây xem, mèo từ bốn phương tám hướng đến xem đánh nhau chưa lấy lại bình tĩnh, trọn mắt há mồm nhìn Đô Ngư và Trì Tam Hoa cứ thế đi về.

Đại Ba nhìn Đô Ngư dần xa, đồng tử đen nhánh lấp lánh nhấp nháy, tựa hồ đang trầm tư.

Lúc Đô Ngư ra khỏi công trường còn chưa yên tâm, sợ mấy con mèo đánh lén, dùng đèn di động chiếu sáng. Vô số cặp pha lê chói lòà* loé Đô Ngư đến suýt mù mắt.

* mắt mấy con mèo =))

Đô Ngư hoảng, nhẹ buông tay, Trì Tam Hoa bị xách không nhúc nhích pia một tiếng ngã trên nền xi măng. “A!!!!!!”

Đô Tuấn Quả nửa đêm uống nước, thấy Đô Ngư mở cửa đi vào còn tưởng mình ngủ mơ, rõ ràng nhóc thấy ba ba sớm ngủ rồi.

“Ba ra ngoài ạ?”

Đô Ngư gạt đầu, theo sau là Trì Tam Hoa khập khiễng, miếng nước Đô Tuấn Quả vừa uống thiếu chút nữa phun ra, “Đất đi?”

Trì Tam Hoa không phản ứng nhóc, hữu khí vô lực ngã xuống sofa, một bộ dáng sống không còn gì hối tiếc.

Đô Tuấn Quả lương tâm chưa tàn, quan tâm hỏi: “Cha con không sao chứ?”

Đô Ngư nhìn Trì Tam Hoa, khá áy náy, cú quăng kia khiến hần ngã không nhẹ, xi măng cứng thể còn nghe tiếng vang, Đô Ngư hồi tưởng tiếng kêu thảm thiết vọng cả chân trời kia, ghen cười: “Không sao, quăng ngã tí thôi.”

Đô Tuấn Quả vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra, nhìn Đô Ngư vào phòng vệ sinh, chạy đến trước mặt daddy nhóc nói: “Cha yêu, cho con ít tiền tiêu vặt đi!”

“Ha!!!!!!”

Sáng sớm Đô Ngư đi, Trì Vũ còn chưa tỉnh, đêm qua không biết trèo lên giường y từ bao giờ, ngủ đến thơm ngọt. Đô Ngư nhìn meo meo một chút, ngoài móng và cổ hồng hồng, mấy chỗ khác không có việc gì, cú rơi hôm qua đúng là không nhẹ, Đô Ngư vì bồi thường, đem tôm hôm qua còn lột vỏ, nấu cháo gạo kê với trứng gà cho Trì Vũ bồi bổ.

Lúc đi làm Đô Ngư không biết Trì Vũ ăn chưa, nghĩ nghĩ liền nhắn tin hỏi, đợi một hồi không thấy trả lời, Đô Ngư buông di động đứng dậy pha cà phê.

Sắp giờ cơm trưa, đồng nghiệp đều ăn ngoài, Đô Ngư lúc sáng nấu cho Trì Vũ tiện tay chuẩn bị cơm trưa luôn, không cùng mọi người đi ăn.

Đô Ngư lấy cà phê xong đang muốn đi, ngẩng đầu thấy Triệu Thiên bước vào, chị ta xấu hổ cười cười, nói: “Đô Ngư, chúng ta nói chuyện đi.”

Đô Ngư biết chị ta muốn nói gì.

Nhưng y không muốn nói chút nào, loại chuyện này biện pháp giải quyết tốt nhất là thuận theo tự nhiên, đợi mọi người đều quên đi là ổn, nếu anh một hai phải nói cho rõ ràng, cuối cùng chỉ khiến tất cả thêm xấu hổ.

Đô Ngư nhấp ngụm cà phê, nghe Triệu Thiên nói: “Tôi cùng Lý Trịnh là tiền bối hậu bối ở đại học, khi đi học đã quen nhau.”

Cho nên?

Trước kia từng quen nhau thì hiện tại có lý ở bên nhau ư?

“Chúng tôi là tình yêu đích thực.”

Đô Ngư sắp nghe không nổi nữa.

“Tôi hôm qua quay về chỉ để lấy chìa khoá, lấy xong liền đi, chuyện gì cũng không biết.” Đô Ngư cảm thấy mình đã nói đủ rõ, “VẬY NHÉ, BÁO CÁO TÔI VIẾT CHƯA XONG, ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

Đô Ngự nhấc chân đi, Triệu Thiển đột nhiên bắt lấy cánh tay y.

Bắt lấy rồi đẩy ra ngay, cúi đầu lui về sau một bước, biểu tình chịu nhục: “Anh đừng như vậy, tôi đã kết hôn.”

Vừa đứng lúc, Tiểu Trương tiến vào thấy được cảnh này.

Triệu Thiển chán ghét đầy mặt quay đầu đi, như thể Đô Ngự làm chuyện gì xấu với chị ta vậy. Đô Ngự ngó người tại chỗ, nhìn ánh mắt tràn ngập thâm ý của Tiểu Trương, muốn giải thích cũng không biết giải thích từ đâu.

Văn phòng này dầu sôi lửa bỏng hơn Đô Ngự tưởng, y đâu ngờ Triệu Thiển sẽ tiên hạ thủ vi cường, bôi nhọ y mang ý xấu. Việc này nếu người khác bắt gặp, Đô Ngự còn có đường giải thích, để Tiểu Trương ngốc nghếch bắt gặp, Đô Ngự phát lười phân trần luôn.

“Đô ca, anh xem trọng Triệu tỷ à?” Tiểu Trương hắc hắc cười.

Đô Ngự trong miệng mà còn cà phê thì đã phun lên mặt cậu ta, “Cậu hiểu lầm.”

“Tôi hiểu lầm cái gì? Nam tử hán đại trượng phu dám làm không dám nhận.”

Đô Ngự xoa người đi.

Tiểu Trương nhìn bóng lưng Đô Ngự, hừ một tiếng: “Xí, đạo đức giả.”

Thân chính không sợ bóng tà, từ lúc vào công ty đến nay, Đô Ngự tự nhận dù làm việc hay kết giao với người khác đều đường đường chính chính, nếu nhất định có người muốn đồn thổi dối trá, vậy xin cho hỏi, văn phòng nhiều cô bé xinh đẹp như thế, cho dù y đột nhiên hết gay thì sao cứ phải đâm đầu vào bà Triệu Thiển đã kết hôn?

Đô Ngự trở lại chỗ ngồi, lúc này di động báo tin nhắn.

Chuyên Gia Ăn Cá: Anh không sao, chỉ có mệt và cổ đau, lòng càng đau.

.....

Vốn dĩ đang một bụng phiền lòng, nhớ đến cái dáng khập khiễng của Trì Vũ, Đô Ngự đột nhiên bị chọc cười.

Một lát sau, Trì Vũ nhắn thêm một tin.

Chuyên Gia Ăn Cá: Ăn tôm xong, mệt và cổ có vẻ bớt đau.

Đô Ngự: “...”

Tôi hoàn toàn không hiểu ý anh.

Cứ thế đến tan tầm, Đô Ngự trở về nhà, cửa thang máy vừa mở liền vui đầu tìm chìa khoá, lúc tới cửa nhà mới phát hiện đang có người đứng ngay trước cửa.

Nhìn bề ngoài, Đô Ngự nhất thời không đoán được vị phu nhân ấy bao nhiêu tuổi, theo kiểu trang điểm và thần thái này, chắc là hơn bốn mươi. Ăn mặc hoa lệ, nhìn là biết có tiền, hiện tại bà đứng ngay trước cửa nhà y, ngẩng đầu ngắm nghía, không biết đang xem cái gì.

“Chào cô?” Đô Ngự thấy bà không giống người xấu, chẳng lẽ là đến thăm người thân nhưng nhận sai nhà?

Vị phu nhân quay đầu nhìn y, lỗ mũi hơi động, mắt sáng lên, đánh giá Đô Ngự từ chân lên đầu, xem kỹ từng tấc một.

Đô Ngự bị bà xem, cả người gượng gạo.

“Cô lạc đường ạ?” Hay là người câm?

Vị phu nhân lắc đầu, tiếp tục đánh giá Đô Ngự, đi một vòng quanh y, 360 độ quan sát. Ngay khi Đô Ngự muốn báo cảnh sát, bà mới mở miệng hỏi: “Cậu chính là Đô Ngự?”

“.... Cô quen cháu?”

Nhưng Đô Ngư không quen bà.

Phu nhân nọ khẽ cười, không đáp.

“Hẹn gặp lại.”

Vị khách không mời mà đến này ném ra một câu hẹn gặp rồi cáo từ, khiến Đô Ngư không hiểu ra sao, vào nhà kiểm tra khoá cửa mới yên tâm, trong nhà không mất gì. Nhưng còn Trì Vũ, Đô Ngư tưởng hẳn sẽ ăn vạ không đi, không nghĩ y chưa cần đuổi, người ta đã tự đi rồi.

Đô Ngư đem tôm bự mới mua bỏ tủ lạnh, sáng sớm hôm sau làm tôm rim*, vòng sang công ty Trì Vũ.

*tôm rim

Đây là lần đầu Đô Ngư tới Xích Vũ.

Toà nhà Xích Vũ cao chót vót toạ lạc tại trung tâm thành phố phồn hoa, lộng lẫy hoa lệ, có thể thấy công ty này vừa có địa vị phi phàm vừa có tài lực hùng hậu.

Đô Ngư bỏ hộp cơm vào túi giấy, gửi chỗ lễ tân, “Xin chào, có thể phiền cô gửi lời cho Trì Vũ phòng nhân sự tăng bốn mươi ba không, tôi mang đồ cho anh ấy, gọi ảnh tranh thủ chạy xuống lấy.”

Lễ tân nghe y nói vậy, dừng một chút, ngay sau đó mỉm cười: “Được, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giao cho anh ấy.”

Đô Ngư cảm ơn, thầm nghĩ lễ tân công ty lớn thật thân thiện, y chờ sẵn bị từ chối rồi, không nghĩ người ta dễ gần hoà ái đến thế, muốn đem đồ giao tận tay giúp y, đúng là thụ sủng nhược kinh.

Sau khi Đô Ngư về, người ở tầng bốn ba rất nhanh đi xuống, lễ tân thấy người tới, vội vàng đem túi giấy đưa sang, “Thư kí Vương, anh bận rộn vậy sao xuống tận đây?”

Thư kí Vương cẩn thận cầm lấy túi giấy, “Người đi rồi?”

Lễ tân nói, “Mới đi, nhìn có vẻ đang vội, đưa đồ xong đi ngay.”

Thư kí Vương cầm điện thoại, “Tiểu Dương, không cần lái xe đến nữa.”

Tiểu Dương này lễ tân có biết, là người chuyên trách lái xe cho chủ tịch, thư kí Vương gọi cậu ta đến chẳng lẽ vì muốn đưa chàng trai lúc này về? Lễ tân kinh ngạc, vị vừa rồi rốt cuộc là nhân vật lợi hại nào, có thể sử dụng xe chủ tịch, cô chưa thấy chuyện này xảy ra bao giờ nha!

Thư kí Vương cẩn trọng cầm túi giấy lên lầu, gõ cửa văn phòng chủ tịch Xích Vũ.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ mặc một bộ tây trang độc bản, hai tay đút túi quần nhìn về phương xa, vóc dáng cao lớn có vẻ bình tĩnh vững vàng, khiến người vạn phần kính ngưỡng.

Thư kí Vương đặt túi giấy xuống, “Người đã đi rồi, tôi tới chậm một bước.”

Người đàn ông không nói gì.

Mùi từ hộp cơm chậm rãi tản ra, hương tôm rim nồng đậm mê người, được nấu tỉ mỉ nên không quá dầu mỡ, dù mới sáng sớm cũng làm người ta thèm ăn.

Người đàn ông động mũi, mùi hương lan toả, thông qua xoang mũi, xâm nhập vào phế quản của hắn.

Thư kí Vương cũng ngửi thấy mùi, tuy đoán không ra là cái gì nhưng anh ta đoán chủ tịch chắc không có khẩu vị, định đem đồ đi.

Người đang thờ ơ lúc này xoay người, sống lưng thẳng tắp nhắc chân.

Khập khiễng đến trước bàn, mở hộp cơm cúi mắt ăn.

Đô Ngư buổi sáng đi sớm, vào công ty vẫn chưa đến giờ làm.

Vừa vào y liền thấy không khí sai sai, đồng nghiệp sôi nổi nhìn về phía y rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, làm bộ bận rộn gõ gõ máy tính, thực ra trong ánh mắt tràn đầy ý tọc mạch nhiều chuyện.

Sớm đoán sẽ có cảnh này, nhưng Đô Ngư không nghĩ tới nhanh như vậy, Tiểu Trương hẳn là há mồm cả đêm không ngơi nghỉ rồi.

Triệu Thiển thấy y đến gần, vội vàng cúi đầu, đứng dậy rời khỏi văn phòng, làm như Đô Ngư chuẩn bị ăn thịt chị ta, trốn y như trốn virus. Đô Ngư thật muốn ngăn chị ta lại nói cho ra lẽ, nhưng biết làm vậy chỉ đúng ý hợp lòng Triệu Thiển Lý Trinh, đành dẫn lòng xuống.

Cả buổi sáng không có việc gì, rất nhanh đã đến buổi chiều tan tầm, Đô Ngư đi WC, gặp Tiểu Trương và một nam đồng nghiệp khác trong phòng vệ sinh nói chuyện.

“Cậu tận mắt nhìn thấy à?”

Tiểu Trương trừng mắt: “Rõ ràng chính xác! Đứng ngay chỗ lấy nước lòi kéo Triệu Thiển, thấy tôi mới buông tay.”

Đồng nghiệp nam cảm thán: “Không ngờ nha, Đô Ngư nhìn rất đứng đắn.”

Tiểu Trương nói, “Anh chưa biết sao, Đô Ngư vừa bị bỏ đá, thời gian này không có chỗ giải toả, nhìn Triệu Thiển dễ bắt nạt nên muốn chiếm tiện nghi ó.”

“Chiếm tiện nghi gì?”

Đô Ngư đứng sau lưng Tiểu Trương, cất lời, Tiểu Trương sợ đến giật mình, nước tiểu trượt ra tay, đồng nghiệp nam xong việc trước sớm kéo quần lên, Tiểu Trương thấy Đô Ngư sợ tới mức tiểu lệch, sốt ruột hoảng hốt kéo dây kéo còn bị kẹt, muốn chạy cũng không được.

Cậu ta hoang mang bối rối cố kéo khoá lên, nụ cười co quắp: “Không có gì, em, em với Cao Bân nói chuyện chút thôi.”

Đô Ngự không nhượng, “Tôi nghe rõ ràng cậu nói tôi chiếm tiện nghi Triệu Thiển, một khi đã vậy, cậu nói rõ tôi nghe tôi chiếm chỗ nào trên người chị ta, không phải cậu đã thấy rất rõ sao.”

“Đô ca.” Tiểu Trương càng cố kéo càng không lên, “Anh xem, anh nói vậy không tốt lắm đâu, làm gì cũng làm rồi..”

Đô Ngự cầm lấy cái chốt dồn cậu ta vào tường.

“Ôi dồi ôi, anh tính, tính làm gì vậy - ”

Đô Ngự cảnh cáo cậu ta: “Cậu còn nói hươu nói vượn, có tin tôi đánh cậu không?”

Tiểu Trương không những ngu mà còn hèn, lập tức gật đầu nói: “Được được được, em không nói là được mà.”

Hai ngày sau Tiểu Trương quả nhiên ngoan không ít, có điều Triệu Thiển vẫn trước sau như một trốn tránh y, Đô Ngự xem như không phát hiện, mấy người trong văn phòng nhàn rỗi nói nhảm gì đó Đô Ngự cũng lười quản, chỉ cần không ý kiến chuyện của y là được.

Tan tầm Đô Ngự mua xong đồ ăn, về nhà thấy một chiếc xe dừng ngay đối diện. Đô Ngự nhìn xe đó biết không rẽ, thấy logo hình như là Rolls Royce*.

* logo Rolls Royce

Có một người xuống xe, đi về phía y, “Chào Đô tiên sinh.”

Vừa nói vừa đem túi giấy trong tay giao cho Đô Ngự.

Đô Ngự cầm, túi này sao giống túi y đưa cơm cho Trì Vũ sáng nay vậy, mở ra thì thấy bên trong đúng là hộp cơm của y.

“Đây là hộp cơm của ngài.”

Đô Ngự không hiểu gì: “Anh là đồng nghiệp của Trì Vũ?”

Người mặc tây trang khề khệng lại, sau đó nói: “Xem như vậy.”

Đô Ngự có chút cạn lời, một cái hộp thôi mà, phiền cả đồng nghiệp mang cho y là sao, mà đồng nghiệp này cũng có tiền quá, đi cả Rolls Royce??

Thực sự khiến Đô Ngự chịu đả kích.

Đến Tiggo y còn chưa mua nổi đâu.

Nhìn theo vị đồng nghiệp giàu có rời đi, Đô Ngự cầm đồ lên lầu, Đô Tuấn Quả còn đang học thêm chưa tan lớp, canh thời gian nấu xong cơm, vừa đúng lúc Đô Tuấn Quả về đến nhà.

Cơm nước xong, Đô Tuấn Quả quệt miệng, ghé lại gần Đô Ngự: “Baba, ba xem hai ngày nay con học tập thật vất vả, thầy giáo nói học phải đi đôi với giải trí ó.”

Tâm tư rõ như ban ngày, Đô Ngự không thêm nhìn nhóc, “Có việc gì nói thẳng.”

“Bạn học của con có hai vé đi vườn bách thú, nó không đi được nên cho con.” Đô Tuấn Quả năn nỉ, “Con thật sự muốn đi lắm, nghe bảo vừa nhập loại hổ Đông Bắc* mới.”

“.....”

Hổ Đông Bắc còn có chủng loại mới à?

* Hổ Đông Bắc - hổ Siberi hoang dã, được mệnh danh là “Chúa tể của rừng Taiga”, ngoài tên hổ Siberi thì loài này còn có tên hổ Amur, hổ Triều Tiên, hổ Ussuri hay hổ Mãn Châu, là một phân loài hổ sinh sống chủ yếu ở vùng núi Sikhote-Alin ở phía tây nam tỉnh Primorsky của vùng Viễn Đông Nga.

Trông ngu ngu.

Đề cập đến vừa học vừa chơi là Đô Ngự mềm lòng liền, Đô Tuấn Quả hai ngày nay rất ngoan, Đô Ngự không muốn trối buộc nhóc quá, đi vườn bách thú xem động vật nhỏ cũng là ý hay. Đô Tuấn Quả thấy y gật đầu đồng ý, vui vẻ nói: “Vay con đi làm hết bài tập cuối tuần đây!”

“.....”

Thứ bảy, Đô Ngự đưa Đô Tuấn Quả đến vườn bách thú, cách cánh rừng của công viên này vài ngọn núi là nhà mẹ y. Đô Ngự thưở bé đã nghe về nơi này, tâm tâm niệm niệm muốn đến chơi một lần, sau khi lớn lên thì hết hứng thú, vẫn chưa từng ghé qua.

Hai người vào cửa, đi chưa được hai bước đã thấy phía trước có bóng người quen thuộc.

Đô Tuấn Quả oa một tiếng, “Thật trùng hợp quá cha ơi!”

Trì Vũ lật lật quyển sách hướng dẫn, gật gật đầu, “Hai người cũng đến xem loại hổ Đông Bắc mới à?”

Đô Ngự, “.....”

HẾT CHƯƠNG 9.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi vậy mà viết xong cũng không tưởng tượng được... Không biết mình có nên có con không nữa...

10. Chương 10: Chào Phu Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm nay Đô Ngự nhất định phải tìm hiểu thực hư cái chủng loại mới này.

Rừng của vườn bách thú rất lớn, Đô Ngự đi hết hai khu hơi mệt, lúc này đã đến khu hổ.

Trong vườn có hai con hổ đang tấn bộ, tận mắt nhìn thấy cảm giác khác hẳn xem TV, không hổ là vua của muôn loài, hình thể to lớn kia đủ dọa người sợ hãi, bốn chân lực lưỡng trông còn thô khỏe hơn trên TV.

Thức ăn vườn thú coi bộ không tệ, con nào con nấy mập phì, đặc biệt là cái con đang tránh sau mặt núi, nhìn cái đuôi thôi cũng không dám khinh thường.

Như thể biết mọi người đều đang mong chờ diện kiến chân thân mình, con hổ sau mặt núi chậm rãi đi ra.

Oaaa quả nhiên so với hai con kia to lớn hơn nhiều!

Này ánh mắt sắc bén, này răng nanh đáng sợ, thêm thân hình cường tráng, thêm cái bụng bia sắp chạm đất.

Đô Ngự nói: “Họ mèo màu quýt có khác*.”

* nguyên văn dịch từng chữ là “Quả nhiên động vật họ mèo không thể chạm một chút màu quýt.” Không hiểu gì cả:) Chắc là cảm thán gì đó về mấy bạn hổ màu quýt, một là oai, hai là béo.

Trì Vũ đột nhiên thẳng sống lưng, ánh mắt đơng đưa: “Anh là màu cam.”

Đô Ngự: “.....”

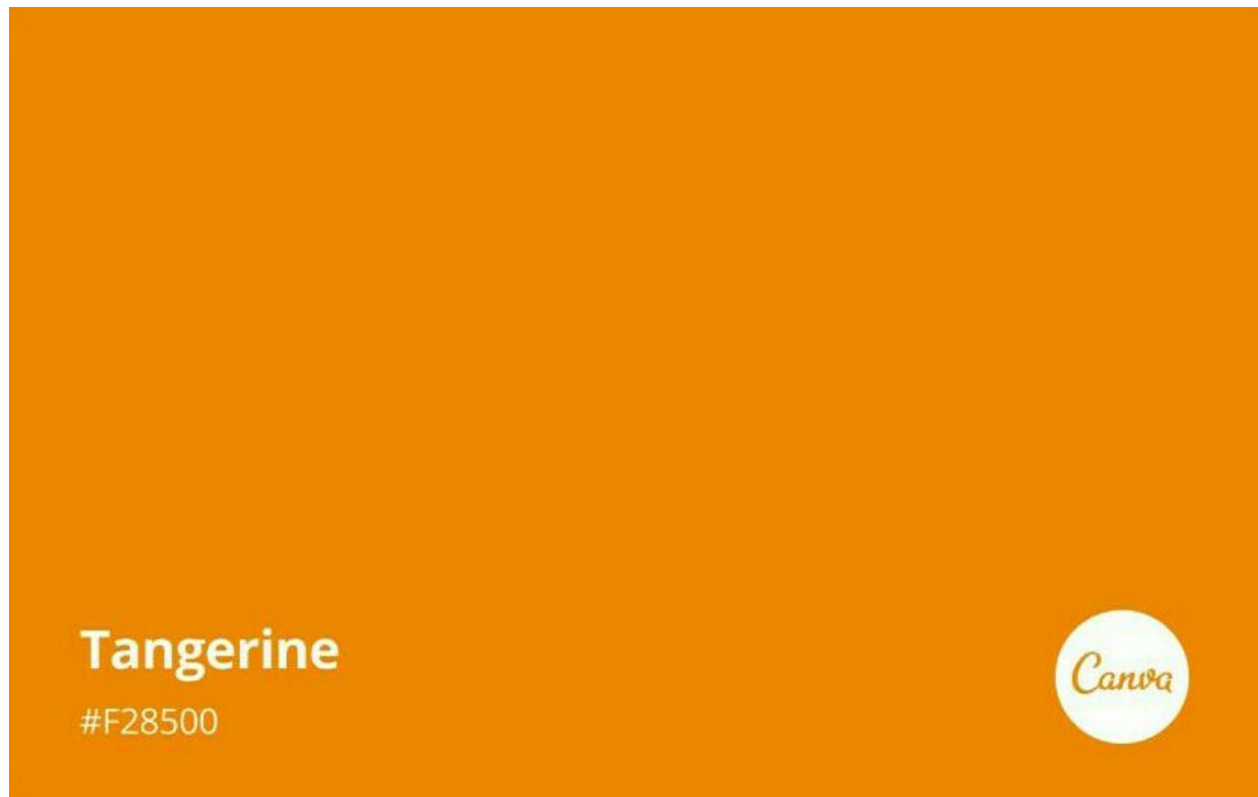
Đô Ngự nói: “Màu cam với màu quýt thì khác gì nhau?”

Trì Vũ biểu tình nghiêm túc: “Màu cam sẽ không béo.”

Đô Ngự: “.....”

Anh vui là được.

Màu quýt

Màu cam

cả nhà so sánh đi =)))

Du khách đều khen con hổ này đặc biệt xinh đẹp, da lông bóng loáng, khẳng định nếu nó ở ngoài tự nhiên thì sẽ là một lão đại.

Con hổ bên trong phối hợp lời người nói, một hồi nhào lộn, một hồi nhảy cao, tận tình triển lãm dáng người hùng vĩ của mình, ngẩng đầu hưởng thụ ánh mắt sùng bái từ loài người.

Ánh mắt Đô Ngư cũng bị nó hấp dẫn, nhưng càng xem y càng cảm thấy con hổ này quen mắt.

Chữ vương trên trán nó rõ nét như được người viết lên, y nhớ đã nhìn qua ở đâu rồi.

Vừa lúc lão hổ nhìn sang, Đô Ngư cùng nó eye contact, ánh mắt nó đột nhiên hoảng sợ, Đô Ngư nhìn nó, trí nhớ loé lên, hỏi Trì Vũ: “Anh xem con hổ kia nhìn quen không?”

Trì Vũ nghiêng trái ngó phải, “Con nào cơ?”

Đô Ngư nói: “Con béo nhất ấy.”

Lão hổ: “.....”

Trước mặt trẻ con nói cái gì đầu á.

Trì Vũ lão hổ lại eye contact, hai bên nhanh chóng dời tầm mắt, Trì Vũ nói: “Không quen.”

Lão hổ cúi đầu, ăn cỏ ăn cỏ.

Đô Ngư càng nhìn càng thấy mình không lầm: “Không giống con hổ anh gặp sau núi hả, cái hôm mình về nhà mẹ tôi ấy?”

Trì Vũ lắc đầu, “Không giống, con kia gầy hơn nhiều.”

Lão hổ: “.....”

Này!

Không đúng, Đô Ngư vẫn thấy là nó, dù xét chữ vương trên đầu hay xét điệu bộ dáng vẻ đều gợi y liên tưởng đến con hổ ngày đó. Nhưng Trì Vũ nói đúng, con hổ kia không béo đến thế.

Nếu nó gầy gù hai tiếng, Đô Ngư cảm thấy chính mình có thể cho ra kết luận chính xác.

Nhưng con hổ béo này ăn cỏ không cẩn thận mắc nghẹn, công viên phải gọi đội cấp cứu, du khách bị cách ly, Đô Ngư đứng cách đó không xa thấy nhân viên công tác gây mê, nâng lão hổ đi rồi.

.....

Động vật ăn thịt bị mắc nghẹn khi ăn cỏ, nói ra ai mà tin.

Cái gì gọi là tôn nghiêm của đồ tham ăn, Đô Ngư hiện tại đã rõ.

Đi vườn thú một ngày, ngoại trừ con hổ nọ, Đô Ngư không ấn tượng thêm điều gì. Bù lại Đô Tuấn Quả, vừa ăn vừa uống vừa chơi, vui sướng cả ngày, trên đường về nhìn điện thoại vẫn cười không khép miệng.

Đô Ngư hỏi nhóc xem gì, Đô Tuấn Quả nói: “Xem ảnh chụp hôm nay thôi.”

Chờ Đô Ngư quay đi, Đô Tuấn Quả đếm đếm số 0 hiện trên điện thoại, gửi tin nhắn cho Trì Vũ: “Cảm ơn tiền tiêu vặt của cha nha! Con sẽ nỗ lực hơn nữa!”

Trì Vũ cho nhóc một ánh mắt “con hiểu là tốt”.

Đô Ngư không biết âm mưu nhỏ của hai cha con, ly hôn là chuyện của y và Trì Vũ, không muốn khiến Đô Tuấn Quả khó xử, nếu Đô Tuấn Quả muốn gần gũi cha nhóc, Đô Ngư tất nhiên không ngăn cản.

Trì Vũ lái Tiggo đưa người về tận nhà.

Đô Ngư đột nhiên nhớ tới vị đồng nghiệp trả hộp cơm, không nhận được hỏi: “Người hôm ấy đem hộp cơm cho tôi là đồng nghiệp anh thật sao?”

Trì Vũ nói: “Thư kí Vương* ấy à?”

“Thư kí Vương?”

Trì Vũ mặt liệt nói: “Họ Vương, tên Thư Kí**.”

*, ** Vương bí thư (thư kí Vương) và Vương Bí Thư =)))

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ nói: “Cho là vậy đi.”

Đô Ngự không tưởng nổi, “Đi siêu xe Rolls Royce mà còn làm thuê à? Anh sai người ta đi trả hộp cơm nữa, không tốt lắm đâu.”

Trì Vũ mặt liệt, “Anh ta thích đi mà.”

“.....”

Trì Vũ thấy y không tin, nói: “Không thì hôm nào em hỏi thẳng.”

Đô Ngự còn lâu mới tin, phú nhị đại người ta nhàn rồi không có việc gì nên lái xe trả cơm hộp giúp anh à, nhìn biểu tình đương nhiên của Trì Vũ, Đô Ngự không nhịn được yêu sách, “Tôi không tin thật, hay hiện tại anh hỏi luôn đi.”

Trì Vũ cầm điện thoại dứt khoát nhấn số.

Đô Ngự ngáy ngẩn, y nói chơi thôi, ai biết Trì Vũ đi hỏi thật.

Điện thoại nổi máy, đang giờ ăn cơm, vậy mà đầu dây bên kia sau một tiếng chuông đã tiếp, “Trì đồng.”

Trì đồng???

Trì Vũ nói: “Người Đông Bắc, không phân biệt được Vũ với Đồng.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ nói: “Vương Thư Kí, hôm đó anh mang hộp cơm cho vợ tôi là tự nguyện đúng không?”

Thư kí Vương không hiểu ra sao, tận tụy nói: “Đúng vậy, Trì đồng.”

Trì Vũ nói với Đô Ngự: “Em thấy anh có lừa em không?”

Thư kí Vương vừa nghe Đô Ngự cũng ở đây, nhanh nhẩu chào hỏi: “Xin chào phu nhân.”

Đô Ngự: “.....”

Gì??

Trước là chị dâu, nay là phu nhân, Đô Ngự muốn bùng nổ luôn, “Ha ha anh gọi tôi Đô Ngự được rồi.”

Thư kí Vương: “Vâng, phu nhân.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ cúp máy, vô cùng bất mãn: “Em tin anh lần này đi, từ điển của anh không có hai chữ ”gạt người“.”

.....

Gì!

Dám lặp lại hay không?

Đô Ngự xuống xe, nhìn Trì Vũ lái xe rời đi, để Đô Tuấn Quả ôm đồ ăn vặt mới mua về nhà trước, còn y ghé quầy tạp hoá mua hai túi muối. Ngay lúc chuẩn bị đẩy cửa ra, y bị một con mèo cản đường.

Là Đại Ba suýt cùng Trì Vũ phong vân quyết chiến.

Đại Ba nhìn Đô Ngự, quay người lúi từ góc tường lại đây một con cá, đặt trước mặt Đô Ngự.

Đô Ngự kinh ngạc, trông ánh mắt nó chăm chăm mình không rời, chẳng lẽ con cá này là cho y?

Đại Ba thấy Đô Ngư không nhúc nhích, meo một tiếng, móng vuốt đẩy cá lên phía trước.

Đô Ngư vui vẻ: “Cho anh à?”

Đại Ba meo tiếp như trả lời Đô Ngư. Cá này là cá trích, đối với Đô Ngư có thể không quá lớn, nhưng đối với một con mèo thì thuộc dạng khổng lồ, không biết nó làm sao đem đến đây.

Đại Ba gục đầu như xin lỗi, không hiểu vì sao, Đô Ngư chính là có cảm giác đó, con mèo này đang muốn xin lỗi y.

Là xin lỗi vì chuyện đánh nhau sao?

Đô Ngư gãi cổ nó, “Không sao đâu, không trách em.”

Đại Ba nghe y nói vậy, tựa hồ thở phào, ngẩng đầu lại meo tiếng nữa, lại đẩy đẩy con cá, sau đó phe phẩy đuôi chạy mất.

Đô Ngư nhìn con cá trên mặt đất, bất đắc dĩ cười cười, chỉ có thể đem về trước, chờ ngày mai mua thêm đồ mới nấu được.

Thứ hai có một cuộc họp, Đô Ngư đến công ty sớm, hai ngày nay đồng nghiệp có vẻ không còn tọc mạch chuyện của y nữa, Triệu Thiển và Lý Trinh dường như cũng an phận, như vậy là tốt nhất, nếu không Đô Ngư sẽ thấy bị oan đến chết, dựa vào đâu các người ngoại tình, tôi phải đi theo chịu tội chứ.

Giờ tan tầm, Đô Ngư chuẩn bị về thì bị Lý Trinh gọi lại.

“Đô Ngư, bản kế hoạch mới tổ khác đã nộp rồi, cậu với Tiểu Trương tăng ca, tranh thủ sáng mai cũng nộp đi.”

Đô Ngư làm việc không nhàn, nhưng rất ít tăng ca, hơn nữa muốn tăng cũng không đến phiên y, trước đây đều là Triệu Thiển và người khác, khi ấy Đô Ngư còn cảm thấy Triệu Thiển thật vất vả, hiện tại nghĩ lại là y quá ngây thơ.

Đô Ngư tăng ca, sáng hôm sau nộp bản kế hoạch lên Lý Trinh.

Tiểu Trương đi đưa kế hoạch, khi về bản mặt khó coi, đồng nghiệp hỏi cậu ta bị làm sao, Tiểu Trương nói: “Đồng hồ quản lý bị mất.”

“Má ơi nghe nói đồng hồ kia hơn ba vạn đó.”

“Sao lại mất?”

“Tiểu Trương nói: ”Hôm qua lúc tan tầm để ở ngăn kéo bàn làm việc, hôm nay đến tìm đã không thấy tầm hơi.”

Đồng nghiệp kia gào to lên, “Công ty mình có ăn trộm sao.”

“Sao có thể.” Tiểu Trương nói, “Hôm qua tôi với Đô Ngư ở công ty tăng ca đâu thấy ai đi vào, lúc về bảo vệ vẫn ở đó mà.”

Cậu ta nói vậy, Đô Ngư liền cảm thấy không linh, quả nhiên mọi người đều im lặng. Đêm qua tất cả về hết chỉ còn Tiểu Trương và Đô Ngư, đồng hồ vừa lúc bị mất, thiên thời địa lợi nhân hoà, nghi phạm không phải hai người bọn họ thì còn là ai.

Lúc này Lý Trinh mở cửa đi tới, nói: “Chuyện đồng hồ tôi sẽ tự giải quyết, các cậu lo làm việc đi.”

Tiểu Trương đột nhiên đứng lên: “Sếp, đồng hồ anh mất cả phòng đều sốt ruột, để anh yên tâm cũng để chứng minh sự trong sạch, xin hãy kiểm tra bàn làm việc của em!”

“Đô Ngư cũng vậy nhỉ?” Tiểu Trương nhìn về phía Đô Ngư.

Đô Ngư sao còn chưa rõ, chắc chắn cái đồng hồ đó đang nằm ở bàn làm việc của y.

Hôm qua Tiểu Trương nói trong nhà có việc, về trước, y về khá muộn, cái tội này đổ lên đầu y thì thật nói có sách mách có chứng. Đô Ngư nhìn Lý Trinh, Lý Trinh về mặt khó xử, không nhúc nhích không nói

chuyện, như thể đang chờ y tự mở ngăn kéo. Y vẫn thắc mắc sau khi bị y phát hiện chuyện ngoại tình, Lý Trịnh sẽ xử trí thế nào, thì ra là bày cái trò này.

“Nếu tôi không cho thì sao?” Đô Ngự thông dong hỏi.

Tiểu Trương hừ cười: “Nếu anh không trộm thì tại sao không cho chúng tôi xem?”

Đô Ngự hỏi lại: “Nếu tôi không trộm thì tại sao phải cho các người xem?”

Đồng nghiệp anh nhìn tôi tôi nhìn anh, Lý Trịnh nói: “Đô Ngự không muốn thì thôi vậy, tôi tin tưởng các cậu.”

Đô Ngự gật gật đầu: “Sếp tin tưởng tôi thì tốt quá, tôi không cần phải tra bàn nữa.”

.....

Không ai nghĩ Đô Ngự sẽ nói vậy, Lý Trịnh cũng thế, gã ta không động dậy, cho Tiểu Trương một ánh mắt.

Tiểu Trương bắt được ánh mắt này, đột nhiên vọt đến bên người Đô Ngự, kéo ra ngăn kéo thứ hai, đồng hồ hơn ba vạn của Lý Trịnh nằm chói lọi bên trong. Tiểu Trương không đợi Đô Ngự phản ứng, móc đồng hồ ra.

“Thật không ngờ Đô Ngự à!” Tiểu Trương thở dài, “Thì ra đúng là anh, tôi đã thắc mắc tại sao đêm qua anh cứ hồi tôi về trước, còn tưởng là anh quan tâm tôi.”

Ha ha.

Đô Ngự vỗ tay: “Diễn không tệ, sao cậu dám chắc nó ở ngăn kéo thứ hai?”

Tiểu Trương ánh mắt láo liên, “Tôi, tôi - ”

“Đô Ngự.” Lý Trịnh nói: “Tôi biết cậu chắc chắn có lý do khó nói.”

“Tôi có nỗi niềm khó nói gì cũng không trộm cái đồng hồ ba vạn của anh, ra ngoài bán lại chắc chẳng được bao nhiêu.”

Lời này y nói thật lòng, khiến mấy đồng nghiệp suýt bật cười, vội vàng nghẹn lại. Lý Trịnh nghiêng răng, gã ta đã tính sẵn cách đối phó Đô Ngự, không ngờ cái người này ngày thường nhìn hiền lành, đến thời khắc mấu chốt lại rất khó chơi.

“Vụ đồng hồ tôi có thể không truy cứu, chỉ sợ công ty chúng ta không chấp nhận được loại hành vi này.”

“Ngày ấy thấy anh và Triệu Thiển làm bận ở văn phòng, tôi đã biết anh sẽ không để tôi yên, chỉ không ngờ anh lại dùng thủ đoạn thấp kém thế này bức tôi đi.” Đô Ngự đứng dậy, “Không cần anh đuổi, tôi từ chức.”

Lý Trịnh thở dài, “Đô Ngự, dù muốn trả thù tôi cũng không nên thuận miệng bịa chuyện đâu - ”

Đô Ngự nói: “Tôi có chụp ảnh lại.”

Lý Trịnh biến sắc, mặt hoảng loạn hẳn, đáng vẻ bình tĩnh của Đô Ngự đã dọa gã sợ, chẳng lẽ y thật sự có ảnh chụp?!

Biểu tình lúc này của quản lý trong mắt cả văn phòng trở nên vô cùng đáng nghi, nếu là bịa chuyện, sao trông gã sợ hãi đến vậy?

Đô Ngự thấy gã nói không nên lời, đột nhiên cười, “Lừa anh thôi, làm gì sợ thế?”

“Cậu!” Lý Trịnh quá chột dạ, không nhịn được phát hỏa, Đô Ngự đâu rảnh chờ gã xàm tiếp, dù sao đồ y ở đây không nhiều, tuy tiện thu dọn đã sẵn sàng xoay người rời đi.

Lúc đứng bên đường chờ xe buýt, một chiếc Ferrari dừng ngay trước mắt y, Trình Khả Tâm kéo cửa xe xuống, kinh hỉ nói: “Chị dâu!”

HẾT CHƯƠNG 10.

Tác giả có lời muốn nói:

Về bạn học Đô Tuấn Quả, ha ha nói sau vậy.

Bạn edit nói:

Định cho Lý Trịnh làm “lão” mà thôi.

11. Chương 11: Khò Khò

* pinyin là huluhulu nha cả nhà.

Đô Ngự bị tiếng “chị dâu” dọa sợ.

Trình Khả Tâm nói: “Chị dâu đi đâu thế, tan ca sớm vậy?”

Đô Ngự bất đắc dĩ, “Tôi nghỉ việc rồi.”

“Nghỉ việc về nhà làm bà chủ gia đình hả chị dâu?”

“....”

Cậu cảm miệng đi.

Đô Ngự nói: “Tôi còn phải tìm việc mới.”

Trình Khả Tâm hai mắt sáng ngời, “Có muốn cân nhắc Xích Vũ bên em không, môi trường không tệ, hơn nữa Trì ca cũng ở đó, hai người các anh có thể song túc song phi*.”

* là một thành ngữ, phiên âm là /shuāng sù shuāng fēi/, ám chỉ một tình yêu đôi lứa không thể chia tách; ân ân ái ái, không rời không bỏ, cùng nhau chấp cánh (phi), như một cặp uyên ương. (theo baike.baidu.com)

Sắp ly hôn đến nơi còn song túc với cả song phi, hơn nữa loại công ty lớn như Xích Vũ y mơ không nổi, Đô Ngự cười cười, nói cho có lệ: “Để tôi về chuẩn bị sơ yếu lý lịch, hôm nào đó nhất định ghé sang.”

“Không cần sơ yếu lý lịch, giờ em đưa anh sang xem thử nhé.”

Đô Ngự có chút kinh ngạc, “Chỗ các cậu không phải công ty lớn tiêu chuẩn sao, nhận người mới không cần sơ yếu lý lịch à?”

Trình Khả Tâm sững sốt, vội nói: “Đương nhiên cần, chúng em là công ty làm ăn đứng đắn mà.”

“....”

“Không sao đâu ạ.” Trình Khả Tâm nói: “Mình tham quan trước, chúng em ngày thường cũng hay tiếp đãi sinh viên phỏng vấn đi tham quan.”

Người ta nói đến thế, Đô Ngự từ chối tiếp sẽ thành không biết điều, vả lại Trì Vũ còn làm ở đây, nếu y để tổng tài đại nhân có ấn tượng không tốt, ảnh hưởng công việc của Trì Vũ thì biết làm sao.

Đô Ngự ngồi lên xe, theo Trình Khả Tâm đến Xích Vũ.

Đây là lần đầu Đô Ngự ngồi Ferrari, vừa thấy mới mẻ, vừa phải cẩn thận cẩn thận, lỡ làm xước gì thì toi, nghe nói xe này sơn lại thôi cũng tốn mấy ngàn vạn. Tuy ngồi siêu xe nhưng cả đường đi Đô Ngự không thoải mái lắm, mãi đến khi xuống xe, sắp được thở phào, cặp công văn lại không cẩn thận quệt lên ghế da một dấu rõ ràng.

Đô Ngự sợ đến nổi tim nhảy ra ngoài.

Trời ạ đây chính là ghế dựa bọc da thật, chắc phải vài vạn, Đô Ngự ân hận, xe người ta là xe mới, đi chưa được mấy ngày ghế dựa đã bị y làm hỏng, quá tạo nghiệt.

Đô Ngự có lỗi cực kì: “Ngại quá Khả Tâm à, để tôi đền cho cậu.” Nói rồi lấy di động ra, “Hai ta add WeChat đi, cậu sửa xong hết bao nhiêu báo tôi, tôi chuyển khoản cho.”

Trình Khả Tâm hoảng hốt, vội vàng xua tay, “Đừng đừng đừng, anh không cần đền.”

“Không được.” Người ta khách sáo mình không thể cho là thật, Đô Ngự đưa điện thoại cho Trình Khả Tâm, “Phải đền chứ.”

Trình Khả Tâm sắp khóc, “Xin anh đừng đền mà.”

Đô Ngự: “.....”

Em trai, cậu bệnh không nhẹ đâu.

Hai người cùng vào công ty, lễ tân trông thấy Trình Khả Tâm, khuôn mặt lập tức vui vẻ, nhìn sang Đô Ngự, cười càng tươi nữa, cô vẫn nhớ rõ, đây là người Trì đồng nguyện hiến dâng cả xe riêng của mình, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Trình Khả Tâm nói: “Em đưa anh đi tham quan một vòng trước nhé.”

Đô Ngự hơi ngại, “Mất thời gian của cậu, không ổn lắm đâu.”

Trình Khả Tâm vui vẻ, “Không sao mà, chị dâu không cần ghé dựa cho em, em còn chưa kịp cảm ơn ấy.”

“.....”

Em trai, tôi không hiểu nổi cậu.

Tầng bốn mươi ba Xích Vũ.

Nam nhân tây trang giày da đang làm việc, cửa sổ kính lớn sát đất khiến văn phòng vốn rộng nay càng thêm trống trải. Người kia ngồi đó, không có vẻ nhỏ bé mà ngược lại, càng kiên cố đáng tin cậy, như thể không ai đánh bại được hắn.

Trên mặt bàn đặt rất nhiều văn kiện, nam nhân nhanh chóng lật xem, ký tên mình lên, tức khắc mấy giao dịch trị giá vài chục tỷ đạt thành, tiền như nước chảy từ tài khoản này trôi vào tài khoản khác, mắt người đó không thèm nháy một cái.

Điện thoại trong phòng lúc này vang lên.

“Trì đồng, phu nhân đã tới.”

Người nãy giờ không nháy mắt đột nhiên dừng bút, đứng lên, ngưng ngay công việc từng giây đều đáng tiền, vội vàng chạy xuống lầu.

Đô Ngự vừa đi tham quan, vừa nghe Trình Khả Tâm giới thiệu, Xích Vũ không hổ là công ty lớn, không chỉ yêu cầu với nhân viên cao, chiến lược kinh doanh cũng rất tiến bộ, chỉ qua lời giới thiệu giản đơn thôi đã thấy rất lợi hại rồi.

Đúng là xí nghiệp lớn có thể bước lên đỉnh quốc tế có khác.

Đô Ngự tìm hoài không phát hiện bóng dáng Trì Vũ đâu, muốn hỏi một chút thì Trình Khả Tâm nói: “Trì Vũ ở khu bên này.”

Đô Ngự vừa vào đã thấy Trì Vũ đang ngồi nơi bàn làm việc chính giữa, đeo mắt kính, nhúu mày, trông có vẻ rất bận. Các đồng nghiệp bên cạnh ai nấy đều ngồi nghiêm chỉnh, cả đám vô cùng khẩn trương.

Đô Ngự nghĩ nghĩ, vẫn là không nên quấy rầy mọi người.

Sau đó nghe Trình Khả Tâm nói: “Công ty chúng em có bầu không khí làm việc thật phần nhẹ nhàng thư thả, mọi người mỗi ngày vui vẻ công tác, cảm giác như đang ở nhà.”

“”

Thật à??

Trì Vũ lúc này ngẩng đầu, hạ kính mắt, “Sao em lại đến đây?”

Đô Ngự nói: “Trình tổng mời tôi đến tham quan học tập.”

Trì Vũ nói: “Cùng cả nhà giới thiệu một chút, đây là bà xã của tôi.”

Các đồng nghiệp đang căng thẳng lập tức đồng thanh vang dội nói: “Phu nhân khỏe*!”

“”

Phu nhân không khỏe.

* là “Fūrén hảo” (phu nhân hảo) = chào phu nhân.

Đô Ngự không biết nói gì, văn hoá xã giao của công ty lớn không phải thứ dân đen như y hiểu được, y chỉ có thể ừ ừ cho qua, nói với Trì Vũ: “Chắc anh bận lắm, tôi không làm phiền nữa.”

Trì Vũ lấy kính xuống, nhéo mũi, “Loài sống theo bầy* mà, mỗi ngày kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện bình thường, chỉ cần nghĩ đến em và Quả Quả, chút vất vả khổ cực này không đáng là bao.”

* là xã súc = súc vật xã hội. Ý con mèo này nói con người là loài động vật sống bầy đàn, tổ chức thành xã hội, nên mới có vụ làm công ăn lương để mèo phải khổ.

Đô Ngự nghe có chút đau lòng, y không biết Trì Vũ mỗi ngày vất vả như vậy.

Một con mèo cũng không thoát được kết cục trở thành xã súc.

Trì Vũ nói: “Tham quan xong hết rồi nhỉ.”

Trình Khả Tâm nói: “Sắp, chỉ còn văn phòng chủ tịch ở tầng bốn mươi ba, em đang định đưa chị dâu lên xem.”

Đô Ngự đối với hai chữ chị dâu đã sớm chết lặng.

“Không cần đâu, xem nhiều như vậy đã cho tôi mặt mũi rồi, xem cả văn phòng chủ tịch thì khoa trương quá, dân đen như tôi sao có thể không biết xấu hổ quấy rầy chủ tịch làm việc chứ.”

Trì Vũ nói: “Chủ tịch đối xử với mọi người rất tốt, hoà ái dễ gần, khoan dung độ lượng, lớn lên cũng đẹp.”

Đô Ngự: “.....”

Lớn lên đẹp hay không không cần kể đâu nha.

Trì Vũ lúc này ngáp một cái, đứng dậy: “Anh đưa em lên xem thử.”

Đô Ngự xoay người muốn đi, phía sau lại đồng thanh hô: “Hẹn gặp lại phu nhân.”

.....

Cảm ơn, không bao giờ gặp lại.

Đô Ngự theo Trì Vũ đến thang máy, y hơi bất an, “Hay thôi đừng đi nữa, chủ tịch người ta rất bận, sao chịu gặp dân đen như tôi.”

Trì Vũ nói: “Chủ tịch hôm nay không bận.”

Đô Ngự: “Sao anh biết?”

Trì Vũ nói: “Không tin em hỏi thư kí Vương.”

Thư kí Vương đang đứng cạnh, xoẹt thẻ cho thang máy mở, gật gật đầu: “Trì đồng nói đúng.”

Đô Ngự nhớ Trì Vũ có nói thư kí Vương không phân biệt được Vũ với Đồng, y mới nghe qua loại không phân rõ âm đọc, chưa nghe qua loại không phân rõ chữ Hán.

Nhưng trường hợp này y không nên hỏi, lỡ như người ta có lí do khó nói gì thì sao.

Trì Vũ thấy Đô Ngự tin, hừ một tiếng, “Đã nói từ điển của anh không có hai chữ ‘gật người’.”

Đô Ngự: “.....”

Dám lặp lại hay không?

Lúc tới văn phòng chủ tịch, Đô Ngự sợ ngây người. Các phòng phía dưới y đã thấy rất rộng rồi, không nghĩ văn phòng chủ tịch mới là phòng to chân chính, bất giác y không dám đi vào.

“Chủ tịch không ở đây à?”

Trì Vũ nói: “Chủ tịch trong WC.”

.....

Đô Ngự nhìn Trì Vũ ngáp thêm một cái, không nhịn được hỏi: “Anh buồn ngủ à?”

Trì Vũ hai mắt mở không ra, lắc đầu, “Anh rất tỉnh táo.”

“.....”

Mắt thấy Trì Vũ sắp ngủ gật đến nơi còn đứng rung rinh không chịu ngồi xuống, Đô Ngự vội đỡ hấn đến xô pha, nhúu mày: “Anh không sao chứ, sao lại mệt đến nỗi này?”

Trì Vũ híp mắt, hai cái tai mèo biu phát mọc ra, “Đêm nay trăng tròn –“

“.....”

Dừng.

Hai cái tai mèo run rẩy rít, Trì Vũ khịt khịt mũi, cởi tây trang, đầu gối lên đùi Đô Ngự, cọ cọ: “Meo.”

Đô Ngự thở dài, không biết khi nào chủ tịch về, nếu thấy hai bọn họ ở văn phòng mình, một người trong đó còn mọc tai mèo ngủ say, sẽ có cảm tưởng gì. Y nghĩ nghĩ, vội cởi khăn quàng cổ xuống, bao lấy đầu Trì Vũ, nhưng hai cái tai mèo vẫn mạnh mẽ chui khe hở thoát ra.

Đô Ngự nghe tiếng Trì Vũ rên rầm, rừ rừ rừ rừ, cũng thấy mệt rã rời.

“Meo.”

Đô Ngự không động tĩnh.

Trì Vũ kêu tiếng nữa.

Đô Ngự vẫn không động tĩnh.

Trì Vũ không nhịn được: “Sao em không vuốt anh?”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự duỗi tay vuốt ve sau lưng Trì Vũ, Trì Vũ vừa lòng nhắm mắt lại, tiếp tục ngáy ngủ, vồ vồ thế mà ngủ say luôn. Đô Ngự vuốt một hồi thì dừng, nhìn ót Trì Vũ chảy đầy mồ hôi liền tháo khăn quàng ra, hai cái tai cuối cùng cũng được tự do, Trì Vũ trong mơ thoải mái theo, tay nắm thành nắm ôm lấy đầu, cuộn tròn một cục trên sô pha.

Đô Ngự nhìn hấn ngủ say, chính mình cũng buồn ngủ, rõ ràng đã cố không ngủ gật, nhưng đợi lúc mở mắt ra, y đã nằm trên giường.

Bên cạnh là một con mèo tam thể.

Không, thật ra là hai màu, màu cam đã mất, còn mỗi màu trắng với đen.

Đô Ngự nghĩ mình ngủ gật rồi, chẳng lẽ đây không phải Trì Tam Hoa sao?

Lúc này, Trì Nhị Hoa tỉnh lại.

“Meoo.”

Đô Ngự chắc chắn đây là Trì Tam Hoa.

“Sao anh thành trắng đen rồi?”

Trì Nhị Hoa xoay đầu, “Anh vốn dĩ trông như thế này.”

Đô Ngự nói: “Anh rõ ràng có ba màu mà, còn màu cam nữa không phải sao?”

Trì Nhị Hoa hằm hừ, “Đâu ra.”

Nếu hắn không thừa nhận, Đô Ngự cũng không ép hắn, nhanh trèo xuống giường, nơi này thì ra là phòng bên, ở ngoài là văn phòng của chủ tịch. Đô Ngự nghĩ mà sợ, bọn họ ngủ trong văn phòng chủ tịch lâu như thế, may mắn bên ngoài không có ai, nếu không xấu hổ chết mất.

“Anh biến về đi, chúng ta phải đi thôi.”

Trì Vũ không động tĩnh, sau một lúc lâu mới nói: “Anh hiện tại biến không được.”

Đô Ngự muốn hỏi hắn tại sao, nhưng tình huống này không hợp cái cớ, y lấy quần áo Trì Vũ gói ghém Trì Nhị Hoa vào, bế trong ngực, nhìn bên ngoài văn phòng không có ai mới chạy đến thang máy, không nghĩ thang máy vừa mở đã thấy thư kí Vương ở bên trong, Đô Ngự sợ tới mức buông thông tay, Trì Nhị Hoa pia một cái ngã trên mặt đất.

“A!!!!!!”

HẾT CHƯƠNG 11.

Viết hoa hay không, là tên riêng hay không, tôi cũng không biết nữa, quá loạn.

12. Chương 12: Trì Nhị Hoa

Lịch sử tái diễn.

Trì Tam Hoa, à không, Trì Nhị Hoa lại bị quăng ngã.

Đô Ngự nghe tiếng kêu đau thảm thiết đến thấu tâm hồn, chột dạ kinh khủng.

“Tôi phát hiện một con mèo ở hành lang, đang muốn mang đi hỏi xem là của ai, thư kí Vương biết nó không?” Thấy sự tình sắp bại lộ, Đô Ngự không cố giấu nữa.

Trì Nhị Hoa lắc lông, ngẩng cái đầu nhỏ rặt một khí phách ta là nhất trong thiên hạ.

Rõ là cúi xuống nhưng thư kí Vương có ảo giác mình đang ngược nhìn con mèo này, anh ta lắc đầu: “Chưa thấy bao giờ.”

Đô Ngự thấy anh ta cứ nhìn Trì Nhị Hoa, chắc mẩm vì anh ta nghe tiếng kêu vừa nãy nên nghi ngờ, mèo nào lại kêu a a, mèo bình thường phải kêu ngoa ngoa chứ, con này cứ như biến dị vậy.

Y vội nói: “Con mèo này khôn lắm, còn biết bắt tay, trên mạng không phải có mèo biết sửa sao, nó cũng biết nữa.”

Thư kí Vương chờ mong nhìn.

.....

Đô Ngự chỉ muốn biện giải một chút, tránh cho Trì Nhị Hoa trở thành quái vật bị kéo đi giải phẫu, không nghĩ thư kí Vương còn mong chờ, thế này không biểu diễn không được rồi.

Đô Ngự nói: “Nào, học cún sửa sửa đi.”

Trì Nhị Hoa vẻ mặt khó chịu, nghĩ nghĩ, gân cổ, “Ngao ô~~”

Đô Ngự: “.....”

Thư kí Vương: “.....”

Đô Ngự bế Trì Nhị Hoa lên, vội chào tạm biệt thư kí Vương, một đường bắt xe về nhà.

Trì Nhị Hoa khập khiễng vào cửa, thần sắc ưu thương ghé lên trên thảm, Đô Ngự có chút lo, “Anh không sao chứ?”

Trì Nhị Hoa biết Đô Ngự quan tâm hẳn, nhìn y như vậy, hẳn là vô cùng lo lắng cho thân thể hẳn nhỉ.

Đô Ngự nói: “Anh về sớm sẽ không bị trừ lương chứ?”

Trì Vũ: “.....”

Đô Tuấn Quả tan học trở về thấy trên thảm có một con mèo bò sữa đang nằm ườn, hoảng sợ, vội chui vào phòng bếp gọi cho Trì Vũ. Trì Nhị Hoa mở mắt, từ quần áo phía dưới lòi điện thoại ra, đem thật ấn nút nghe.

“Cha! Có chuyện lớn rồi!” Đô Tuấn Quả gào rú, “Ba con ôm về một con mèo mập vừa đen vừa xấu, đang nằm trong phòng khách kia!”

Trì Vũ: “....”

“Oaaa còn dám chơi điện thoại của ba, thật không biết xấu hổ, nhưng mà cha cứ yên tâm, béo như nó ba chắc chắn không thích!” Đô Tuấn Quả nói khê khàng, nhìn ra từ khe cửa.

Đô Ngự lúc này ở bên ngoài gọi nhóc, “Quả Quả, ăn cơm thôi.”

Đô Tuấn Quả mở cửa nói, “Con đang nói chuyện với cha.”

Đô Ngự chỉ vào “con mèo mập vừa đen vừa xấu”, “Cha con không phải ở đây sao.”

Bẹp, điện thoại Đô Tuấn Quả rút.

Trong bữa cơm, Đô Tuấn Quả rúc vào góc bàn, đối diện là “con mèo mập vừa đen vừa xấu”, quanh thân nó như có áp suất thấp dày đặc bao phủ, muốn chết quá, Đô Tuấn Quả thầm nghĩ, đầu cũng không dám ngẩng.

Đô Ngự giúp Trì Nhị Hoa lột tôm cắt thành miếng nhỏ, tiện cho hần ăn cơm, lại múc cho hần chén canh cá.

Trì Nhị Hoa uống một ngụm, “Ngon.”

Đô Ngự nói: “Đại Ba cho cá, từ hôm qua hôm nay vẫn còn.”

Trì Vũ: Nôn.

Trì Vũ căm giận, “Em thích ăn cá đến vậy sao?”

Đô Ngự nói: “Cũng khá khá.”

“Về sau muốn ăn cá nói anh một tiếng là được, đừng lấy của người khác, muốn ăn bao nhiêu cũng có.”

Đô Tuấn Quả nhân cơ hội vỗ mông mèo, “Oaaa cha đàn ông quá!”

Trì Vũ híp mắt.

Đô Tuấn Quả im miệng, ngoan ngoãn ăn cơm.

Cơm nước xong, Đô Ngự nghĩ Trì Vũ nên đi về, nhưng nhìn cái tướng khập khiễng của hần, y đuổi cũng ngại. Dù sao chỉ là con mèo, ở đây một đêm chắc không có vấn đề gì.

Đô Ngự tắm rửa xong, đến lượt Trì Nhị Hoa.

Phổng chừng hấn tự tắm rất khó, Đô Ngự xung phong tắm giúp hấn, trong lúc tắm rửa, Đô Ngự nhin không được hỏi: “Mèo tam thể còn có thể biến sắc sao?”

Trì Nhị Hoa mặt không biểu tình: “Không thể.”

“Thế sao anh biến thành trắng đen? Không phải nghe nói mèo màu quýt dễ béo, sĩ diện nên đi nhuộm màu chứ?”

Trì Nhị Hoa sắc mặt lãnh khốc: “Anh không phải loại chuyên sĩ diện.”

“Ồ kê.” Đô Ngự mở vòi sen, hướng về phía Trì Nhị Hoa, gạch men sứ trắng nõn dần lan tràn dòng nước đậm màu đen.

.....

Đô Ngự tắt đèn phòng vệ sinh, nhìn Trì Nhị Hoa nay đã là Trì Tam Hoa rúc dưới sô pha trong phòng khách, chỉ lộ ra một cái đuôi. Đô Ngự định an ủi hấn, nghĩ nghĩ thấy không nên chọc thêm vào chỗ đau người ta, tắt luôn đèn phòng khách, lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, Đô Ngự dụi mắt, muốn đi nhìn Trì Tam Hoa một cái thì bị tên nam nhân đột ngột xuất hiện ở phòng khách dọa sợ.

Trì Vũ mặc bộ tây trang thủ công chỉnh chỉnh tề tề, ngồi ở phòng khách đọc báo, Rolex trên cổ tay trong ban mai lập lòe ánh sáng tiền tài.

“Khoẻ ha?” Đô Ngự rót cho mình ly nước, hôm qua còn bảo không cách nào biến về, hôm nay đã ổn thoả.

“Ừm.”

Trì Vũ ngồi trên sô pha có vẻ hơi lúng túng, sô pha này so với hấn đúng là nhỏ, chân dài không biết đặt đâu.

Nhìn Trì Vũ ngồi kia khiến Đô Ngự nhớ đến ngày trước, Trì Vũ mặc quần áo chưa từng qua loa, tây trang mỗi ngày đều là ủi ngay ngắn, cà vạt nút tay áo đồng bộ, hấn hợp với sự tinh tế ưu nhã đó, chiếc cổ thon dài cùng bờ vai rộng, tôn quần áo lên một loại mỹ cảm độc đáo riêng mình.

Nhưng nhìn quần áo Trì Vũ, Đô Ngự nhận ra không phải bộ hôm qua.

Đô Ngự nói: “Đợi lát nữa chiên bánh trứng ăn, bỏ thêm tôm dư hôm qua, cho anh bồi bổ thân thể.”

Hiện tại biết đau lòng anh rồi sao, Trì Vũ cong cong khoé miệng.

Đô Ngự nói: “Ăn xong thì nhanh đi làm, đi muộn bị trừ lương đó.”

Trì Vũ: “.....”

Đô Ngự giờ là người thất nghiệp, chưa tìm được việc mới, cơm nước xong, nhàn rồi không có việc gì nên chuẩn bị đưa Đô Tuấn Quả đi học. Lâu rồi y chưa đến trường con trai, nhân tiện hôm nay đi xem tượng điêu khắc đại bàng mới có ở trung học Cao Dương.

Trì Vũ muốn đi theo, Đô Ngự bắt đắc dĩ nói: “Anh không đi làm à?”

Trì Vũ nói: “Đi làm quan trọng hay con trai quan trọng?”

Đô Tuấn Quả cảm động cực kì, cha vẫn yêu nhóc!

Trì Vũ bắt taxi, nói: “Đến trung học Quang Minh.”

Đô Tuấn Quả: “.....”

Tối trường vừa lúc giờ học điểm, trước cổng trường chen đầy xe phụ huynh đưa con đi học.

Xe taxi chỉ có thể dừng ở ven đường phía xa, hai người lớn nhìn theo Đô Tuấn Quả đi vào cổng trường. Đô Ngự tính bai bai Trì Vũ rồi về nhà, đang lúc định lên tiếng, một chiếc Rolls Royce dừng trước mặt họ.

Thư kí Vương xuống xe, “Chào chị dâu.”

“.....”

Đô Ngự hỏi: “Anh cũng đưa con đi học à?”

Thư kí Vương nói: “Tôi còn chưa kết hôn.”

Trì Vũ mở cửa xe, ý bảo Đô Ngự lên xe, Đô Ngự xua tay, “Tôi tự ngồi xe buýt về là được.”

“Buýt biếc gì.” Trì Vũ nói: “Hôm nay em đến bộ phận nhân sự Xích Vũ nhận việc.”

Gì cơ? Đô Ngư ngốc.

“Sao tôi phải đến Xích Vũ làm, anh có nhầm không vậy?” Y chưa nộp sơ yếu lí lịch, bộ phận nhân sự Xích Vũ nào biết y là ai.

Thư kí Vương nói: “Là sự thật, tôi hôm nay tiện đường sang đón hai người.”

.....

Anh lúc nào cũng tiện đường được nhỉ.

Nghe hai người kia nói vậy, Đô Ngư đúng là phải đến Xích Vũ nhìn xem thực hư ra sao.

Đô Tuấn Quả vào cổng trường, đi chưa được vài bước đã bị gọi lại, Tôn Kiện mang theo tiểu đệ chân chó đuổi kịp phía sau, “Đại thiếu gia thật là đi đường gió bay*.”

* ý là đi nhanh quá.

Đô Tuấn Quả sớm quen kiểu âm dương quái khí của Tôn Kiện, không thèm để ý.

Tôn Kiện hừ một tiếng, “Sao không dám nói chuyện với tao? Chột dạ à?”

Đô Tuấn Quả nhìn cậu ta, “Mày là con giun trong bụng tao à?”

Tôn Kiện cười cười: “Mày đừng mạnh miệng, cũng đừng chống chế, tao thừa biết ba vạn rưỡi trong tay mày không sạch sẽ.”

Bọn họ nghỉ đồng quay phim ngắn, các loại chi phí cộng lại tốn vài vạn, mấy hôm trước Đô Tuấn Quả vậy mà tự mình kiếm đủ tiền. Tôn Kiện không tin Đô Tuấn Quả có thể lấy từ nhà nhiều tiền như thế, tuyệt đối là Đô Tuấn Quả dùng thủ đoạn ngầm, kiếm tiền bẩn.

Đô Tuấn Quả nheo mắt: “Sợ à?”

Tôn Kiện trềnh nhóc: “Tao sợ cái gì? Tao chắc chắn đứng nhất, bằng cái nhóm nhỏ của mày mà muốn thắng tao? Nằm mơ!”

Cậu ta là mồi người quay chụp chuyên nghiệp, lấy mấy con gà nhóm Đô Tuấn Quả, xách giày cho cậu ta cũng không xứng!

“Khoan nói cái này.”

Tôn Kiện dào dạt đắc ý, “Sợ rồi à?”

Đô Tuấn Quả nắm bả vai cậu ta, lắc đầu, “Bài tập hôm qua phát mày đã làm chưa?”

Chắc chắn là chưa, dựa theo lệ thường, Tôn Kiện đều là sáng sớm đến lớp trước giờ thu bài chép bài người khác, “Mày quản làm gì.”

Đô Tuấn Quả cười, đi lên bậc thang, “Tao quản không được, thầy giáo sẽ quản.”

Tôn Kiện không rõ nguyên do, đuổi theo Đô Tuấn Quả đến cửa lớp, Đô Tuấn Quả đi rất nhanh, chân đẩy cửa phòng, cậu ta theo sát ngay sau, “Đô Tuấn Quả, mày sợ chứ gì –”

Ngẩng đầu lên, Tôn Kiện dừng lại, thầy giáo đang đứng trên bục giảng, phía dưới đại diện môn đang thu bài, thấy Tôn Kiện, đại diện môn nói: “Tôn Kiện, chỉ thiếu của cậu.”

Xong rồi.

Tôn Kiện nghĩ.

Cuộc đời Đô Ngư lần đầu tiên ngồi Rolls-Royce, trước kia mới thấy trong TV, không, trong TV cũng không thường có loại siêu xe này, chỉ đọc qua tiểu thuyết.

Trước có Ferrari, nay có Rolls-Royce, Đô Ngư cảm thấy mình đã leo lên đỉnh cao nhân sinh.

So với y đang kích động, Trì Vũ thật sự bình tĩnh, cầm iPad xem tin mới.

Tuy cảm thấy mình thực dễ nhui, Đô Ngư vẫn nhin không được đánh giá xung quanh, Rolls-Royce so với Tiggo nhà y rộng hơn nhiều, đâu đâu cũng lộ vẻ cao cấp xa xỉ.

Y cùng Trì Vũ ngồi chính giữa, có tay vịn cố định, Ferrari bên trong không có, Đô Ngư đánh giá, không biết thứ này để làm gì.

Y nhìn nhìn, thấy Trì Vũ cúi người lại đây, từ dưới tay vịn kéo ra một cái ngăn, bên trong đặt hai ly rượu, rồi từ tủ lạnh lấy ra một chai rượu vang đỏ.

Oaa.

Đô Ngự trừng mắt, cao cấp quá.

Trì Vũ rót cho y ly rượu, Đô Ngự nói: “Mới sáng sớm đã uống rượu?”

“Cho em nâng cao tinh thần.” Trì Vũ cùng y cụng ly.

Đô Ngự uống một ngụm, gật gật đầu, “Rượu ngon.”

Trì Vũ ngấm đôi mắt Đô Ngự tỏa sáng, thập phần hưởng thụ, đặc ý nâng cầm, chuẩn bị nhận lấy ánh nhìn sùng bái từ Đô Ngự.

Đô Ngự nói: “Thư kí Vương phẩm vị thật tốt.”

Trì Vũ: “.....”

HẾT CHƯƠNG 12.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người thích thì tốt rồi, truyện sau cũng là phong cách sinh tử văn và thiết lập manh công, nếu thành tích truyện này không tốt sẽ suy xét đổi hướng viết.

13. Chương 13: Châm Ngôn Tình Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tên Trì nào đó hừ một tiếng.

Thư kí Vương đang lái xe lập tức thẳng thắt lưng, nói: “Vẫn là Trì đồng có phẩm vị nhất.”

Đô Ngự nói: “Có phẩm vị chỗ nào vậy?”

Thư kí Vương nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, thanh lọc tâm trí.

Sau đó bắt đầu bốc phét, “Sự khắt khe và tỉ mỉ của ngài ấy kể ba ngày ba đêm không hết, nếu nhất định phải đưa ra ví dụ tiêu biểu, tôi hâm mộ nhất là gu chọn vợ của Trì đồng.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ nhú mày, “Trước mặt bà xã tôi không cần nói thẳng như vậy.”

“.....”

Một chén rượu xuống bụng, đã đến Xích Vũ rồi.

Đô Ngự nhìn toà nhà cao chọc trời, nhìn đến choáng váng đầu, cảm giác không thật càng rõ, y theo Trì Vũ và thư kí Vương vào cửa, đi thẳng tới bộ phận nhân sự.

Thư kí Vương giới thiệu xong, giám đốc nhân sự cẩn thận bắt tay Đô Ngự, tươi cười đầy mặt, “Chào phu nhân.”

Đô Ngự: “..... Chào anh.”

Có người lấy ghế dựa tới, Trì Vũ đứng sau không động đây, Đô Ngự đang muốn ngồi xuống, thấy mọi người đều không ngồi, y cũng ngượng liền đứng theo.

Đô Ngự nói: “Ngại quá, tôi nhớ rõ tôi chưa nộp sơ yếu lý lịch bên các vị, các vị có phải có chỗ nào nhầm lẫn không?”

“Không nhầm đâu.” Giám đốc nhân sự nói: “Quy củ làm việc của chúng tôi tuyệt đối không hề cầu thả xằng bậy! Vả lại, sơ yếu lý lịch của ngài ở ngay đây mà.” Vừa nói, giám đốc nhân sự vừa đưa cho Đô Ngự một bản sơ yếu lý lịch.

Đô Ngự lật xem, đây đúng là sơ yếu lý lịch của y, nhưng bản y đã chuẩn bị còn nằm trong máy tính, chưa in.

Cuối bản lý lịch còn có một dấu hoa mai, giám đốc nhân sự nói: “Nhìn xem, mặt trên đã có con ấn của chủ tịch.”

Đô Ngự nghiên cứu một lúc lâu, nhìn sang Trì Vũ mới quay lại hỏi: “Các vị sắp xếp tôi vào chức vụ gì?”

Giám đốc nhân sự nói: “Phòng nghiên cứu thị trường, về sau thăng chức thư kí chủ tịch.”

Đô Ngự: “.....”

Chủ tịch các anh thiếu thốn thư kí sao, phải tính trước như vậy nữa.

Đô Ngự nói: “Có thể từ chối phần thăng chức không?”

Giám đốc nhân sự há miệng, nhìn về phía sau Đô Ngự.

Vụ này hơi khó.

Trì Vũ tay cầm túi quần, “Vì sao muốn từ chối? Chủ tịch đẹp trai như vậy.”

“.....”

Đô Ngự nói: “Năng lực tôi không đủ làm thư kí chủ tịch.”

“Sau này sẽ tiến bộ, hơn nữa việc của thư kí chủ tịch không khó, biết mười tám loại ngôn ngữ, phụ trách tiếp điện thoại là được.”

Đô Ngự: “.....”

Xin lỗi đã quấy rầy.

Đô Ngự nói: “Bằng cấp thì sao?” Đô Ngự có bằng đại học, nhưng công ty như Xích Vũ chỉ sợ không thèm nhìn đến một cái bằng của y.

Thư kí Vương nói: “Chỗ chúng tôi không quan trọng bằng cấp, tốt nghiệp từ Ivy League đều được chấp nhận.”

* Ivy League hay Liên đoàn Ivy là một liên đoàn thể thao bao gồm tám cơ sở giáo dục đại học ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ, toàn bộ tám trường và viện đại học thành viên của Ivy League đều nằm ở nhóm đầu của danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do U.S. News & World Report thực hiện cũng như có nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới. Các viện đại học danh giá như Harvard, Yale, Brown, Princeton,... đều thuộc liên đoàn này.

Đô Ngự: “.....”

Bạn tốt Đô Ngự của ngài đã rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Đô Ngự nghĩ nghĩ, đặt bút ký tên. Trì Vũ đưa y đến phòng nghiên cứu thị trường, nơi này so với công ty cũ của y thoải mái rộng rãi hơn nhiều. Đô Ngự còn định trở về lấy đồ đạc, không nghĩ tới vào cửa liền thấy đồ đạc vốn ở nhà đã được mang đến.

Các đồng nghiệp thân thiện chào hỏi y, không ai gọi y là phu nhân nên Đô Ngự thoải mái hơn, càng thêm hy vọng vào một tương lai tốt đẹp ở Xích Vũ.

Hôm nay xem như ngày đầu tiên đi làm, giám đốc giúp Đô Ngự bước đầu làm quen với môi trường công tác. Mất một buổi sáng, Đô Ngự coi như hiểu biết đại khái, cũng sâu sắc cảm giác được, nếu muốn làm ở Xích Vũ, bản thân còn phải học hỏi thêm rất nhiều thứ.

Y hiện tại khá tò mò về mười tám loại ngôn ngữ thư kí chủ tịch cần thông thạo, tính cả tiếng mẹ đẻ, y mới chỉ biết hai thứ tiếng, chưa bằng một nửa yêu cầu.

Ngẫm lại thấy quá ư bất khả, hồi đại học học hai ngoại ngữ thôi đầu y đã rối loạn, mười tám loại, nào chẳng phải sẽ nổ tung sao.

Y tuyệt đối không làm nổi thư kí của chủ tịch đâu.

Buổi trưa Đô Ngự đến nhà ăn Xích Vũ ăn cơm, thức ăn cũng là một điểm đặc sắc của Xích Vũ, từng được trang web chuyên môn phỏng vấn, vừa ngon vừa rẻ, đến Xích Vũ ăn cơm một lần là ước mơ của không ít kẻ sành ăn.

Đô Ngự chứng nhận ngon thật, y nhìn một vòng xung quanh, toàn người là người, có phải quá đông rồi không?

Có người thấy y nhìn qua, cúi đầu gấp khúc xương vừa ăn xong, nhét vào trong miệng.

.....

Tuy rằng người rất nhiều, nhưng chỗ ngồi đối diện y vẫn không có ai.

Ăn một lát, di động vang, Đô Ngự cầm lên, là cuộc gọi video từ Trì Vũ.

Sau khi nhấn nghe một lúc, màn hình xuất hiện cái tai mèo.

Đô Ngự hoảng sợ, cầm tai nghe vào, bưng khay ăn ra góc ngồi, nhỏ giọng nói: “Sao anh biến hình trong công ty luôn vậy?”

Tai mèo kia bỗng chốc biến mất, di động bị người cầm lấy, bản mặt căm giận của Trì Vũ xuất hiện, không có cái tai mèo nào.

“Em không phân biệt được tai anh?”

Đô Ngự lúng ta lúng túng: “Không phải đều giống nhau à?”

Y đúng là không nhớ rõ tai Trì Vũ trông thế nào.

“Sao mà giống nhau được!” Trì Vũ hừ một tiếng, biu phát mọc lỗ tai, dí vào màn hình, hai nhúm lông ở thính tai run lên, nghiêm túc nói: “Anh có lông khôn.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nói: “Anh đang làm việc à?”

“Anh bận quá không có thời gian ăn cơm trưa.” Trì Vũ để nguyên tai mèo, vẻ mặt bận rộn gõ bàn phím, “Đừng lo lắng, anh không đói bụng.”

“.....”

Không lo lắng mấy, cảm ơn.

Trì Vũ nói: “Em không có gì nói thì cúp đi.”

Đô Ngự nói: “Vậy tôi cúp đây.”

Chế độ chụp tai* - On.

Đô Ngự vừa thấy, ngón tay thu về.

Chế độ cúp tai - Off.

*Cúp tai

Đô Ngự: “.....”

Muốn đánh người - On!

Lúc đến Đô Ngự không thấy Trình Khả Tâm đâu, lúc tan làm Trình Khả Tâm lại xuất hiện, khởi xướng một buổi ăn mừng nhậm chức cho Đô Ngự. Đồng nghiệp sôi nổi hưởng ứng, cả nhà lên kế hoạch tầng 1 đi quán ăn khuya, tầng 2 đi hát hò.

Thang máy mở, Đô Ngự kẹp trong đám người, tai nghe các đồng nghiệp thảo luận quán ăn khuya nào ngon, vừa mới ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Trước mặt y là một người phụ nữ trung niên trông rất quen.

Đô Ngự nhìn sườn mặt kia, không mất bao lâu để nhớ ra, đây chẳng phải vị phu nhân đứng trước cửa nhà y ngày trước sao.

Đô Ngự chạy theo hai bước, nhìn vị phu nhân nọ cúi người chui vào một chiếc Bentley, xe đi rất nhanh, để lại Đô Ngự vẫn còn nghi hoặc.

Trình Khả Tâm vội vàng từ phía sau đuổi kịp, kéo Đô Ngự, “Đi thôi.”

Đô Ngự định cùng đồng nghiệp bắt taxi qua đó thì Trình Khả Tâm ngăn cản, “Chị dâu, anh ngồi xe em đi.”

Đô Ngự sợ cái Ferrari đó lắm, “Thôi thôi, xe cậu –”

“Không có việc gì, em đổi cái rẻ rồi.”

Đô Ngự nghe là rẻ, rất cuộc yên lòng. Ferrari y không dám ngồi, loại phổ thông thì tốt, ít nhất có trầy y vẫn đền được. Chỉ trong chốc lát, Trình Khả Tâm lái Lamborghini lại đây.

Đô Ngự: “.....”

Tôi đi bộ được không?

Ăn xong cơm hát xong nhạc vẫn chưa thấy Trì Vũ đâu, Đô Ngự thoáng nhẹ lòng, cùng mọi người ăn uống no say chơi bởi vui vẻ. Đến lúc về, Trình Khả Tâm lại muốn đưa y, Đô Ngự nói sao cũng không chịu phiền người ta nữa, tự mình bắt xe về nhà.

Xích Vũ, tầng bốn mươi ba, trong văn phòng.

Nam nhân ngồi sau bàn làm việc, ánh sáng từ máy tính hắt lên khiến khuôn mặt hắn càng sắc nét, càng thêm mê mẩn lòng người, hắn cầm bút nghiêm túc tốc ký.

Thanh âm trong điện thoại nói: “Tiến lùi ấy, hiểu không? Có phải buôn bán đâu mà vội. Mình không cần lượn lờ hoài trước mắt người ta, phải mặc kệ vài ngày, chờ người ta nhớ mình đến cồn cào gan ruột, nhận ra mình tốt, tự khắc họ sẽ tới tìm mình.”

Nam nhân có chút chần chừ: “Thật vậy chăng?”

“Sao mà giả được! Cứ chờ cậu ấy chủ động nhào vào ngực đi!”

“Ừm.” Nam nhân sột soạt viết, nghiêm túc nhớ kỹ châm ngôn tình yêu này.

HẾT CHƯƠNG 13.

Hong ai vote cho mình ta.

14. Chương 14: Lão Yêu Quái

Tầng bốn mươi ba, văn phòng chủ tịch rộng rãi khoáng đạt.

Nam nhân đứng trước cửa sổ sát đất, nhúu mày trầm tư, phảng phất đang suy nghiệm một chuyện đại sự. Lúc này, như hắn chờ mong, tiếng đập cửa vang lên.

“Em ấy sao rồi?” Nam nhân hỏi.

Người đến nói: “Làm việc nghiêm túc, có ý tưởng, cũng rất cẩn trọng.”

Nam nhân nói: “Mặt khác thì sao?”

Mặt khác? Người đến nghĩ nghĩ, “Hiện tại đã hoàn toàn hoà nhập với tập thể, cùng đồng nghiệp ở chung rất tốt, ngày nào cũng tươi cười.”

“.....”

Ra về kiên cường thôi, nam nhân nghĩ.

Hiện tại nhất định đang thăm nhưng nhớ mình.

Từ khi vào công ty, Đô Ngự ngược lại không thường thấy Trì Vũ. Mấy ngày liền chỉ bắt gặp một lần lúc đi làm sáng hôm trước, Trì Vũ còn như không thấy, sắc mặt lãnh khốc lướt qua. Đô Ngự vốn định khuyên nhủ Trì Vũ đừng tới tìm y nữa, nhưng cơ hội nói chuyện còn không có.

Bớt không ít sức lực.

Hai ngày nay tâm trạng tốt, Đô Ngự đưa Đô Tuấn Quả ra ngoài ăn thịt nướng.

Ăn một hồi, Đô Ngự hỏi: “Con nghĩ kỹ chưa?”

Đô Tuấn Quả tinh thần báo động, thịt nướng nhét trong miệng không dám nhai, nghĩ thầm xong rồi, nhóc rốt cuộc chờ được ngày này.

Nhóc không muốn chọn ai cả, không muốn làm đứa trẻ có gia đình li dị đâu!

Đô Ngự nói: “Định thi trường gì?”

Đô Tuấn Quả: “.....”

Lần sau nói chuyện có thể đừng dùng lấy hơi không.

Trái tim nhỏ kiên định của Đô Tuấn Quả rơi xuống đất, vỗ vỗ ngực nói: “Còn vài tháng lận, không phải vội.”

Đô Ngự không vui, “Các bạn khác bắt đầu làm đề rồi, con còn ở đấy nhõn nhõ, chẳng lẽ con chưa nghĩ đến sau này mình muốn gì sao?”

Đô Tuấn Quả chưa nghĩ thật mà, nhóc dùng cái đại não bị thịt nướng chiếm cứ 90% mà suy tư, đáp: “Con muốn đi lái tàu ngầm.”

.....

Đô Ngự: “Ngậm miệng ăn cơm đi.”

Đô Tuấn Quả nói: “Ngậm miệng biết ăn thế nào?”

.....

Đô Tuấn Quả lại nói: “Ba ba, ba với cha con nhiều ngày như vậy không gặp, ba không nhớ ổng sao?”

Đô Ngự nhìn Đô Tuấn Quả: “Sao con biết bọn ba nhiều ngày không gặp?”

Đô Tuấn Quả vội cúi đầu kẹp thịt nướng, “Con đoán á.”

“Không nhớ.” Đô Ngự lắc đầu. “Ba mà nhớ cha con thì hôm nay con đã không có thịt nướng ăn.”

Đô Tuấn Quả: “.....”

Đô Tuấn Quả dùng ba giây so sánh cha nhóc với thịt nướng, há mồm ăn thịt chín.

Lại là một ngày trời trong nắng ấm, nam nhân tĩnh lặng nhìn hình ảnh theo dõi trên máy tính.

Góc đặt máy trông có vẻ là quay trộm, hình ảnh chủ yếu nhắm vào bàn làm việc của người mới.

Lúc này tới giờ cơm trưa, người mới chậm chạp không nhúc nhích, một lát sau, như thể do dự, cầm lấy di động.

Nam nhân cũng vội cầm di động lên, thanh cổ họng, lại làm như không có việc gì ngồi xuống, nhìn màn hình chăm chăm không chớp mắt.

Chắc nhịn hết nổi rồi, hai ngày nay nhất định rất khó cho em, ăn không ngon ngủ không yên, đời sống không dễ chịu.

Người mới ấn một dãy số.

Một giây, hai giây, nam nhân đặt sẵn ngón trỏ trên màn hình, hoài nghi di động mình có phải hỏng rồi không, sau đó thấy người mới cười tủm tỉm bắt đầu nói chuyện.

.....

Di động của mình nhất định hỏng rồi.

Huhu.

Đô Ngư tan tằm đi chợ mua thức ăn, theo thói quen nhìn thoáng qua cổng lớn, dì bán đồ hôm nay vẫn không mở quán, vài ngày nay y không thấy sạp hàng của bà và Đại Ba đâu.

Đô Ngư hỏi quầy hàng bên cạnh, chủ quán cũng mờ mịt giống y, sôi nổi lắc đầu.

Dì hình như bị viêm khớp, hiện tại trời lạnh, có lẽ không chịu nổi nên về nhà.

Đô Ngư thăm nghĩ, xách theo đồ ăn ra cổng, đột nhiên ở bậc thang cách đó không xa thấy Đại Ba.

Đại Ba cũng thấy Đô Ngư, nhảy xuống bậc thang hướng y chạy tới, cọ cọ y, cùng Đô Ngư chào hỏi.

“Sao em lại ở đây, dì đâu?”

Đại Ba meo meo, quần Đô Ngư hướng về một đường.

Trải qua nhiều chuyện, Đô Ngư với đám mèo con đã hình thành tâm hữu linh tê, thấy Đại Ba làm vậy, biết con mèo này muốn cho y xem gì đó.

Kết quả không ngoài dự kiến, Đại Ba dẫn y tới trước một cửa hàng.

Dì đang ngồi ở cửa, mang bao tay rửa chén. Bên trong, cạnh bếp lò có bốn người đang chơi mạt chược, một người trong đó Đô Ngư biết, là con dâu dì, có lần y đi mua đồ ăn, bắt gặp vị con dâu này đòi dì đưa tiền.

Đô Ngư nhìn, người sáng suốt đều biết dì hiện tại sống không tốt.

Chẳng bao lâu, cô con dâu đi tới, sai sử nói: “Rửa xong mau đi nấu cơm, Đại Trinh sắp về rồi.”

Mặt dì đông lạnh đến ửng đỏ, thương lượng, “Tiểu Như à, trời lạnh thế này, Đại Ba ở ngoài không chịu nổi, mẹ đem nó vào phòng mẹ, không cho nó đi đâu không được sao?”

Tiểu Như trừng mắt, “Mẹ, mèo hoang bắt thú, toàn là vi khuẩn, đem vào phòng mẹ nhưng mẹ ăn chung mâm với chúng con, nó có bệnh gì lây cho mẹ, đến lúc đó mẹ lại lây bệnh cho chúng con, cả nhà ta chẳng phải xong đời sao.”

“Nó không bệnh, mẹ mang nó đi kiểm tra rồi.”

Nói đến cái này, Tiểu Như phát bực, “Mẹ cho con mèo tiền khám bệnh mà chút tiền lời cũng tiếc với chúng con, cháu nội mẹ không bằng được con mèo rách à?”

Đang nói chuyện, trong phòng đi ra một nhóc mập, trong tay cầm bánh kem, “Bà, con muốn ăn mực xiên, bà đi mua cho con.”

Dì lau lau tay, cười nói: “Đợi lát nữa bà nội làm cho con, đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ.”

Tiểu Như hừ một tiếng, “Bủn xỉn.”

Lúc này, một chiếc Honda dừng trước cửa, Tiểu Như vừa thấy, vội ra đón. Đô Ngư nhìn xe kia thấy quen mắt, chỉ chốc lát bước xuống một người y không những quen mắt mà còn biết, đây chẳng phải quản lí cũ của y, Lý Trịnh sao.

Đô Ngư nhìn hai mẹ con kia vui mừng đón Lý Trịnh về nhà, Lý Trịnh thấy mẹ già, liếc mắt một cái không nhìn. Dì tựa hồ đã quen với thái độ này, lần nữa ngồi xuống rửa chén.

Đô Ngư đã hiểu, dì không phải viêm khớp tái phát, dì là bận ở nhà làm osin, không có thời gian bán hàng.

Đại Ba dẫn y tới xem chắc vì muốn y giúp dì, không nghĩ cả đời người chỉ còn con mèo mình nuôi là có lương tâm.

Nhưng thanh quan khó quyết việc nhà, Đô Ngư là một người ngoài, không làm được gì.

Đô Ngư sờ sờ Đại Ba, thấy nó vẫn khỏe mạnh chắc nịch như cũ, hẳn là có chỗ ở, bớt lo không ít.

Đô Ngư thở dài, nói, “Nếu có chuyện gì, em cứ tới tìm anh, anh có thể giúp nhất định sẽ giúp.”

Đại Ba meo meo, tựa hồ đã nghe hiểu.

Đô Ngư nhìn dì nhớ mẹ mình, cuối tuần nghỉ liền chuẩn bị trở về thăm mẹ.

Bởi vì Đô Tuấn Quả còn bận học thêm, không thể đi cùng, Đô Ngư tính toán giao Đô Tuấn Quả cho Trì Vũ nuôi hai ngày.

Đô Ngư gọi điện sang, chuông mới vang một tiếng đầu kia đã tiếp.

“Xin chào, tôi là Trì Vũ.”

Đô Ngự: “.....”

“Anh có rảnh không?”

Trì Vũ gật đầu, phát hiện Đô Ngự không nhìn thấy, lập tức nói: “Có.”

Nói rồi bắt đầu tra các quán ăn bản địa, nơi hẹn hò, đường nào đi nhanh nhất, tiệm hoa tươi nào nổi tiếng

“Tôi gửi Đô Tuấn Quả qua đó, anh chăm nó vài ngày nhé.”

“.....”

“Em định đi đâu?” Trì Vũ ho khan một tiếng, “Đừng hiểu lầm, anh chỉ lịch sự hỏi một chút, không có ý gì khác.”

Đô Ngự: “..... Thế tôi không cần trả lời nhỉ?”

“Hừ.”

“Tôi đi thăm mẹ, Quả Quả bận học, tôi không yên tâm để nó ở nhà một mình, anh xem chừng nó, đừng để nó chơi máy tính nhiều quá.”

Trì Vũ: “Còn gì nữa?”

Còn gì đâu? Đô Ngự nói: “Không còn gì nữa.”

Trì Vũ căm giận: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Đô Ngự nói: “Không có.”

“Anh cũng không có!” Dứt lời cúp điện thoại.

Đô Ngự: “.....”

Phát bệnh hả.

Đô Tuấn Quả công ba lô sang nhà cha nhóc, tự mình dùng chìa khóa mở cửa, rõ là ban ngày ban mặt, trong phòng lại tối đen, Đô Tuấn Quả bật đèn, thấy cha nhóc đang ngồi trên sô pha giận dỗi.

“Con tới rồi.” Trì Vũ ngẩng đầu, lộ hai chiếc răng nanh nhỏ.

Đô Tuấn Quả run rẩy: “..... Cha yêu cha không sao chứ?”

Trì Vũ ôm di động, mặt trên hiển thị bản đồ định vị, điểm đỏ đại diện vị trí Đô Ngư. Đô Tuấn Quả kinh ngạc đến ngây người, “Cha, cha theo dõi ba con sao?”

“Không có.” Trì Vũ mặt vô cảm nói: “Đây là sản phẩm công ty nghiên cứu gần đây, hệ thống định vị di động, cha đang theo dõi thí nghiệm.”

Đô Tuấn Quả: “.....”

Đô Tuấn Quả hỏi: “Vậy cha thí nghiệm được gì rồi?”

Trì Vũ nhìn chằm chằm màn hình, hai chiếc răng nanh lộ ra bên ngoài, “Chưa được gì.”

“Ba con chỉ sang nhà bà ngoại, ngày mai hẳn đã về rồi.” Đô Tuấn Quả buông cặp sách, từ bên trong lấy ra một hộp cơm, “Đây là cá nướng ba con làm, cha ăn không?”

Trì Vũ nuốt nước miếng, “Cá Đại Ba cho sao?”

“Không phải, cá này ba con mua.”

Trì Vũ buông di động, rụt rè nói: “Vậy được rồi, cha miễn cưỡng ăn hai miếng.”

“.....”

Sau đó ăn sạch.

Đô Tuấn Quả nhìn hộp cơm rỗng tuếch, nước mắt giàn giụa, không phải nói chỉ ăn hai miếng sao, ăn hết sạch của người ta thế này.

Trì Vũ liếm răng nanh nhỏ, cảm thấy mỹ mãn nheo đôi mắt, nhìn địa điểm Đô Ngư tới, đứng dậy đưa điện thoại di động đưa cho Đô Tuấn Quả, “Phải nhìn chăm chăm.”

Đô Tuấn Quả: “.....”

Đô Ngự vừa xuống xe đã thấy mẹ y ở ven đường chờ, Trương Đại Chí đứng bên cạnh.

“Không phải bảo mẹ đừng ra đây sao.” Đô Ngự phủ thêm áo khoác cho mẹ, Chu Hà Bình bị cảm, hai ngày nay bắt đầu mùa cảm sốt, mấy đồng nghiệp Đô Ngự đều bị bệnh.

“Không có việc gì, cảm nhẹ thôi.” Chu Hà Bình cười ha hả, thấy con trai rồi, lo gì cảm sốt nữa.

Trương Đại Chí cầm giúp đồ đạc Đô Ngự mang theo, dẫn hai người vào cửa, trong phòng đốt bếp lò, vô cùng ấm áp.

Chu Hà Bình bị cảm nên sắc mặt có chút xấu, nhưng tinh thần phần khởi, so với lần trước y tới còn béo thêm, Đô Ngự quan sát một vòng, thấy mẹ y sống không tệ, cuối cùng yên tâm.

Buổi tối, Đô Ngự cùng Trương Đại Chí bận rộn nấu cơm, Chu Hà Bình ngồi cạnh bếp nhìn, đột nhiên hỏi: “Trì Vũ sao không thấy tới?”

Đô Ngự trong lòng giật thót, “Anh ấy ở nhà xem chừng Quả Quả học.”

“Hai người các con không cãi nhau chứ?”

Đô Ngự một mặt ngấm lại mình có làm gì để mẹ nhìn ra không, một mặt nói: “Bọn con vẫn tốt mà.”

“Trước đây mẹ tìm thầy bói xem qua, ông ấy bảo hai người các con có duyên gặp nhau, thiên trường địa cửu, không ai rời ai.” Chu Hà Bình nhìn Đô Ngự, “Hai vợ chồng có mâu thuẫn gì nói rõ là được, cuộc sống có cãi vã là bình thường, ngàn vạn đừng chuyện nhỏ xé to, cuối cùng bỏ lỡ nhau, về sau nhớ lại chỉ có thể hối hận.”

Đô Ngự dừng lại.

Y cũng muốn nói rõ, nhưng biết phải nói thế nào đây, Trì Vũ là một con mèo tinh, điều này không thể thay đổi.

Còn là lão yêu quái thành tinh trước cả khi Trung Quốc lập ra* nữa.

* Trung Hoa dân quốc thành lập ngày 1 tháng 1 năm 1912, nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thiết lập tại Bắc Kinh vào ngày 1 tháng 10 năm 1949.

Cơm nước xong, Đô Ngư theo Chu Hà Bình ngồi trong phòng xem TV.

Bên ngoài, Tạ Tiểu Cường lái BMW second-hand khê meo meo tới, lần này không dám đậu BMW trước cửa. Sau khi bị Trì Vũ vạch trần, anh ta còn chẳng dám đem BMW vào thành phố.

Tạ Tiểu Cường dầm lên cục đá, dựa đầu tường ngó vào nhà, xuyên qua cửa kính, thấy Đô Ngư đang ngồi trong phòng.

Anh ta buông đầu tường, sửa sang quần áo cẩn thận, cầm một túi quýt, tính toán mượn cớ sang thăm Chu Hà Bình để vào ngôi với Đô Ngư một hồi.

Hôm nay Trì Vũ không đến cùng thật sự là quá tốt, anh ta không thấy Trì Vũ vừa mất chút nào. Luận tướng mạo, anh ta đâu có thua gì Trì Vũ, Tạ Tiểu Cường mượn ánh đèn đường soi kính chiếu hậu, sờ sờ mặt chữ điền của mình, vẻ mặt tự tin đẩy cửa lớn.

Không ngờ chưa kịp rảo bước tiến vào, chú chó canh cửa đã sủa loạn lên.

Con Đại Hoàng này Chu Hà Bình nuôi đã nhiều năm, hàng xóm láng giềng chung quanh đều phân biệt được, người quen đến sẽ không sủa, bao gồm cả Tạ Tiểu Cường, nhưng hôm nay thấy Tạ Tiểu Cường, nó giống như thấy trộm, sủa ầm ĩ.

“Mẹ con ơi.” Tạ Tiểu Cường bị Đại Hoàng đột nhiên vụt ra dọa sợ, quýt rơi đầy đất, suýt ngã chổng mông.

Người trong phòng nghe thấy tiếng ồn, đều chạy ra xem có chuyện gì.

Đô Ngư thấy Tạ Tiểu Cường, không phản ứng gì, dù Trì Vũ không ở đây, với Tạ Tiểu Cường y vẫn có thể không thấy sẽ không thấy, có thể trốn tránh sẽ trốn đi.

“Đại Hoàng.” Trương Đại Chí quát lớn một tiếng, nhưng Đại Hoàng không nghe, giật xích đến rung bàn bật, trông tư thế hung mãnh kia cứ như chuẩn bị nhào lên ăn luôn Tạ Tiểu Cường,

Cả Trương Đại Chí cũng hơi rén, Tạ Tiểu Cường càng là không dám vào cửa, nơm nớp lo sợ vỗ ngực, quýt không dám nhặt, chỉ có thể cách cửa lớn hướng bên trong gọi, “Đô Ngư, ngày mai anh lại, lại đến thăm em!”

Dứt lời liền chạy.

Nửa đêm, Đại Hoàng bị răn dạy một phen đang nằm ở trong ổ ngủ, khi khi, đột nhiên mở to mắt, lao khỏi ổ chó.

Hướng về đầu tường nhẹ nhàng gâu một tiếng.

Trên đầu tường đang ngồi một con mèo con, phần màu đen cùng bóng đêm dung hợp một thể, chỉ lông trắng dưới ánh đèn đường mờ mờ là có thể nhìn rõ.

Mèo con ngửi ngửi, “Tạ Tiểu Cường tới sao?”

“Em sửa nó đi rồi.” Đại Hoàng tranh công nói: “Cửa chưa vào được, Tiểu Ngư cũng không ra xem nó.”

“Hừ.” Mèo ngẩng đầu nhỏ cao cao, “Đúng là thiếu đánh mà.”

“Cái kia, anh đã đáp ứng cho em đồ ăn chó cao cấp, bao giờ thì có?”

Mèo con nhảy xuống đầu tường, vào sân, “Ngày mai xe tải lớn sẽ chở hàng đến, đủ cho cậu ăn đến sang năm.”

Dứt lời từ cổng tò vò chui vào, một đường thẳng hướng buồng trong, nhảy lên rìa giường, nhìn khuôn mặt Đô Ngư say ngủ, cảm thấy mỹ mãn ngả đầu lên gối.

HẾT CHƯƠNG 14.

15. Chương 15: Quất Béo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Đô Ngư tỉnh lại, ngực cảm giác như bị khối đá đè nặng, dùng sức trở mình, liền nghe tiếng thứ gì đó bẹp một phát rớt trên mặt đất.

“A!!!!”

Đô Ngư hoảng sợ, vội nhìn xem, kết quả trên mặt đất không có gì, chẳng lẽ mình nằm mơ chưa tỉnh, Đô Ngư mơ hồ nghĩ.

Chu Hà Bình đang nấu cơm, nghe thấy động tĩnh vội vàng tiến vào, “Có chuyện gì thế?”

Nếu mẹ y cũng nghe, hẳn đây không phải giấc mơ, “Mẹ, vừa rồi có thứ gì kêu lên phải không?” Đô Ngư xoa ngực, “Con rõ ràng nằm thẳng, không hiểu sao lại bị nghẹt thở.”

Chu Hà Bình nói: “Chắc chắn là do con quất* béo kia!”

* quất = quýt/ màu quýt. Quất miêu đây.

Đm con nào cũng béo luôn á mấy cậu =)))

Rồi cuối cùng mèo Trì màu gì ta.

Trì mèo hoa: “.....”

“Quất béo gì cơ?” Đô Ngư không rõ nguyên do.

Chu Hà Bình nói: “Lúc sáng sớm mẹ thấy có con quất miêu nằm bên gối con, chắc do thời tiết lạnh nên bò lên ngực con sưởi ấm đấy.” Chu Hà Bình tìm tìm, “Chạy đi rồi, tỉnh ngủ là phải ra ngoài tìm ăn, bằng không sao có thể béo như vậy.”

Trì mèo hoa: “.....”

Mẹ vợ, bánh hạc đào* mẹ thích lần sau sẽ không có.

* bánh hạc đào

“Quất miêu đâu ra vậy.” Đô Ngự mặc xong quần áo, suy nghĩ con mèo kia vào nhà bằng cách nào, lúc này mới nhớ nhà mình vẫn còn cửa cho mèo, chưa lắp kín, trách không được sẽ có mèo chui vào.

Khi y còn nhỏ, trong nhà có nuôi một con mèo mướp, đặc biệt quẩn y, cổng tò vò trong nhà làm ra chính để cho nó ra vào. Vào một mùa xuân nọ, nó đột nhiên bắt đầu không về nhà, mẹ y nói là động dục nên ra ngoài tìm mèo cái, cứ thế, thời gian rời nhà càng lúc càng lâu, đến tận khi không trở về nữa.

Đô Ngự thương tâm một trận, nằm mơ cũng trông ngóng nó, hiện tại nhớ tới, vẫn thầm mong một ngày nó sẽ về.

Bên ngoài tuyết rơi.

Đô Ngự phủ thêm áo bông đi ra ngoài xem tuyết, phát hiện một chuỗi hoa mai ẩn xiên xiên vẹo vẹo từ cửa kéo dài đến ven tường, lớp tuyết đọng trên mặt đất và bờ tường bị đập lộn xộn, giống như nhảy một lần không thành công, nhảy nhiều lần mới lên được đầu tường. Chắc là con quất miêu ban nãy. Đô Ngự hơi cạn lời, rõ ràng bên cạnh là cửa chính, không thể từ dưới cửa chui ra sao.

Coi bộ thật sự rất béo.

Đô Ngự đột nhiên nghĩ đến Trì Vũ, không biết Đô Tuấn Quả ở nhà cha nhóc ra sao rồi, có nghịch ngợm hay không.

Tuyết rơi không lớn, Đô Ngự giữa trưa ngồi xe buýt về thành phố, đứng dưới nhà Trì Vũ đón Đô Tuấn Quả, nhưng vẫn không thấy Trì Vũ đâu. Đô Tuấn Quả nói cha nhóc ngủ trên nhà, Đô Ngự cũng không hỏi nhiều, mang theo con trai trở về.

Ngày hôm sau đi làm, Đô Ngự vừa bước khỏi xe buýt đã thấy xe Trì Vũ ngừng ở cửa công ty.

Nam nhân một thân tây trang màu xám đậm xuống xe, tựa hồ hơi đỡ đỡ, đứng cạnh xe hắt hơi mạnh mấy cái liên, nhắc đầu nhìn lên thấy Đô Ngự đứng ở cách đó không xa.

Hai người đối mặt, Trì Vũ lập tức thẳng sống lưng, tay rút túi quần, khập khiễng vào công ty.

Giờ nghỉ giữa trưa, Đô Ngự gọi điện thoại cho thầy giáo Đô Tuấn Quả. Sáng sớm hôm nay, thầy Đô Tuấn Quả nhắn tin cho y, nói có việc muốn bàn với y, bởi vì sắp phải lên lớp không có thời gian nên hẹn giữa trưa bàn sau.

Chủ nhiệm lớp Đô Tuấn Quả họ Trần, trong danh bạ gần tên Trì Vũ, Đô Ngự nhìn tên Trì Vũ, nhớ đến cái dáng khập khiễng của hắn hôm nay, chờ phản ứng lại mới phát hiện mình ấn nhầm rồi.

Nhưng cúp đi không còn kịp, chuông vang một tiếng bên kia đã tiếp.

Đô Ngự: “Trì Vũ ——”

Bên kia nói: “Là vị nào?”

Đô Ngự: “.....”

“Tôi là Đô Ngự.... Anh ổn chứ, hôm nay tôi thấy anh đi đường có vẻ khập khiễng?” Nếu đã gọi cũng nên nói hai câu hợp lễ. Vả lại, y đúng là muốn hỏi một chút chân Trì Vũ làm sao, nhìn tư thế ấy hình như bị thương không nhẹ.

“Hừ.” Hiện tại mới nhớ phải dỗ người ta, muộn rồi.

Đô Ngự nghe bên kia tủi thân hic hic nói, “Bị ngã.”

“Sao lại bị ngã, có đau lắm không?” Đô Ngự nghĩ đến tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa kia của Trì Vũ, vội nín cơn buồn cười.

Vì sao bị ngã không phải em rõ nhất sao!

“Đau lắm.”

Trì Vũ nhớ tới gì đó, thập phần lạnh nhạt nói, “Ở công ty phải chú ý ảnh hưởng, không nên gọi anh hoài.”

Đô Ngự nói: “Vậy tôi cúp.”

Trì Vũ: “.....”

Đô Ngự cúp máy, thừa dịp còn thời gian vội gọi sang chủ nhiệm lớp Đô Tuấn Quả.

Chủ nhiệm lớp nói với y về hoạt động nhóm trong kì nghỉ đông, “Đô Tuấn Quả tự mình bỏ ra toàn bộ chi phí, hơn ba vạn, tôi không yên tâm lắm, sợ em ấy bị người ta lừa, tôi nghĩ nên báo phụ huynh một tiếng.”

Đô Ngự còn không biết việc này, Đô Tuấn Quả không xin tiền y, chắc là xin bên Trì Vũ, “Thầy yên tâm, tiền không thành vấn đề, Quả Quả là đứa trẻ ngoan, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không mà.”

“Vậy tôi an tâm rồi.” Chủ nhiệm lớp cười cười, cúp điện thoại.

Buổi chiều Đô Ngự đi làm, nghe nói tăng bốn mươi ba phút hỏa, giám đốc các phòng buổi sáng giao kế hoạch, buổi chiều mở họp, một đồng việc dồn dập.

Tan tầm Đô Ngự thấy Trì Vũ khập khiễng đi trước y, Đô Ngự chạy ra xe hắn, cản hắn lại.

“Tiền hoạt động nhóm của Quả Quả, anh cho nó bao giờ?”

Trì Vũ nói: “Tiền nào?”

Đô Ngự nói: “Hơn ba vạn ấy.”

Trì Vũ suy nghĩ nửa ngày, tựa hồ trải qua dòng hồi ức dằng dặc, mới nói: “Là anh cho.”

“Lần sau cho thì nói tôi một tiếng, tôi sợ nó tiêu lung tung.” Đô Ngự nhìn chân hắn, “Chân anh không có việc gì chứ, muốn đến bệnh viện kiểm tra không?”

Trì Vũ cố ngăn khoe miệng cong lên, thanh thanh giọng nói, “Vẫn ổn, không cần đi bệnh viện.”

Đô Ngự nói: “Vẫn nên đi khám đi.”

Trì Vũ hếch cằm: “Em đừng sốt mướt như vậy, anh chỉ ngã một cái thôi mà.”

Đô Ngự nói: “À, vậy tôi đi trước.”

Tầng trên Xích Vũ hai ngày nay thần kinh căng thẳng, làm việc đặc biệt cẩn thận, mấy tầng dưới đều nghe được rằng tâm tình cả tầng bốn mươi ba không tốt. Đô Ngự giữa trưa đi ăn cơm bắt gặp Trình Khả Tâm.

Đây là lần đầu y thấy Trình Khả Tâm ở nhà ăn.

Đô Ngự nói: “Chào tổng giám đốc.”

Trình Khả Tâm suýt không cầm chắc khay ăn, cười ha hả ngồi xuống trước mặt Đô Ngự, “Chị dâu cũng tới ăn cơm ạ.”

Đô Ngự nhìn hai quầng thâm mắt của cậu ta, bộ dạng này là ngủ không ngon đây, “Làm tổng tài vất vả như vậy sao, trông cậu rất mệt mỏi.”

Nhắc tới công việc, Trình Khả Tâm như sắp khóc, “Làm tổng tài tốt đẹp gì đâu, em còn phải tăng ca đây này.”

Đô Ngự nói: “Xích Vũ yêu cầu nghiêm khắc như vậy sao?”

Trình Khả Tâm nói: “Cấp trên tâm tình không tốt ó.”

Đô Ngự an ủi nói: “Cấp trên đều là lũ ngốc.”

Trình Khả Tâm suýt phun cơm, ngẩng đầu thấy Trì Vũ phía sau Đô Ngự, ghen đến sắc mặt đỏ bừng, cứng đờ cười: “Trì, Trì ca.”

Đô Ngự xoay người thấy Trì Vũ, Anh cũng tới ăn cơm à.

Trì Vũ cắn giận “ừ” một tiếng.

Đô Ngự nói: “Vừa lúc tôi ăn xong rồi, anh cùng Trình tổng ăn chung đi.”

Trình Khả Tâm khóc thật.

Tan tầm, Đô Ngự nghe nói tăng bốn mươi ba nổi gió lốc, phòng ốc đều bị thổi loạn hết lên.

Nhưng nơi đó cách phòng nghiên cứu thị trường quá xa, bọn họ không cảm giác được ảnh hưởng gì. Đô Ngự vì Trình Khả Tâm cầu nguyện, hết giờ làm lại đi chợ mua thức ăn, thấy dì bán hàng vẫn chưa bày sạp, y xoay người đến nhà Lý Trịnh.

Dì đang ngồi ở cửa nhật rau, con dâu Tiểu Như như cũ ngồi chơi mạt chược.

Đại Ba không có đây, Đô Ngự nhìn một vòng. Đại Ba lo cho dì như vậy, hẳn là sẽ loanh quanh chỗ này, nhưng tìm hoài y không thấy bóng dáng Đại Ba đâu, bù lại thấy một con mèo đen ngồi xổm trên tảng đá cách đó không xa.

Chỉ chốc lát Lý Trịnh cũng tan tầm, tiếp tục ngó lơ mẹ mình, cùng vợ thân mật vào cửa.

Đô Ngự thở dài, thấy dì không sao, xoay người rời khỏi.

Thời điểm về nhà, y phát hiện con mèo đen vừa rồi vẫn luôn đi theo y, thấy y nhìn sang, làm bộ như không có việc gì bước qua y, sau đó pia ngã xuống trước mặt y.

.....

Thối đời ngày nay, mèo cũng học người ăn vạ.

Đô Ngự không để ý nó, vòng qua nó mà đi, mèo đen đuổi kịp, lại pia ngã xuống đất.

Đô Ngự lại đi, nó lại pia.

Cứ thế đi theo Đô Ngự đến cửa nhà, một chết người á, Đô Ngự nghĩ, y không thể bại bởi một con mèo.

Đóng cửa lại, Đô Ngự đặt đồ xuống, khẽ khàng nhìn ra bên ngoài qua mắt mèo, thấy con mèo đen kia pia nằm xuống, bốn cái đệm thịt giờ lên, thè đầu lưỡi, một dáng tôi sắp chết rồi.

HẾT CHƯƠNG 15.

16. Chương 16: Hoa Đào Vàng

* là kim đào hoa, kim này có nghĩa là vàng/ tiền tài/ màu vàng, mệnh đào hoa ý chỉ một người được nhiều người theo đuổi, mệnh kim đào hoa ý chỉ những người theo đuổi ấy đều là người có tiền.

Tại lần thứ n mèo đen ngã bẹp xuống đất, Đô Ngư mở cửa ra.

Mèo đen đứng lên, đôi mắt sáng ngời nhìn Đô Ngư, Đô Ngư trong tay cầm một chậu nước, hắt lên đầu con mèo.

Mèo đen: “....”

Đô Ngư thấy không phai màu, xem ra không phải Trì mèo hoa, vội lau nước cho nó, “Ngại quá, nhận lầm mèo.”

Mèo con không thành tinh như Trì Tam Hoa, không thể trả lời y, chỉ meo meo hai tiếng. Đô Ngư lấy cho nó thức ăn mèo và nước, mèo con ăn uống no đủ lại không chịu đi, mắt trông mong nhìn Đô Ngư.

Hôm nay thời tiết âm u, đoán chừng tuyết sắp rơi, Đô Ngư thấy nó đáng thương như vậy, tìm hộp giấy bỏ đặt cạnh tủ giày, cho mèo con làm ổ ngủ.

Đô Tuấn Quả tan học về thấy mèo đen, cẩn thận hỏi Đô Ngư, “Là cha con sao?”

Đô Ngư nói: “Không phải, là mèo bình thường.”

Mèo con chui đầu ngủ, Đô Tuấn Quả đánh giá tới tới lui lui, Đô Ngư nói: “Đừng nhìn nữa, mèo đen này so với cha con béo hơn.”

Mèo đen: “....”

Mẹ nó.

Ngày hôm sau Đô Ngư đi làm, đem mèo con đặt trước cửa, chờ khi y tan tầm, mèo con vẫn ở cửa chờ y. Đô Ngư nuôi hai ngày, thấy nhóc con này rất quăn người, y không nuôi được, nhưng có đồng nghiệp đang muốn nuôi mèo, không bằng y mang cho họ xem thử.

Xích Vũ rất nhân tính, có phòng nghỉ thú cưng chuyên dụng. Đô Ngư mang mèo con đến, chưa vào giờ làm, các đồng nghiệp đều hứng thú vây xem.

Mèo con tới hoàn cảnh mới, tựa hồ có chút sợ người lạ, vẫn tránh trong lồng sắt không ra.

Các đồng nghiệp sôi nổi nói: “Oaa mèo đen này bóng lộn mịn màng, được nuôi không tệ, thật là mèo hoang sao?”

Đô Ngư cười cười: “Làm nũng nịu chắc thường được ăn ngon.”

Sự thật đúng là nhờ bán (ăn) manh (vạ)* mà.

* (chữ trong ngoặc) là vụ tai nạn được dàn dựng aka ăn vạ.

Nói rồi Đô Ngư ôm mèo ra: “Mọi người sờ nó một hồi thì sẽ thân thôi.”

Cả nhà thi nhau đưa tay ra sờ, sắp chạm mèo con rồi đột nhiên dừng lại, thi nhau thu trở về, nhin không được run lập cập.

Đô Ngư nói: “Làm sao thế?”

Đồng nghiệp nói: “Mèo này ——”

Mèo con vô cùng ngoan ngoãn kêu meo một tiếng.

Đồng nghiệp lắc đầu, “Không có gì, chỉ là màu này không hợp tôi lắm.”

Một đồng nghiệp khác cũng nói: “Đen quá không thấy rõ biểu cảm gương mặt.”

“Nhìn có vẻ ăn nhiều, tôi sợ nuôi không nổi.”

Đô Ngư nói, “Mèo đen tuy rằng hơi xấu, nhưng không kén ăn.”

Mèo đen: “....”

Mèo này xem ra không đưa ai được rồi, Đô Ngư tan tầm lại ôm về. Đang đứng chờ xe buýt thì một chiếc Audi dừng trước mặt y, cửa sổ xe hạ, Đô Ngư thấy một gương mặt quen thuộc, nhưng lâu không gặp nhất thời không nghĩ ra người ta tên gì.

Đô Ngư xấu hổ cười cười, người nọ nói: “Tiểu Ngư không nhớ em sao, em là Tống Tuấn Đông này.”

Đô Ngư nhớ đại học xác thật có quen người tên Tuấn Đông, là một phú nhị đại, hậu bối của y, hồi đại học có khoảng thời gian ngày ngày lái siêu xe ngang phòng y, muốn cưa y.

Nhìn lại dáng vẻ phong lưu phóng khoáng kia, không thể nghi ngờ chính là đàn em phú nhị đại ấy.

Tống Tuấn Đông nhìn Đô Ngự, đôi mắt phát sáng, “Lên xe đi, em đưa anh về.” Không ngờ mấy năm không gặp, Đô Ngự vẫn soái khí vẫn nhả như vậy, vẫn là cái khí chất khiến người mê muội ấy, chọc hấn rung động không thôi.

Đô Ngự cầm hộp mèo, “Không phiền cậu, tôi đi xe buýt được rồi.”

“Anh xem anh.” Tống Tuấn Đông sao có thể để Đô Ngự đi như thế, năm đó hấn còn có nghị lực ngồi xồm suốt đêm đấy nhé. Tống Tuấn Đông không nói hai lời, xuống xe, mở ghế phụ nói: “Lâu vậy không gặp, anh không lên xe thì đúng là không cho em mặt mũi.”

Hai tên đàn ông ở ven đường đẩy đưa cũng khó coi, hơn nữa y vừa nhậm chức, ở công ty mới lỡ bị đồng nghiệp thấy, trở về lại bị bàn tán.

Đô Ngự nói: “Vây phiền cậu rồi.”

Tống Tuấn Đông mặt mày hớn hở, tiếp lấy hộp mèo trong tay Đô Ngự, nhìn mèo đen nhiệt tình hà hơi hấn, dứt khoát nhét vào ghế sau, “Anh nuôi mèo à?”

Đô Ngự nói: “Không phải mèo của tôi.” Trì mèo hoa chắc không tính.

Tống Tuấn Đông hay nói chuyện phiếm, dọc đường đi tai Đô Ngự không rảnh tí nào, hết chuyện trời Nam đất Bắc, đến chuyện thời đại học tán y như nào, sau đó nói về sự nghiệp thành công hiện tại, Đô Ngự gật gật cho có lệ.

Con mèo phía sau kêu ầm ĩ, Tống Tuấn Đông có chút không kiên nhẫn, khi đợi đèn đỏ quay đầu trừng mắt với nó, kết quả bị mèo trừng lại.

Tống Tuấn Đông: “....”

Nhìn xe tiến vào tiểu khu, Đô Ngự thở phào, xe dừng là xuống ngay, đầu y sắp nổ tung rồi.

Hỏi Đô Ngự số điện thoại xong, Tống Tuấn Đông lưu luyến không rời nói lời từ biệt.

Đô Ngự ôm hộp mèo, vừa lúc gặp phải Đô Tuấn Quả tan học.

Đô Tuấn Quả nhìn chiếc Audi kia, “Ba, ai thế ạ?”

Đô Ngự nói: “Bạn học cũ.”

“Đi Audi, giàu nha.” Đô Tuấn Quả nhìn thẳng, “Ông Audi đó coi trọng ba phải không?” Đôi mắt nhỏ kia, cách mười dặm cũng có thể lóe mù người ta.

Đô Ngự nói: “Coi trọng cái gì, người ta giàu như vậy sao có thể thích ba.”

Đô Tuấn Quả từ hư không phát hiện ra manh mối, liền hỏi, “Siêu xe sang ghê ba nhỉ?”

Ngồi Ferrari, Lamborghini, Đô Ngự còn chưa có cảm giác gì đặc biệt, “Ừ sang, dù sao cũng sang hơn Tiggo của cha con.”

Việc lớn hồng rồi.

Đô Tuấn Quả nói: “Ba, chẳng phải ba không thích kẻ có tiền sao?”

Đô Ngự cười, “Ai nói với con vậy, làm như ba anti nhà giàu, tiền ai mà không thích.”

Đô Tuấn Quả há miệng, vẻ mặt giật mình, “Thế sao con nghe được hồi đại học ba từ chối mấy người nhà giàu liền?”

Đô Ngự nghĩ nghĩ, xác thật có vài phú nhị đại, chắc y trời sinh có mệnh chiêu đào hoa vàng, “Không thích nên từ chối, không liên quan chuyện có tiền hay không.”

Đô Tuấn Quả vẽ mặt trời điệu, giống y chang biểu cảm con mèo đen trong hộp.

Đô Ngự thả mèo đen ra, còn mình đi chợ mua đồ ăn.

Vào chợ nghe nói dì bán hàng trở lại, Đô Ngự đi qua nhìn xem, chưa đợi đến gần đã nghe tiếng cãi nhau.

Đô Ngự vội chạy tới, bên sạp hàng, con dâu Tiểu Như đứng chống nạnh, “Mẹ ở yên trong nhà không được sao, cố ý tới đây ngồi cho lạnh cứng để người khác mắng tôi có phải hay không?”

Dì nói: “Không phải, mẹ chỉ muốn bán ít thức ăn để phụ giúp nhà mình thôi.”

“Phụ giúp nhà mình?” Tiểu Như cười: “Mẹ giúp được mấy đồng, tiền không phải đều cho con gái bảo bối của mẹ sao, chúng tôi lấy của mẹ mấy đồng mà còn không biết xấu hổ kể lể!”

“Mẹ thật sự không cho Mỹ Ngọc tiền.” Dì oan ức, “Phần lớn tiền đều đưa các con.” Dì bán đồ ăn là con rể lái xe đưa đến, không lấy tiền, người chung quanh đều thay dì bất bình, xoẹt xoẹt cầm tiền còn không biết xấu hổ chê ít, đứa con dâu này đúng là kẻ vô ơn.

Tiểu Như trừng mắt, mặc kệ tất cả, cúi đầu thu dọn sạp hàng, “Nói như chúng tôi cầm bao nhiêu tiền của mẹ vậy, mẹ ăn của chúng tôi ở của chúng tôi, cuối cùng là chúng tôi phải xin lỗi mẹ đúng không?”

Dì không nói, đứng nơi đó trơ mắt nhìn con dâu thu dọn.

Đô Ngư đang muốn đi lên nói hai câu, đột nhiên thấy Đại Ba từ trong đám người lao ra, nhảy bổ vào người Tiểu Như, vừa móc vừa cào. Tiểu Như sợ tới mức thét chói tai không ngừng, cái trắng rơi rụng đầy đất, cái áo khoác vừa mua đâu vài ngàn cứ vậy lẫn trong vũng nước bùn trước cửa, tóc cũng trét một tầng bùn lầy.

“A a a a a a!” Tiểu Như thét chói tai, Đại Ba xuống tay rất nặng, trên mặt chị ta đã thấy máu. Lúc này Lý Trịnh đi đến, Tiểu Như thét chói tai chạy sang, Lý Trịnh nhìn bộ dạng phát điên của Đại Ba cũng sợ theo, hoảng loạn nhặt lên một thanh sắt.

“Mau mau mau đánh chết nó a a a a a.” Tiểu Như sợ đến phát khóc, lớp trang điểm lem nhem.

Dì cũng không biết nên giúp ai, tiến lên kéo gã: “Đừng đánh.”

Lý Trịnh một phát đẩy bà ra, dì sao chịu nổi cú đẩy mạnh như vậy, vấp chân một cái liền té, Đô Ngư chen khỏi đám đông, may mắn đỡ được dì không ngã xuống đất.

“Có người đánh nhau, mau báo cảnh sát!” Trong đám đông có người ồn ào, Lý Trịnh vừa nghe từ cảnh sát liền vội buông gậy gộc xuống. Gã ở công ty dù gì cũng là lãnh đạo, hơn nữa gần đây có tin đồn công ty bọn họ bị thu mua, cổ đông mới sẽ điều chỉnh chức vụ, nếu truyền ra việc gã từng vào cục cảnh sát, rất có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp của gã.

Đại Ba cũng đánh đủ rồi, ngồi xổm bên chân dì, lạnh lùng nhìn hai vợ chồng đối diện.

Lý Trịnh quay đầu phát hiện Đô Ngư, bực tức dồn nén xả ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mày mẹ nó thiếu đánh phải không, đuổi việc rồi còn không cách tào xa một chút!”

Gã vừa dứt miệng liền có người nói: “Mày dám đánh à?”

“Mày nghĩ tao không dám á!” Lý Trịnh trừng mắt.

Đô Ngư thấy Trì Vũ, không biết tên này đến đây lúc nào, trên người chỉ mặc quần áo sômi, còn là cỡ nhỏ, nhìn khá kì quái.

Đô Ngự kéo hẳn lại đây, Trì Vũ nhéo nhéo tay y, ánh mắt băng lãnh nhìn Lý Trịnh: “Mày đánh một cái thử xem.”

Nam nhân sắc mặt lạnh lẽo, đáng vẻ vô tình người sống chóe gần, toát lên loại tàn nhẫn người chán giết người Phật chán giết Phật. Lý Trịnh bị nam nhân nhìn, tay chân tự động bủn rủn, khí thế như khinh khí cầu thủng, piii một phát bẹp xuống, “Mày là ai, mày, mày bảo tao đánh thì tao phải đánh à?”

Trì Vũ hừ một tiếng.

Lý Trịnh mặt mũi rơi vãi hết, hướng về phía mẹ gã trút giận, “Nhìn cái gì mà nhìn, trở về tôi lột da con mèo của mẹ!”

Nước mắt dìu rơi xuống, che chở Đại Ba. Tiểu Như thấy bà như vậy, càng thét chói tai: “Bà già chết tiệt——”

Chị ta vừa ồn đã bị một ánh mắt Đại Ba trừng cho nín lại.

Tiểu Như nơm nớp lo sợ trốn sau lưng Lý Trịnh, Lý Trịnh tức chết rồi, “Mẹ đừng có về nữa, đi theo con mèo chết tiệt đó đi!”

Dứt lời, cùng Tiểu Như bước thấp bước cao đi về.

Đô Ngự giúp dọn dẹp gọn sạch hàng, an ủi dì, “Dì, đừng khóc, gọi cho con gái dì đi, cô ấy nên lo cho dì mà.”

Dì gật gật đầu, nàng không cảm di động nên mượn của Đô Ngự, gọi điện thoại cho con gái.

Con gái Mỹ Ngọc rất nhanh cùng chồng chạy đến, đón dì và Đại Ba về nhà mình.

Tiến dì cùng Đại Ba đi rồi, Đô Ngự thở phào, xoay người nhìn quần áo trên người Trì Vũ, càng nhìn càng quen mắt.

“Không phải anh mặc quần áo tôi đấy chứ?”

Trì Vũ ánh mắt lóe sáng, “Không phải, cái anh mặc là nine pants*.”

* Nine pants là loại quần có độ dài bằng 9/10 quần bình thường hoặc bằng 9/10 chiều dài đến mắt cá chân khi quần được mặc lên cơ thể.

Đô Ngự: “...”

HẾT CHƯƠNG 16.

Thương Ba quá Ba ơi =(((Con mèo Trì đã update chức năng biến màu.

Một ngày ba chương, mình quá xịn.

17. Chương 17: Khoe Tiền

Trì Vũ mặc nine pants của hần, trong gió rét run bần bật, Đô Ngự nói: “Hay anh biến trở về mèo đi, có lông sẽ bớt lạnh hơn nhiều đấy.”

Trì Vũ mặt vô cảm nói: “Anh, anh một, một chút cũng, cũng không, không không lạnh.”

Đô Ngự: “.....”

Xem ra hôm nay lại muốn ăn vạ qua đêm rồi, Đô Ngự trầm nghĩ, không ngờ Trì Vũ chủ động bắt xe về.

Xe taxi dừng ở ven đường, Trì Vũ đứng trong gió lạnh, đôi tay đút túi nine pants, dáng người soái khí như đang chụp hoạ báo, “Anh anh anh anh anh –”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự xua tay, “Về nhà lẹ đi, tạm biệt.”

Trì Vũ gật gật đầu, định tiếp tục nói gì đó, mồm hơi há lại khép, xoay người chui vào xe taxi.

Ngày hôm sau đi làm, Đô Ngự vừa đến công ty đã bị cấp trên gọi vào văn phòng.

Từ khi Đô Ngự tới Xích Vũ, đây vẫn là lần đầu gặp mặt riêng cấp trên, cấp trên bọn họ rất trẻ, vóc dáng cao, lớn lên cũng không tồi, nghe nói còn sắp được thăng chức, Đô Ngự khá hâm mộ.

Cấp trên thấy Đô Ngự tiến vào, lập tức đứng lên, cười ha hả nói: “Chào chị dâu buổi sáng.”

.....

May mà không gọi phu nhân, Đô Ngự nhin.

Cấp trên nói: “Công ty tuần trước vừa thu mua một công ty kế hoạch*, hôm nay mở họp báo, anh đi cùng Vương Lệ Lệ qua đó bàn bạc chút.”

* planning company - chuyên lập các thể loại kế hoạch về quảng cáo, tiếp thị, bất động sản,...

Chuyện lớn như vậy, phân y đi có ổn không?

Đô Ngự nói: “Tôi mới đến, có khả năng chưa thông thuộc trình tự lắm.”

“Không vấn đề.” Cấp trên tươi cười đầy mặt, “Có Vương Lệ Lệ nữa mà, anh cứ đi cùng một chuyến là được.”

Đô Ngự và Vương Lệ Lệ cùng nhau lên xe, trên đường Vương Lệ Lệ luôn nghe điện thoại, thoạt nhìn rất bận, Đô Ngự tự giác không quấy rầy cô.

Càng đi, Đô Ngự phát hiện cách công ty cũ của y càng gần, mà trùng hợp công ty cũ cũng là công ty kế hoạch, văn phòng đặt cạnh trung tâm thành phố, y mỗi lần đi làm chính là đi bằng đường này.

Nếu hai công ty thật sự gần nhau, không biết có gặp phải đồng nghiệp cũ không.

Đô Ngự cầu nguyện rằng ngàn vạn lần đừng gặp phải, lúng túng lắm.

Nghĩ tới đây, vừa ngẩng đầu, xe ổn định vững chắc dừng trước cửa công ty.

Đô Ngự: “.....”

“Vương tỷ.” Đô Ngự chần chờ hỏi: “Bên mình muốn thu mua chỗ này?”

Vương Lệ Lệ gật gật đầu, “Đúng vậy, vừa rồi quên chưa nói cậu, chính là công ty kế hoạch Thời Vũ, phóng viên đã đến, chờ chúng ta vào sẽ bắt đầu ngay.”

Đô Ngự còn đắm chìm trong khiếp sợ, cùng Vương Lệ Lệ tiến vào phòng họp.

Vương Lệ Lệ có việc nên đi mất, Đô Ngự đứng một chỗ, chung quanh toàn là phóng viên và cấp cao của Thời Vũ, y không quen ai. Chưa đợi y thấy nhẹ nhõm, Lý Trịnh đã mở cửa tiến vào.

Y thấy Lý Trịnh, Lý Trịnh cũng thấy y.

“Cậu đến đây hóng chuyện cái gì?” Lý Trịnh trừng mắt, cảm thấy Đô Ngư nhất định là nghe tin công ty cũ bị thu mua nên tới đây chế giễu.

Công ty bị thu mua, bên thu mua khẳng định muốn xếp người của mình vào, chức lãnh đạo của người cũ sẽ bị ảnh hưởng, không biết là ai xui xẻo.

Nhưng mà Lý Trịnh không cần lo, gã đã hồi lộ xong hết, hôm nay chỉ tới tham dự thôi.

Gã cười lạnh nhìn Đô Ngư: “Muốn chê cười tôi? Đừng mơ. Cậu vẫn nên ngẫm lại chính cậu đi, tư vị thất nghiệp có dễ chịu không.”

Đô Ngư không đáp. Lúc này, Vương Lệ Lệ quay về, hai người đến ngồi ở hàng cuối cùng.

Còn ngồi xuống nữa à, Lý Trịnh vẽ mặt cạ lờ, sai người gọi bảo vệ, chính mình cũng ngồi xuống hàng cuối.

Cuộc họp báo chính thức bắt đầu.

Trên bục phía trước, đại diện hai bên công ty phát biểu, bắt tay chụp ảnh, sau đó trả lời một loạt vấn đề.

Lần thu mua này không chỉ dừng lại ở việc thay thế người đại diện hợp pháp của công ty mà còn bao gồm một số hợp đồng hợp tác nữa. Bước cuối sẽ là chủ tịch hai bên lên bục, ký hợp đồng và chụp ảnh.

Cửa chính mở ra, chủ tịch Thời Vũ xuất hiện. Đô Ngư nhìn về phía cửa, chỉ thấy chủ tịch Thời Vũ đột nhiên dừng lại, nghiêng người lui qua một bên, đưa tay mời một vị khác đi trước.

Trì Vũ trong ánh đèn flash của phóng viên, cất bước tiến vào.

Thân cao chân dài, uy nghiêm khí phái, người đứng đầu Xích Vũ trong truyền thuyết rốt cuộc lộ ra Lư Sơn chân diện mục*, đèn flash chớp sáng trắng, lóa Đô Ngư đến không mở được mắt.

* là một thành ngữ. Núi Lư Sơn 3 mặt giáp sông, thế núi vô cùng hùng vĩ, sơn thanh thủy tú, phong cảnh cực kỳ tráng lệ. Vì 3 mặt giáp với sông nước nên trên núi luôn có mây mù vây phủ, người đời khó mà trông rõ bộ mặt thật (chân diện mục) của Lư Sơn.

Trách sao hôm nay phóng viên đông như vậy, toàn kẻ có tiếng trong giới truyền thông. Cuộc họp chỉ là mảnh lái, mục đích chân chính của bọn họ là Trì Vũ.

Trì Vũ như biến thành một người khác, một người Đô Ngư không hề quen biết.

Y đã sững sờ, Lý Trịnh cách đó không xa càng là sợ ngây người, miệng không khép nổi.

Trì Vũ lên bục, phóng viên bên dưới vừa chụp ảnh vừa tốc ký bản thảo. Đây chính là tin lớn, giới thương nhân đều chú mục vào tin tức lần này, hiện tại ai nhanh tay sẽ chiếm được lưu lượng đứng đầu.

Dưới bục có phóng viên hỏi: “Xin hỏi Trì tổng, nguyên nhân nào khiến ngài quyết định thu mua Thời Vũ?”

Trì Vũ tầm mắt chuyên chú trên người Đô Ngự, không nhanh không chậm nói: “Người tôi yêu từng công tác ở đây, tôi muốn thu mua nó, lưu làm kỉ niệm.”

Hề.

Lý do này thật đủ tùy hứng nha.

Nhưng chủ tịch Xích Vũ không cần bốc phét, hẳn thu mua công ty với mua đồ ăn thật sự giống nhau.

Phóng viên xoẹt xoẹt viết, nói: “Bá đạo chủ tịch sủng thê như mạng, thu mua công ty chỉ vì muốn hồng nhan cười.”

Thư kí Vương sửa lại, “Là lam nhan*.”

* hồng nhan là nữ, lam nhan là nam.

Phóng viên vội hỏi: “Phu nhân chủ tịch có ở đây không?”

Đô Ngự: “.....”

Không nhé.

Trì Vũ nói: “Em ấy khá thẹn thùng, không nên làm phiền đến em đang ngồi hàng cuối.”

Đô Ngự: “.....”

Thật là cảm ơn anh.

Các phóng viên sôi nổi nhìn về phía sau, ngoại trừ ba cô gái, hàng cuối chỉ dư lại Đô Ngự và Lý Trịnh.

Mọi người lập tức nhắm ống kính vào Đô Ngự.

Lý Trinh: “.....”

Đô Ngự xấu hổ cười cười, “Không nhất thiết phải chụp ảnh tôi –”

Tách, tách, tách, tách –

Đô Ngự: “.....”

Thôi vậy.

Phóng viên lại nói: “Có thể chụp một tấm ảnh chung không ạ?”

Trì Vũ xuống bực đi đến bên người Đô Ngự, “Chụp ảnh chung chắc không cần đâu.”

Đô Ngự: “.....”

Cuộc họp báo kết thúc, Đô Ngự theo Vương Lệ Lệ lên xe, thư kí Vương vội ngăn cản, Vương Lệ Lệ cũng nói: “Tôi còn có việc muốn làm, ngài vẫn nên đi cùng chủ tịch đi.”

Trải qua hơn một giờ bị đèn flash lóa mù mắt, Đô Ngự đã chết lặng, xoay người lên Rolls-Royce của Trì Vũ.

Trì Vũ ngồi ngay ngắn trong xe, cao cao tại thượng, không thể xâm phạm.

Đô Ngự ngồi trên xe, nghe hần nói: “Nhìn này, đây là Rolls-Royce của anh.”

Đô Ngự: “.....”

“Khí phách lắm.” Đô Ngự bối rối nhưng không mất lễ độ nói.

Trì Vũ thẳng sống lưng, “Phần nổi tảng băng trôi, ai bảo anh có tiền chứ.”

.....

Đô Ngự cũng không rõ bị người gọi là Trì phu nhân và nghe chủ tịch Xích Vũ khoe khoang giàu có, cái nào khiến người ta hết nói hơn.

“Không phải nói đây là xe thư kí Vương sao?”

Trì Vũ nói: “Là xe thư kí Vương lái.”

Thư kí Vương nói: “Chủ tịch nói đúng.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự hừ lạnh, “Lúc cưới nhau sao anh không nói tôi anh là chủ tịch Xích Vũ?”

Trì Vũ nói: “Anh khi đó tưởng em không thích kẻ có tiền, sợ em từ chối anh.”

Qua một lúc lâu, Đô Ngự đột nhiên phát giác điểm không đúng, “Thế sao hiện tại anh biết tôi không ghét kẻ có tiền?”

Trì Vũ ánh mắt lập loè, “Kẻ có tiền cũng chỉ là người nghèo nhưng nhiều tiền thôi.”

“.....”

Về đến công ty, Đô Ngự trở lại vị trí làm việc, Trì Vũ nói, “Em hiện tại thăng chức.”

Đô Ngự: “..... Kỳ thực tập của tôi chưa xong.”

Trì Vũ mặt vô cảm nói: “Đang thực tập vẫn có thể thăng chức.”

Đô Ngự: “.....”

Có dám nhìn vào mắt tôi nói một lần không.

“Tạm thời chưa muốn làm cũng được, trước tiên đi lên tìm hiểu quy trình công việc đã.” Trì Vũ bắt lấy tay Đô Ngự, kéo người đến thang máy. Thư kí Vương xoẹt thẻ nhấn thang bốn mươi ba, Đô Ngự thôi chân chờ, đi theo Trì Vũ lên tầng.

Cửa thang máy mở ra, có nữ thư kí đứng chờ sẵn.

“Chủ tịch, phu nhân đã tới.”

Đô Ngự biết, phu nhân này không phải y.

Y nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc có người khác căng đáng cái danh phu nhân này rồi.

Trì Vũ nghe xong có vẻ rất không vui, trong khi Đô Ngự còn suy tư phu nhân đây có phải mẹ Trì Vũ không, thư kí Vương đã đẩy cửa ra.

Trong văn phòng chủ tịch rộng lớn, một vị phu nhân nhìn không ra tuổi thực đang ngồi trên sofa phẩm trà, nghe được động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn lên.

Đô Ngự sửng sốt, đây chẳng phải người phụ nữ ngày đó “lén lút” đứng trước cửa nhà y sao.

Sao bà ấy lại ở đây?

HẾT CHƯƠNG 17.

Mình vừa kiểm tra lại, thấy sót khá nhiều lỗi câu cú, chính tả, ngữ nghĩa. Đúng là đã đánh giá thấp tầm quan trọng của beta rồi.

18. Chương 18: Đánh Cướp

Người phụ nữ đứng lên, nhìn Đô Ngự, nhẹ mỉm cười, “Chào cháu, ta là mẹ Trì Vũ, Trì Nguyệt Bạch.”

.....

Đô Ngự hoảng sợ, trăm triệu không ngờ đây là mẹ Trì Vũ. Khi Trì Vũ cùng y kết hôn có nói mẹ hắn bận du ngoạn thế giới, quanh năm không liên lạc được, sau khi cưới Đô Ngự cũng hỏi qua vài lần, vẫn không có thêm thông tin gì đáng nói.

Người sống tiêu sái tự tại đến vậy không phải không có, Đô Ngự thôi hỏi, không nghĩ hôm nay người ấy lại xuất hiện.

“Chào ngài.”

Đô Ngự tiến lên bắt tay.

Trì Vũ nói: “Sao mẹ đến đây?” Nghe giọng điệu có vẻ không hoan nghênh lắm.

Trì Nguyệt Bạch thở dài, “Mẹ đến thăm con mình không được sao, người mẹ này của con sắp không dám nhìn mặt người khác nữa rồi.”

“Mẹ đột nhiên xuất hiện mới dọa đến mọi người đấy.”

Trì Nguyệt Bạch nhìn thoáng qua Đô Ngự, nói thầm, “Có vợ quên mẹ.”

Đô Ngự: “.....”

Hai mẹ con hình như có chút mâu thuẫn, Đô Ngự cảm thấy bản thân rất không nên nán lại, liền nói: “Cháu phía dưới còn có việc, xin phép đi trước ạ.”

Trì Vũ cầm điện thoại, trực tiếp gọi cho giám đốc phòng Đô Ngự, “Đô Ngự hôm nay rất bận sao?”

Giám đốc vội nói: “Không bận, có thể tan làm.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Vũ nói: “Em đừng đi, anh có lời muốn nói với em.”

Một khi đã như vậy, mượn cơ hội này, Đô Ngự cũng muốn nói rõ mọi chuyện, “Nếu hiện tại có người chăm sóc anh, tôi không có lí do gì ở lại đây nữa.” Sở dĩ y tới Xích Vũ công tác là bởi không yên tâm về Trì Vũ, nếu hẳn cứ không khống chế được mà hiện nguyên hình trong công ty, bị người khác phát hiện có thể sẽ lớn chuyện.

Hiện tại Trì phu nhân đã trở lại, y còn gì không yên tâm nữa.

Trì Vũ nói: “Em muốn đi đâu? Thăng Audi kia không đẹp trai bằng anh.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự chưa kịp nói gì, Trì Nguyệt Bạch lên tiếng: “Hai đứa không thể ly hôn.”

“Vì sao ạ?” Đô Ngự không rõ, thế gian này có đám nào không thể ly hôn chứ.

“Tiểu Vũ là lãnh tụ loài mèo, phải làm tấm gương cho tất cả, nếu kết hôn thì không thể tùy tiện ly hôn.” Trì Nguyệt Bạch vô cùng nghiêm túc, “Bà xã của mình cũng không giữ được, tư cách đâu đi lãnh đạo mèo khác, chúng mèo khinh bỉ nhất là loại mèo như vậy, đến lúc đó tất cả sẽ lựa chọn lãnh tụ mới thay thế Tiểu Vũ.”

Đô Ngự: “.....”

Thật là khắt khe.

Đô Ngự nói: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên.” Trì Nguyệt Bạch nói: “Tiểu Vũ của chúng ta chủ trương cùng nhân loại hoà bình ở chung, nhưng lãnh tụ mới này đặc biệt chán ghét nhân loại, luôn phấn đấu với chí hướng tiêu diệt loài hai chân.”

Đô Ngự: “.....”

Nhân loại đang gặp nguy hiểm ư.

Trì Vũ nói: “Em không cần sợ, hắn không động vào em được.”

..... Đang sợ lắm đây.

Đô Ngự nói: “Không có biện pháp khác ă?” Thế này quá không có nhân tính, lỗ như cười sai người, chẳng lẽ phải chịu đựng cả đời luôn.

Trì Nguyệt Bạch nhìn Đô Ngự, “Hoặc giúp bọn ta lưu lại đời sau, Tiểu Vũ có người thừa kế thì dễ nói hơn.”

Trì Vũ nhú mày: “Mẹ đừng khó xử Đô Ngự, khi nào em ấy muốn sinh sẽ sinh.”

Đô Ngự: “.....”

Mẹ nó.

Đô Ngự nói: “Tôi là nam.”

Trì Nguyệt Bạch nói: “Không lẽ cháu là nữ?”

???

Nam nữ còn không phân biệt được mà muốn tiêu diệt thú hai chân ư?

Đô Ngự nói: “Nam nhân không sinh con được.”

“Cháu không cần lo lắng, Tiểu Vũ có thể trở thành thủ lĩnh không phải không có lý do, nó có thể khiến cháu sinh em bé.” Trì Nguyệt Bạch nói: “Chỉ một đứa thì hơi ít, hai ba đứa là vừa đủ.”

Đô Ngự: “.....”

Xin lỗi đã quấy rầy.

Trì Nguyệt Bạch nói hết lời cần nói, cầm ví: “Ta tin tưởng, vì tồn vong nhân loại, cháu sẽ nghiêm túc suy xét.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Nguyệt Bạch đi rồi, thư kí Vương tiến vào dọn nước trà, lại thay cà phê cho bọn họ, Đô Ngự nghĩ đến lời Trì Nguyệt Bạch, hỏi: “Còn có mèo khác thành tinh giống anh?”

Trì Vũ nói: “Có, nhưng không đẹp như anh.”

“.....”

Tôi sắp không biết từ “đẹp” là gì nữa rồi.

“Thực sự nghiêm trọng như mẹ anh nói sao?”

Trì Vũ tháo mắt kính xuống, nghiêm túc gật đầu, “Mấy năm nay có một phe phái mới xuất hiện, muốn thay thế vị trí anh, dẫn dắt loài mèo chiếm lĩnh thế giới. Thủ lĩnh phe này rất giỏi việc kích động và mê hoặc, đã tụ tập được không ít thế lực. Nếu anh từ nhiệm, gã tất yếu sẽ trở thành lãnh tụ mới.”

“Đến lúc đó.” Trì Vũ biểu tình nghiêm trọng, “Nhân loại sẽ rơi vào nạn kiếp bất phục.”

Đô Ngự: “.....”

Oa rất sợ hãi.

Xin cho nhân loại chúng tôi một con đường sống!

Đô Ngự hỏi: “Hắn cũng ở nơi này sao?”

Trì Vũ gật gật đầu, “Cuộc thi câu cá trên băng sắp được tổ chức tại một danh lam thắng cảnh gần đây,

đến lúc đó sẽ có rất nhiều người đến câu cá, câu phải con nhỏ không ai cần thì sẽ ném đi, hẳn không thể bỏ qua cơ hội ăn cá tốt như vậy.”

.....

Khuyến cáo thân thiện: chuyện diệt vong nhân loại vẫn nên đợi kiếp sau hãy bàn đi.

Bốn giờ rưỡi chiều, cao trung Quang Dương rung chuông tan học, hôm nay không cần tới lớp học thêm, Đô Tuấn Quả chuẩn bị đi thử vị bánh kem lạnh mới ra ở tiệm bánh ngọt.

Đô Ngư không biết nhóc được nghỉ học, đây là thời gian thuộc về chính nhóc, Đô Tuấn Quả mỹ mãn đẩy cửa tiệm bánh ngọt, gọi một phần bánh kem, ngồi bên cửa sổ chậm rãi ăn từng miếng, còn dư thì đóng gói mang đi.

Trở về khi trời đã tối, Đô Tuấn đi trên đường nhỏ, tiệm bánh kia ở một nơi khá hẻo lánh, đại khái là mảnh lối kinh doanh, rượu ngon không sợ hẻm sâu*, chung quanh đều là mấy con hẻm nhỏ hẹp.

* nghĩa là “rượu ngon không sợ hẻm sâu”, về trước của nó là “vàng thật không sợ lửa”. Rượu ngon thì có mùi thơm, kẻ nghiện rượu ngửi thấy mùi, dù trong hẻm sâu cũng tìm đến được. Đây cũng là một chiến lược kinh doanh, vài quán ăn chất lượng sẽ đặt cơ sở ở nơi khá khó tìm, vì nó đúng là có chất lượng và khó tìm thấy nên độ hấp dẫn của nó sẽ tăng lên, khách hàng có cảm giác được thử thách khi phải mất công sức tìm đến nó, tìm được rồi sẽ cảm thấy mình đã phát hiện ra thứ tốt ít người biết, sẽ hài lòng, thoải mái hơn.

Đô Tuấn Quả đi tới đi lui có chút lạc đường, đang muốn lấy di động tra bản đồ, phía trước liền nhảy ra mấy tên côn đồ chặn đường nhóc đi.

“Ê!” Đại ca đi đầu hô một tiếng, “Mày là Đô Tuấn Quả sao?”

Đô Tuấn Quả ngẩng đầu nhìn, không chút hoang mang nói: “Muốn cướp của tôi sao?”

Mấy tên côn đồ thấy nhóc không có vẻ sợ, cảm giác mất mặt sâu sắc, tên đại ca nhỏ ngum nước bọt, hung thần ác sát nói: “Hỏi mày có phải Đô Tuấn Quả hay không còn chưa trả lời!”

Đô Tuấn Quả gật gật đầu, “Là tôi.”

“Vậy không sai, bọn anh hôm nay muốn xử mày!”

“Các anh muốn thế nào?” Đô Tuấn Quả công cặp sách, trước tiên cất kỹ bánh ngọt của mình.

“Bọn này đang túng, cho mày mặt mũi, hôm nay mày hiểu kính các anh một chút thì chuyện gì cũng không có.”

“Nếu tôi nói không thì sao.”

Đô Tuấn Quả cười, “Các anh sẽ đánh cho tôi ngu luôn sao?”

Ái chà! Tên đại ca nổi hỏa khí, gã vốn dĩ chỉ muốn trấn lột chút tiền hoa hồng, nghĩ một thằng nhóc trung học như Đô Tuấn Quả hẳn phải bị gã dọa tới mức tè ra quần, không ngờ nhóc con này xương cứng như vậy.

Gã quay đầu nhỏ giọng nói: “Đi lên tát nó hai cái, hù dọa nó, thằng này cũng chỉ biết mạnh miệng, sẽ đưa tiền ngay thôi.”

Mấy tên côn đồ tức khắc xoa tay hăm hè, theo lời đại ca tiến về phía trước.

Không nghĩ tới lúc này, từ đầu tường nhảy xuống một người, chặn giữa hai bên.

Người này thân hình cao lớn, tấm lưng ngược sáng quay về phía Đô Tuấn Quả, Đô Tuấn Quả không nhìn rõ hẳn trông ra sao, nhưng có vẻ không phải một bọn với đám côn đồ kia.

Phía đối diện đã vài người hoảng sợ, “Mày, mày đang làm gì?”

Nam nhân trên mặt mang khẩu trang màu đen, tóc tai lộn xộn loà xoà giữa trán, đôi mắt như bị che khuất.

Hắn thình lặn, xắn tay áo vọt lên, cùng mấy tên côn đồ hỗn chiến một trận.

Trong nháy mắt, Đô Tuấn Quả chưa kịp làm rõ tình hình thì người đối diện đã nằm đầy đất, van vãn xin tha không ngừng, nào còn đáng vẻ trấn lột vừa nãy, đứng lên còn không đứng nổi.

Nam nhân phủi phủi tay, trên người vẫn sạch sẽ, xoay người nhìn sang Đô Tuấn Quả.

Đô Tuấn Quả lui về phía sau một bước, người này khí thế bất phàm, thân thủ đó tuyệt đối không phải người bình thường.

Là bạn còn tốt, là địch –

Đô Tuấn Quả chưa kịp nói gì, chỉ thấy người nọ vọt lại trong chớp mắt, nhóc giơ tay che chắn theo bản năng nhưng vô dụng, cảm thấy đầu tê rần, giây tiếp theo liền mất đi ý thức.

Bánh kem của tôi ơi.

Giây phút nhắm mắt Đô Tuấn Quả trầm nghĩ.

Tan tầm, Đô Ngự vẫn suy nghĩ về lời hai mẹ con kia, chuyện tiêu diệt nhân loại tạm thời khoan đề cập, sinh con rồi cuộc là cái quỷ gì vậy!

Đô Ngự xoa xoa da gà nổi trên người, cực kỳ hết nói.

Y như thường ngày đi mua thức ăn làm cơm chiều, mới vừa đến chợ đã nghe tiếng mọi người tám chuyện bát quái.

Mấy chủ quán tụ tập, thấy Đô Ngự tới, gọi: “Tiểu Ngự, đến đây, có tin tốt kể cho nghe nè.”

Đô Ngự trầm hồi tin tốt gì vậy, thò lại gần, người nọ nói: “Cháu nghe chưa, con trai dì Lí ngoại tình, nó đang lằng lằng với đồng nghiệp thì bị vợ bắt gian trên giường, còn bị quay lại nữa!”

Lý Trịnh?

“Lý Trịnh không phải thứ gì tốt, lúc cưới vợ người ta bảo tướng mạo nó không an phận, sớm muộn cũng bị hoa dại bên ngoài câu hồn, xem đi nói có sai đâu.”

“Con trai lớn vậy rồi còn đi làm vậy.”

“Nghe nói công việc không hiểu sao cũng mất, giờ chắc hít gió mà sống, thật xứng đáng mà!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy hả giận, đặc biệt là các vị lớn tuổi - nhìn cách gã đối xử với mẹ đã ghim trong lòng từ lâu, hiện tại thấy gã ra nông nổi này, đều nói báo ứng, rất thoải đã thoải lòng.

Đô Ngự lắc đầu, loại người như Lý Trịnh bị thu thập là chuyện sớm muộn, nghe tin y cũng hả giận theo, tiện thể quên luôn vụ sinh đẻ, mua không ít đồ ăn, chuẩn bị trở về nấu lẩu cùng con trai.

Nhưng về nhà lại không thấy bóng dáng Đô Tuấn Quả.

Gọi điện thoại tắt máy, gọi thầy Đô Tuấn Quả cũng không có tin tức, Đô Ngự nóng nảy. Đô Tuấn Quả trước kia chưa bao giờ không nghe điện thoại y, dù là nửa đêm trộm đi tiệm net chơi, y gọi điện thoại cũng nhất định sẽ tiếp.

Khẳng định đã xảy ra chuyện, Đô Ngự càng nghĩ càng sốt ruột, vội gọi Trì Vũ.

Chưa đến năm phút đồng hồ Trì Vũ đã tới.

Trời tối lắm rồi.

Trước tiên Đô Ngư cùng Trì Vũ đến trường, tìm chung quanh trường một vòng, tìm mấy chỗ vui chơi một vòng, lại gọi điện thoại cho từng bạn học, cũng không tìm được người.

Trì Vũ ngửi ngửi, mùi Đô Tuấn Quả ở nơi này chỉ còn một tia nhàn nhạt, hơn nữa khi có khi không, rất khó định hướng.

Đô Ngư dõi theo hắn, hỏi: “Không phải mùi mèo rất thánh sao? Anh có ngửi được gì không?”

Trì Vũ gật gật đầu, lại lắc đầu.

Đô Ngư nói: “Có phải ở hình người nên năng lực bị hạn chế không?”

Trì Vũ lắc đầu: “Anh không biến không ảnh hưởng.”

Đô Ngư nói: “Anh an tâm, tôi sẽ không cười nhạo mèo quýt béo nữa.”

Trì Vũ: “.....”

“Lần trước tôi thấy một con mèo đen còn béo hơn anh mà.”

“.....”

Trì Vũ nhanh chóng đưa Đô Ngư đến con ngõ nhỏ nơi Đô Tuấn Quả bị cướp, mùi ở đây rất nồng, Đô Ngư lập tức phát hiện bánh kem ven tường. Trì Vũ ngửi, là mùi con hắn.

“Quả Quả tuyệt đối sẽ không vứt đồ ăn.” Đô Ngư quá hiểu nhóc con tham ăn nhà mình.

Trì Vũ không nói, nhắm mắt, loại trừ mùi con trai, loại trừ mùi những con người khác, một hơi thở nồng đậm từ đồng loại chui vào chóp mũi hắn.

Hắn đột nhiên mở mắt, đồng tử màu đen bỗng chốc co lại.

Trong bóng đêm, Đô Tuấn Quả thấy trước mắt mình đặt một miếng bánh kem, nhóc tức thì vui vẻ, cầm lấy miếng bánh chính giữa vầng sáng, sắp nhét được vào miệng thì tỉnh lại.

Bên miệng ướt lép nhép, Đô Tuấn Quả sờ sờ, toàn là nước miếng.

Nhóc ngồi bật dậy, bốn phía một mảnh đen nhánh, dưới thân mềm như bông, tựa hồ trên mặt đất có trái thằm.

Cũng may cặp sách trên lưng vẫn còn, Đô Tuấn Quả nhớ trong túi bên hông có cái bật lửa, nhóc vội vàng móc ra, lách tách một tiếng, ánh lửa sáng lên, hai bóng đèn nhỏ trong đêm lấp lánh tỏa sáng.

Đô Tuấn Quả hoảng sợ, suýt vút bật lửa.

Hai bóng đèn nhỏ nhảy xuống bàn, bật bật, tức khắc đèn tuýp chói chang, Đô Tuấn Quả bị kích thích nheo đôi mắt lại, một hồi lâu mới thích ứng.

Nhóc thấy rõ ràng, đối diện là một con mèo đen.

Trên mặt mang khẩu trang.

.....

Chẳng lẽ đây là cái người cướp của nhóc.... không đúng, mèo chứ?

“Ông muốn làm gì?” Đô Tuấn Quả từ cặp sách móc ra hộp bút, phòng bị nhìn mèo đen.

Mèo đen nói: “Không cần sợ, ta đối với người không có hứng thú.”

Đô Tuấn Quả nào động, sức nhớ ra đám ba ba sẽ tìm nhóc, vội kiểm tra điện thoại, nào ngờ điện thoại hết pin tắt máy, muốn gọi đi cũng không được.

Mèo đen nói: “Đằng sau người có điện thoại.”

Đô Tuấn Quả xoay người nhìn, đó là loại máy bàn kiểu cũ, quay đĩa bấm số. Đô Tuấn Quả vội nhắc ống nghe lên, sắp sửa xuống tay lại dừng.

Nhóc không nhớ rõ số điện thoại.

Ngày thường chỉ cần nhấn tên trong danh bạ, căn bản không cần phí công đi thuộc từng số. Nhưng cũng tốt, nhóc không gọi được, ba và cha sẽ không phải đến đây.

Con mèo đen này vừa nhìn đã thấy không có ý tốt, chưa biết định giở trò quái quỷ gì.

Mèo đen cười lạnh, “Thật sự trở nên ngu giống người*.”

* Có vẻ ông này vẫn nghĩ Quả Quả là con ruột Trì Vũ...

“Êy.” Đô Tuấn Quả không ưa giọng điệu đó, “Ông là vị nào, tôi quen ông sao?”

Lúc này, một con mèo vằn đẩy cửa ra, lặng lẽ nói gì đó với mèo đen, cái đuôi mèo đen khó chịu quét hai phát, nhìn về phía Đô Tuấn Quả: “Cha người sẽ cho người biết, hy vọng hần không ngu xuẩn như người.”

Dứt lời, trong sự tán dương sùng kính của mèo vằn, xoay người ra ngoài.

Trăng tròn treo cao.

Đô Ngự nhảy xuống xe, quần chặt quần áo theo Trì Vũ đi vào một khu nhà xưởng trống trải, nơi này trông giống nhà kho công ty, trên mặt đất có vết lốp xe, trong không khí tản ra mùi tanh hải sản nhàn nhạt.

Vừa vào cửa, nơi đèn pin trong tay Đô Ngự chiếu xuống hiện lên thật nhiều quả cầu pha lê lấp lánh. Đồng cầu pha lê này gắt gao theo sát bọn họ, phát ra tiếng rít trầm thấp.

Trì Vũ cầm chặt tay y, đi tới một chỗ trống trải, đứng đối diện một đám đông mèo. Dẫn đầu chúng nó là một con mèo đen cao lớn cường tráng.

Mang theo khẩu trang.

Đô Ngự: “.....”

Mèo đen nói: “Người đã đến rồi.”

Trì Vũ khẩu khí lạnh băng, “Con trai ta đâu?”

“Muốn con trai người, rất đơn giản, đem vị trí thủ lĩnh nhường cho ta.” Mèo đen giương cằm, khinh thường nhìn Trì Vũ.

Chẳng lẽ đây chính là lực lượng tà ác muốn xâm chiếm địa cầu trong truyền thuyết? Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Đô Ngự nói: “Hần chính là –”

“Mặc Lan.” Trì Vũ nói: “Không nên ép ta động thủ, ngươi hiện tại không có tư cách ngồi trên vị trí của ta.”

Mặc Lan có vẻ giận, “Ngươi cùng nhân loại cấu kết với nhau làm việc xấu –”

Đô Ngư: Này!

“Thông đồng làm bậy, thân là mèo lại đi vẫy đuôi lấy lòng nhân loại, ngươi đã mất đi miêu cách, là phản đồ của miêu tộc chúng ta!”

Ô ô ô –

Chúng mèo chung quanh cao thấp to nhỏ gầy rít như hoà thanh, Mặc Lan khí thế tăng vọt, quét đuôi, “Có bản lĩnh một đấu một, quyết phân thắng bại!”

Đô Ngư nhìn về phía Trì Vũ, Trì Vũ nhấp miệng, “Hai con mèo thì đánh đấm cái gì, ngươi có bản lĩnh biến thành người, chúng ta không chết không ngừng.”

“Đừng nhiều lời, hay là ngươi không dám?” Mặc Lan hừ lạnh: “Ta đã biết ngươi bị nhân loại nuôi ngu rồi.”

Trì Vũ nắm quyền, sắc mặt cứng lạnh, Đô Ngư nói: “Hay là chúng ta báo cảnh sát.”

Trì Vũ lắc đầu, “Không cần.”

Lúc này, đám mèo đối diện sôi nổi đeo khẩu trang lên, đám mèo trên nóc nhà dốc hết đồng túi đã chuẩn bị xuống, tức khắc bột phấn nồng đậm theo gió tản ra khắp nơi, Đô Ngư nghe mùi quen quen, cố nhớ là mùi gì thì thấy một bên lỗ tai Trì Vũ biu bọc lên.

Bạc hà mèo!

Biubiubiu.

Lỗ tai chồm râu cái đuôi, thi nhau lần lượt bung ra.

Trì Vũ cánh tay nổi gân xanh, bị bột catnip kín trời ập sâu khí quản, nỗ lực khống chế xao động trong cơ thể, gắng không biến thân.

Đô Ngư thấy hấn chấp nhất như vậy, có chút không hiểu, biến tới biến lui, y không phải chưa từng thấy –

Meo một tiếng, Trì Vũ rút cuộc không khống chế nổi sự biến đổi.

Một con mèo đen xuất hiện trước mắt Đô Ngư.

Đô Ngư: “.....”

Y nhất định là hoa mắt.

Trì Tam Hoa, à không, Trì Nhất Hoa, gục đầu xuống, cằm giận run rẩy râu bạc, một thân lông đen, không chỉ dọa Đô Ngư sợ ngây người, còn dọa luôn kẻ địch đối diện sợ ngây người.

Sau một lúc lâu, Mặc Lan không thể tưởng tượng nói: “Người quả nhiên ngu rồi.”

“Lại còn muốn cos ta.” Mặc Lan hừ lạnh, “Người bắt chước vẻ ngoài của ta thì ích gì, tâm hồn người đã bị nhân loại vậy bản, không thể đen như ta đâu.”

Đô Ngư: “.....”

Mùi bạc hà mèo nồng nặc trong không khí tựa hồ có chút ảnh hưởng đến đám mèo mang khẩu trang, vài con khống chế không được đã nằm trên đất mê say lẫn lộn.

“Đến đây đi.”

Mặc Lan mang ki khẩu trang, ánh mắt lạnh khốc, quỳ rạp chân trước trên mặt đất, vịn vẹo cổ, Trì Vũ cũng nằm sấp xuống, hai con mèo điên cuồng vịn cổ, thành linh nhào về phía đối phương.

Đánh thành một cục.

Đô Ngư lo lắng ở một bên quan sát chiến sự, kết quả không rõ con nào là con nào, chỉ thấy một đồng màu đen lẫn xả vào nhau, phân không ra ta người.

Phía trước tình hình chiến đấu kịch liệt, chúng mèo chung quanh lại không có tinh thần theo dõi, một con tiếp một con gục dưới catnip, khẩu trang căn bản không ngăn được mùi hương mê người ấy, bọn nó say mê lẫn qua lẫn lại, khẩu trang rách nát, càng thêm không thể kiểm chế.

Đô Ngư nhân cơ hội vòng qua chiến trường, vào nhà kho, gọi tên Đô Tuấn Quả.

Đô Tuấn Quả đang còn nghiên cứu cách mở khóa, nghe được tiếng Đô Ngư, vội gọi đáp, “Ba ba, con ở chỗ này!”

Lúc mấy con mèo rời đi đặt luôn chìa khóa bên cạnh chậu hoa, Đô Ngự mở cửa, thấy Đô Tuấn Quả vẫn lạnh lặn, tâm rớt cuộc hạ xuống, “Đi mau, cha con bên ngoài cầm chân chúng nó.”

“Cha con không sao chứ?”

Đô Ngự nhớ tới một thân lông đen của Trì Nhất Hoa, chẳng biết nói sao, “Không có việc gì.”

Bên ngoài đám mèo đã lăn thành đồng, say catnip đến điên đảo thần hồn, Đô Ngự kéo con trai đi thẳng ra xe, “Con vào trước.”

Đô Ngự chạy ngược về, nhìn hai con mèo đen vẫn đánh nhau túi bụi, muốn hoa cả mắt, hô: “Giật khẩu trang hẩn xuống!”

Trì Nhất Hoa trong hỗn chiến lắc lắc đầu, nỗ lực nghe tiếng Đô Ngự. Là một con mèo, hẩn không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng, tư duy trở nên chậm chạp, nhưng Mặc Lan có vẻ cũng sắp không xong, hai mèo bọn họ hiện tại địch thủ tương đương.

“Giật khẩu trang hẩn!” Đô Ngự kêu.

Trì Nhất Hoa trấn định làm chủ ý thức, tay mắt lanh lẹ, Đô Ngự vừa hét thêm, hẩn liền một móng vuốt giật rớt khẩu trang Mặc Lan.

Meoo –

Mặc Lan bẹp phát đo đất, sáng khoái hít ngửi bạc hà mèo.

Trì Nhất Hoa cũng pia trên đất, bị Đô Ngự nắm cổ nhấc lên, một đường chạy đến xe.

Về đến nhà, Trì Nhất Hoa cuối cùng thanh tỉnh, nhưng cơn phê đã hoa cả mắt, sức đứng lên cũng không có.

Đô Tuấn Quả đứng bên cạnh lo lắng nhìn, “Có muốn đi bệnh viện không, nhìn cha con như vậy, tiêm một mũi hẩn có thể khỏe.”

Trì Nhất Hoa xoẹt đứng lên, “Cha khỏe rồi.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự lấy hòm thuốc, Trì Nhất Hoa trên người lấm lem không ít, đều là vết thương do bị cào, hiện tại đã kết vảy, không quá nghiêm trọng, y xử lý sơ qua một chút, nói: “Đi tắm rửa đi.”

Trì Nhất Hoa xiêu xiêu vẹo vẹo vào phòng tắm, Đô Ngự dội nước lên thân hần, giặt sạch nửa ngày, vẫn không thấy nước đen đi, không phải thật sự biến màu rồi chứ.

“Mèo đen hai ngày trước là anh à?” Đô Ngự hỏi.

Trì Nhất Hoa quay đầu đi: “Không phải.”

Đô Ngự không tin, “Chính là anh, bằng không sao anh biết vụ Audi?”

Trì Nhất Hoa hừ một tiếng.

Đô Ngự chà nửa ngày cũng không ra, từ bỏ, “Tôi rửa không sạch, anh bôi cái gì vậy, bám quá chắc.”

Trì Nhất Hoa nói: “Rửa không sạch thì không rửa, màu đen nhìn gây.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Nhất Hoa sau một hồi đại chiến hao phí không ít tinh lực, đến hôm sau cũng không tỉnh. Đô Ngự không yên tâm, sáng sớm đưa Đô Tuấn Quả đến trường học xong, xin nghỉ phép, trở về chăm Trì Nhất Hoa.

Trì Nhất Hoa ở trên giường ngủ một giấc đến giữa trưa. Đô Ngự cho hần ăn cơm, cơm nước xong mang Trì Nhất Hoa đến công ty.

Một người một mèo lên tầng bốn mươi ba.

Thư kí Vương đã sớm ở thang máy chờ, thấy Đô Ngự đi ra, vội vàng đỡ giúp đồ đạc.

Đô Ngự nói: “Trì đồng hôm nay không thoải mái, bảo tôi đến xem thay hần.”

Thư kí Vương không hỏi thêm gì, mở cửa văn phòng, đem hộp mèo đặt trên sô pha.

Đô Ngự thả Trì Nhất Hoa ra, Trì Nhất Hoa nhảy lên bàn, đệm thịt ấn mở máy tính, bắt đầu làm việc.

Trì Nhất Hoa hiện tại không biến về được, Đô Ngự không yên tâm để hần thân mèo một mình ở đây, liền ngồi trên sô pha bắt đầu viết kế hoạch. Bận rộn đến tận ba giờ, ngoài cửa đột nhiên vang tiếng đập cửa, Trì Nhất Hoa nói: “Vào đi.”

Đô Ngự bị hù chết, Trì Nhất Hoa hôm nay đầu óc không ổn, quên mất mình đang làm mèo.

Thư kí Vương nói: “Phu nhân đã tới.”

Dùng một chút, nói: “Tôi vừa rồi hình như nghe tiếng Trì đồng.”

Đô Ngự vội nói: “Đây không phải Trì đồng, là tôi nói chuyện với Tiểu Hắc, không phải lần trước có con mèo bò sữa biết tiếng chó sao, con này cũng biết.”

Đô Ngự ý đồ dùng tiếng chó đánh lạc hướng thư kí Vương, “Nào Tiểu Hắc, học tiếng chó đi.”

Trì Nhất Hoa ánh mắt khuất nhục, hé miệng, “Me –”

Đô Ngự: “.....”

Thư kí Vương: “.....”

Lúc này, Trì phu nhân đã tới, thư kí Vương đóng cửa lại, Trì phu nhân nhìn Trì Nhất Hoa trên bàn, nói: “Mèo béo đâu ra thể này?”

Trì Nhất Hoa: “.....”

Đô Ngự nói: “Đây là Trì Vũ.”

Trì Nguyệt Bạch không tin, “Cháu đừng gạt ta, con trai ta ta còn không biết sao, Trì Vũ nào có xấu như vậy.”

Trì Nhất Hoa: “.....”

Trì Nhất Hoa nói: “Mẹ, là con.”

Trì Nguyệt Bạch, “.....”

Trên đường băng trung học Quang Dương, Đô Tuấn Quả đã chạy xong một vòng cuối cùng, tiết thể dục hôm nay nhóc biểu hiện rất tốt, là người đầu tiên chạy xong tám trăm mét.

Chạy xong có thể thích chơi gì thì chơi.

Đô Tuấn Quả cầm bình nước ngồi dưới bóng cây, nhìn các nam sinh khác chơi bóng.

Tôn Kiện vẫn còn chạy bộ, nhìn Đô Tuấn Quả bên ngoài, trong lòng có chút thấp thỏm. Ngay giây phút thất thần, bị thầy thể dục gọi họ tên, giật mình một phát, chân lú rú, không cẩn thận té ngã, đầu gối đập muồn vỡ.

Thầy thể dục muốn tìm bạn học đưa Tôn Kiện xuống phòng y tế băng bó vết thương, vừa lúc Đô Tuấn Quả chạy xong rồi, phân cho Đô Tuấn Quả đi.

Hai người vào phòng y tế, lúc băng bó vết thương Tôn Kiện vẫn luôn cúi đầu, ngày thường không có việc gì luôn thích châm chọc mỉa mai Đô Tuấn Quả, hôm nay lại lặng im không nói.

Đô Tuấn Quả cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng cũng không hỏi, Tôn Kiện cảm miệng nhóc mới thoải mái.

Hôm nay là ngày Đô Tuấn Quả trực nhật. Quét tước xong phòng học, các bạn học đã về hết, Đô Tuấn Quả công cấp sách bước ra cổng trường liền thấy mấy tên côn đồ hôm qua đang chặn người trong góc.

“Nhóc con mày!” Vị đại ca uy phong lẫm liệt hôm qua đã không còn, cánh tay bó thạch cao thất cổ, mặt bầm tím tử tung ngang dọc.

Gã đẩy Tôn Kiện vào tường, hung tợn nói: “Mày dám lừa bọn tao à, ngày hôm qua còn bảo đánh cướp con gà rù, kết quả mày đem cho bọn tao cái quái vật gì.”

Mấy tên côn đồ trên mặt đều tím đỏ, Tôn Kiện nhìn, chân run rẩy, cậu ta mẹ nó đâu biết Đô Tuấn Quả lợi hại như vậy!

Bởi hoạt động nhóm, cậu ta đã sớm ngựa mất Đô Tuấn Quả, vì thế tìm mấy thanh niên lêu lổng, chuẩn bị hù dọa Đô Tuấn Quả xả giận. Vốn dĩ nghĩ Đô Tuấn Quả cho dù biết đánh đấm cũng song quyền khó địch tứ thủ, tuyệt đối rơi vào thế bại. Kết quả Tôn Kiện lại không tưởng tượng được, bọn côn đồ toàn bộ bỏ mình.

Đô Tuấn Quả đã đánh bại tất cả.

Sao có thể!

Thế cho nên hôm nay Tôn Kiện mới thành thật như vậy, thế cho nên tinh thần hoảng hốt chạy vài bước cũng té ngã được.

“Nói mày biết, mày hôm nay phải trả đủ tiền thuốc men cho các anh, sau đó thêm năm vạn phí bồi thường tổn thất tinh thần, việc này bọn anh có thể không truy cứu!”

“Năm, năm vạn?” Tôn Kiện suýt khóc, “Em không có nhiều tiền như vậy.”

“Không có? Mà mẹ nó muốn ăn đòn phải không!”

Đại ca phát tay, mấy tên lưu manh vén tay áo sắp đánh, lại nghe phía sau có người nói: “Dừng tay.”

Tôn Kiện mắt sáng ngời, thấy Đô Tuấn Quả, cảm động suýt rơi nước mắt.

Đô Tuấn Quả móc di động ra: “Chờ tôi mở camera đã.”

Tôn Kiện: “.....”

“Bắt đầu được rồi.”

Mấy tên lưu manh thấy Đô Tuấn Quả, sợ tới mức ngây người không dám động, nỗi đau hôm qua vẫn chưa vơi, kẻ đeo khẩu trang kia một phát hạ gục tất cả bọn họ, sau này dù có chuyện gì bọn họ cũng không dám chọc Đô Tuấn Quả nữa.

Đại ca liên tục lui về phía sau, “Mày, mày, muốn thế nào.”

Đô Tuấn Quả trừng đôi mắt, thúc giục, “Chạy nhanh đi còn chờ gì.”

Cả bọn tao nhìn mày mày nhìn tao, chân nhũn ra, đại ca sợ tới mức rút tàn thuốc, định nói một câu thị uy, ngẫm lại vẫn là không dám mở miệng, vội mang tiểu đệ xám mặt chạy mất.

Tôn Kiện ngồi bệt xuống, thấy Đô Tuấn Quả xoay người đi liền dựng cái chân nhũn dậy vội theo sau.

Ra ngõ nhỏ, chính là đường lớn ngựa xe như nước.

“Mày đi theo tao làm gì?” Đô Tuấn Quả lạnh mặt.

Tôn Kiện dừng lại, “Ai, ai đi theo mày.”

“Hừ.”

Đô Tuấn Quả hừ lạnh, vừa lúc Đô Ngư tới đón, Đô Tuấn Quả chui vào trong xe, kẻ Tôn Kiện lẻ loi một mình bên đường cái, Tôn Kiện nhanh gọi điện thoại cho ba, mấy vừa nổi, liền khóc lóc nói: “Ba, có người muốn đánh con –”

Đô Tuấn Quả ngồi trên xe cất lời, “Đồ nhát gan.”

HẾT CHƯƠNG 18.

Chương bình thường trên dưới 2000 từ, chương này năm ngàn rưỡi. Muốn mê sáng luôn.

Btw, có ai nghĩ thấy mùi gian tình đâu đây.

19. Chương 19: Người Tốt Bị Mèo Khinh

Vì phòng ngừa Mặc Lan lại bày trò, Đô Ngự quyết định đưa đón Đô Tuấn Quả đi học. Trì Nhất Hoa vốn dĩ cũng muốn đi theo, còn muốn lái cái Rolls-Royce của hắn, nhưng Đô Ngự không cho.

Buổi tối nằm trên giường, Đô Ngự ngẫm nghĩ lời Trì Nguyệt Bạch.

Nghĩ đến thiếp đi luôn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt đã 8 giờ, Đô Ngự sợ tới mức ngồi bật dậy, đang muốn rời giường, mới sực nhớ hôm nay là thứ bảy.

Đều do giấc mơ đêm qua.

Nói gì mà hai người ly hôn thì nhân loại phải diệt vong, chọc y cười tỉnh rất nhiều lần.

Khiến cho y ngủ không ngon.

Đô Tuấn Quả vẫn còn nướng, Đô Ngự nấu xong cơm nhóc mới dậy. Giữa lúc hai người đang ăn cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Đô Ngự ghé mắt mèo nhìn ra, bên ngoài đang đứng một ông lão, so với các ông lão trong khu không giống nhau tạo nào, mặc tây trang già da, nhìn rất bảnh tớn.

Đô Ngự mở cửa, ông lão mặt tươi cười, cung kính nói: “Thiếu phu nhân.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nói: “Ngài là?”

Ông lão nói: “Ngài gọi tôi lão Trương là được, phu nhân phân phó tôi đưa ngài sang gia trạch xem thử.”

Gia trạch gì cơ? Đô Ngự nghĩ nghĩ mới nhớ, Trì Nguyệt Bạch hình như đã đề cập chuyện này với y, nói là để chứng minh với chúng mèo rằng y và Trì Vũ không ly hôn, tốt nhất hai bên nên ở cùng nhau, ở riêng hai nơi quá lâu sẽ khiến lòng mèo rối loạn, bất lợi với sự phát triển hài hòa của xã hội loài người.

.....

Nên Đô Ngự mang theo Đô Tuấn Quả xuống lầu, đang muốn lên xe thì bị người gọi lại.

À không, là mèo.

Một con mèo mang khẩu trang.

.....

Đô Ngự cho Đô Tuấn Quả lên xe đợi trước, bản thân giằng co cùng Mặc Lan ở cách đó không xa.

Mặc Lan ngẩng cằm, mặt vốn đã đen, còn mang khẩu trang, Đô Ngự không thấy rõ biểu cảm nó ra sao.

“Chuyện hôm trước chỉ là quà gặp mặt, ta sẽ không từ bỏ.”

“Còn dám đụng đến con tôi, tôi sẽ không khách khí với anh.” Đô Ngự nghiêm giọng, người tốt bị mèo khinh à, còn dám chạy đến trước mặt y tuyên chiến, tưởng con người dễ bắt nạt sao.

Mặc Lan hừ một tiếng, “Thật không biết Trì Vũ có gì tốt mà ngươi một hai phải cùng hắn bên nhau.”

“Ngoài giàu và đẹp ra hắn còn gì nữa đâu.”

Đô Ngự: “.....”

Lúc này có con quắt miêu băng ngang qua, vừa chạy vừa nói: “Lão đại, xe tải chở hải sản cho chợ vừa tới, ven đường có rất nhiều cá nhỏ tươi không ai cần.”

“Thế giới này cuối cùng sẽ thuộc về ta.” Mặc Lan khí phách tuyên cáo, trong mắt hiện tia lãnh khốc, dứt lời xoay người chạy như bay, “Chờ ta với.”

.....

Tới đón bọn họ không phải xe Rolls-Royce của Trì Vũ mà đổi thành Bentley, chở y và Đô Tuấn Quả một

đường thẳng tiến khu dân cư cao cấp.

Đô Ngự vẫn là lần đầu vào tận trong khu người giàu, trước kia học đại học có cùng bạn đi bộ qua đây, ngắm nghĩa mấy cửa hiệu, lên phố mua hai cây kem ốc quế ăn rồi lẳng lặng đi về.

Chỉ chốc lát, xe dừng lại trước một tòa biệt thự đơn lập.

Cổng lớn mở ra, xe lái vào đến tận cửa biệt thự.

“Tối rồi.” Trì Nguyệt Bạch bước xuống hiên, tựa hồ mới tỉnh ngủ nên không có tinh thần lắm, cất giọng tiếp đón.

Đô Ngự xuống xe, nhìn không được đánh giá cái gọi là ‘gia trạch’, một chút cũng không giống ‘gia’ (nhà), có hoa viên, có bể bơi, có biệt thự cao cấp, xa xa trên mặt cỏ còn có một chiếc máy bay trực thăng đang đậu.

Từ từ, đứng trên cánh máy bay là Trì Nhất Hoa đúng không?

Trong gió nhẹ, một con mèo đen cao lớn đứng trên cánh máy bay, tư thái trầm ổn, ánh mắt nội liễm, lông tóc bị gió thổi phất phơ, khí phách cực kỳ.

Mèo đen từ trên cao nhìn mấy người trên mặt đất, cúi người nhảy xuống.

Pia một phát lăn từ sườn dốc đến ven tường.

Đô Ngự: “.....”

Trì Nguyệt Bạch nói: “Sốc catnip đến giờ chưa tỉnh.”

Ba người vào cửa, qua một hồi lâu, Trì Nhất Hoa đột nhiên xuất hiện ở lầu hai.

Trì Nhất Hoa nói: “Anh mới tỉnh dậy.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nói: “Con mèo đen vừa rồi không phải anh sao?”

Trên đầu Trì Nhất Hoa còn vương cọng cỏ, “Anh đang ngủ ngon giấc, sao chạy đến máy bay trực thăng

được.” Dứt lời, bước từng bậc thang một, thật cẩn thận đi xuống lầu.

.....

Mọi người cùng nhau uống trà, Trì Nguyệt Bạch đưa hai ba con đi tham quan biệt thự cùng hoa viên.

“Đây là phòng Trì Vũ, cháu dọn đến đây sẽ ở cùng với nó.” Trì Nguyệt Bạch nói với Đô Ngự. Gọi là phòng nhưng phòng vệ sinh, phòng giữ quần áo gì đó đều có, so với chỗ Đô Ngự đang ở còn lớn hơn.

Đô Ngự nói: “Cháu muốn ở phòng riêng.”

Trì Nhất Hoa nói: “Em yên tâm, anh không làm gì em đâu.”

Trì Nguyệt Bạch gật đầu, “Mèo Trì gia chúng ta không phải loại mèo không có tôn nghiêm.”

Lúc này, quản gia gõ cửa, “Thiếu gia, xe Durex ngài yêu cầu đã đến.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Nguyệt Bạch: “.....”

Bên ngoài, một chiếc xe vận tải không có logo đang dỡ hàng, hai nhân viên chuyển phát bưng xuống từng thùng, một hồi lâu mới xong, xe vận tải nhanh như chớp đi ra cổng lớn, biến mất.

.....

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Đô Ngự, Trì Nhất Hoa bỏ qua một bên đầu. Đô Ngự gắng không trợn trắng mắt, kiên định nói: “Tôi muốn ngủ phòng cho khách dưới lầu.”

Khi người lớn đang xem phòng, Đô Tuấn Quả chạy ra máy bay trực thăng chơi, còn muốn thử lái, bị Đô Ngự vội ngăn lại. Giữa trưa cơm nước xong, hai ba con trở về thu dọn đồ đạc, ngày hôm sau Đô Ngự mang theo Đô Tuấn Quả dọn vào Trì gia trạch.

Tuy việc Mặc Lan có thể tiêu diệt nhân loại hay không còn nhiều nghi vấn, nhưng khả năng gây chuyện của loài mèo vẫn khiến Đô Ngự rất kiêng kị.

Chó nóng nảy nhảy tường, mèo nóng nảy —— không chừng nhảy luôn máy bay trực thăng.

Sau trận đại chiến với Mặc Lan, Trì Nhất Hoa trước sau duy trì trạng thái mèo. Thứ hai đi làm, Đô Ngư chỉ có thể đưa hân đến tận văn phòng.

Thư kí Vương không ý kiến gì, làm thư kí chủ tịch điều thứ nhất cần nhớ chính là, không nên hỏi nhiều.

Nên biết tự nhiên sẽ biết.

Không nên biết thì cứ thuận theo tự nhiên là được.

Đô Ngư ôm hộp mèo bước vào văn phòng chủ tịch, đóng kỹ cửa mới thả Trì Nhất Hoa ra.

Trì Nhất Hoa nhảy lên bàn làm việc, ngồi xổm trước máy tính, mắng cụt nhấn phím, lưu loát bắt đầu công tác.

Đô Ngư chủ động pha cà phê cho Trì Nhất Hoa, tránh trường hợp muốn uống cà phê lại quên mình đang là mèo, gọi thư kí Vương thì xong đời.

Trong văn phòng có một quầy bar nhỏ, ngoài ly rượu còn có máy pha cà phê, Đô Ngư mở ngăn tủ bên trong ra, y không có thời gian xay hạt, tính dùng đồ xay sẵn, nhưng bên trong vậy mà không có cà phê hòa tan, cũng không có hạt cà phê, tất cả đều là cá khô nhỏ, thức ăn mèo đóng hộp, cùng vô vàn các thể loại ăn vặt cho mèo khác.

.....

Lúc Đô Ngư ra ngoài, Trì Nhất Hoa còn đang làm việc.

“Anh muốn uống cà phê không?”

Trì Nhất Hoa gật gật, dẩu mông duỗi cái eo lười.

Đô Ngư nói: “Tôi không tìm thấy cà phê, trong ngăn tủ đều là đồ ăn vặt.”

Trì Nhất Hoa khựng lại, “Mấy cái đó đều là mẹ anh mua cho anh ăn, anh không thích đồ ăn vặt.”

Đô Ngư đánh giá hân, “Vì thế nên anh mới béo như vậy ư?”

Trì Nhất Hoa gục gặc cổ nhỏ, cắn giận: “Hừ.”

Gần Xích Vũ mới khai trương một quán ăn, giờ cơm giữa trưa các đồng nghiệp rủ nhau qua đó xem náo nhiệt, Đô Ngự cũng đi cùng. Vì là giờ cơm, khách rất đông, phải xếp hàng.

Bất quá không chờ bao lâu, đồng nghiệp phía trước đã vào, bàn tiếp theo sẽ đến phiên Đô Ngự.

Đô Ngự kiên nhẫn chờ, đột nhiên thoáng thấy một bàn bên cửa sổ có vẻ sắp ăn xong.

Một nam một nữ, Đô Ngự nhìn người nam cảm thấy quen quen, nhìn kĩ hơn, người nữ đang ngồi quay lưng về phía y đột nhiên xoay đầu ra cửa sổ, vừa lúc chạm mắt Đô Ngự.

Đô Ngự nhận ra, đây không phải Trương Dao, con gái Trương Đại Chí sao.

Người nam là chồng Trương Dao, Đô Ngự có gặp qua hôm sinh nhật mẹ. Mẹ y cùng Trương Đại Chí kết hôn chưa đến hai năm, bọn họ một năm chỉ gặp vài lần, cho nên Đô Ngự nhất thời không nhớ được.

Đô Ngự thấy Trương Dao đột nhiên đứng lên, vội vàng rời chỗ ngồi, quay người ra cửa, đi về phía hàng dài đang xếp.

Đô Ngự tưởng chị ta tới chào hỏi mình, còn thấy kỳ quái, trước kia về nhà chẳng bao giờ thấy Trương Dao ân cần với y, hôm nay là sao vậy.

Không nghĩ tới Trương Dao mắt cũng không chớp lướt qua y, đi về phía hai người sau Đô Ngự.

“Ngô tổng.” Trương Dao thanh âm đơn đả, “Ngài cùng phu nhân cũng đến đây ăn cơm à?”

Ngô tổng gật đầu, “Đúng vậy, đang đợi chỗ ngồi, người nhiều quá.”

Đô Ngự nghe Trương Dao lập tức nói: “Vừa lúc chúng tôi ăn xong rồi, chỗ ngồi trống, các vị mau vào đi thôi.”

.....

Đô Ngự cạn lời cực kỳ, phía trước còn có người đẩy nhé.

Trương Dao hỏi cũng không hỏi y, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Ngô tổng, lướt qua y dẫn Ngô tổng đi vào.

Đồng nghiệp y không vui, muốn cùng cô ta so đo, bị Đô Ngự cản lại. Trương Dao chắc cũng cảm thấy y sẽ không lên tiếng đôi co, không biết nói gì với quản lí bên trong, vị Ngô tổng nọ liền thoải mái ngồi ở vị trí

vốn nên thuộc về bọn Đô Ngự.

Trương Dao vui vẻ quay ra, thấy Đô Ngự, ‘sửng sốt’, “Trùng hợp quá, cậu cũng đến ăn cơm à.”

Đô Ngự cười như không cười gật đầu.

Ông chồng Trịnh Hạo bên cạnh đẩy mắt kính, “Ai thế?”

Trương Dao oán trách: “Đô Ngự, con trai dì em.” Quay đầu nói với Đô Ngự: “Anh học nhiều quá, đầu óc có chút chậm chạp.”

Tốt xấu đã gặp nhau vài lần, mọi người đều là người nhà, Đô Ngự tò mò không biết vì tri thức lớn lao nào mà người cũng nhận không ra, Ngô tổng vừa rồi thì nhớ rất rõ.

Vừa lúc, bên trong có người đã ăn xong.

Đô Ngự cùng đồng nghiệp vào ăn cơm, Trương Dao dầm giày cao gót gọi xe taxi, hôm nay nịnh bợ được Ngô tổng, miễn bàn biết bao cao hứng, gọi xe cũng không tiếc tiền.

Đừng thấy ăn cơm là việc nhỏ mà lằm, Ngô tổng kia coi như đã thiếu cô ta một cái nhân tình, về sau công ty có gì tốt, khẳng định sẽ ưu tiên chị ta trước.

Trịnh Hạo nói: “Đô Ngự cũng công tác gần đây à?”

Trương Dao nói: “Quanh đây toàn công ty lớn, cậu ta sức đâu với được, em nhớ ba có nói cậu ta làm ở cái công ty bé tí nào đấy ——”

Trương Dao không nhớ lắm, “Anh quản cậu ta làm gì, em nói anh biết, đừng thân thiết với cậu ta quá, cẩn thận cậu ta quẩn lầy chúng mình đòi tìm việc giúp.”

Cơm nước xong, Đô Ngự theo đồng nghiệp trở về công ty, vừa vào cửa liền thấy một con mèo đen ngồi xổm trên bàn của y.

“Meoo.”

Mèo đen thấy y, nhảy xuống bàn, dựng đuôi cọ ống quần Đô Ngự, sau đó pia ngã xuống bên chân Đô Ngự.

Bốn chân giơ cao, khoe ra cái bụng.

HẾT CHƯƠNG 19.

Tác giả có lời muốn nói:

Vì sao đột nhiên lại đầy bộ nhớ??

20. Chương 20: Giảm Béo

Meoo ~

Đô Ngự muốn thở dài, đã dặn trong lúc làm việc đừng dùng lót mèo đi tìm y rồi mà.

“Mọi người đều đang nhìn đây, anh mau trở về đi thôi.” Đô Ngự ngồi xổm xuống nhỏ giọng nói.

Mèo đen chớp chớp mắt, uốn mình cọ cọ Đô Ngự, đáng vẻ nũng nịu khiến người ta không nỡ lòng cự tuyệt.

Đô Ngự ôm nó đến phòng nghỉ, nơi này hiện tại không có ai. Phải dặn dò Trì Nhất Hoa kĩ lưỡng mới được, dù đây là công ty của mình cũng không thể tùy hứng như vậy, vạn nhất bị người phát hiện thì làm sao.

“Sao anh xuống đây được vậy?” Thang máy chuyên dụng của tầng bốn mươi ba không phải muốn đi là đi. Nếu Trì Nhất Hoa đi thang máy, thư kí Vương nhất định sẽ biết.

Mèo đen không trả lời, lại nhào nhào dính dính cọ Đô Ngự một phen, sau đó nhảy đến mặt đất, ăn xong chậu cơm mèo.

Đô Ngự sững sốt, Trì Nhất Hoa không bao giờ ăn thức ăn mèo bên ngoài, hẳn có thức ăn chuyên được định chế cho hắn, thì ra đây không phải Trì Nhất Hoa, hèn gì không nói câu nào.

Đô Ngự thở dài: “Định bảo ôm trong tay sao thấy nhẹ vậy, thì ra em không phải Trì Nhất Hoa.”

Bang.

Phía sau có tiếng thứ gì vỡ nát.

Đô Ngự xoay người là thấy.

Ở cửa đứng một con mèo đen, vẻ mặt bi thương.

Đô Ngự thăm dò gọi một tiếng, “Trì Nhất Hoa?”

“Hừ.” Mèo đen cắn giận, Đô Ngự chắc chắn đây là Trì Nhất Hoa rồi.

Y vội trấn an nói: “Thật ra anh chỉ mập giả, lông nhiều quá nên trông có vẻ béo thôi.”

Lúc này, mèo đen ăn xong thấy đồng loại Trì Nhất Hoa, vội thò lại gần chào hỏi. Nó chỉ cần đi vòng quanh Trì Nhất Hoa hai vòng, Đô Ngự nháy mắt một phát đã không phân biệt được mèo nào ra mèo nào.

Hai con mèo đen trước mắt đứng đối xứng nhau, đều ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhìn Đô Ngự, phảng phất đang chờ Đô Ngự lựa chọn.

Đô Ngự mỉm cười.

Nhìn trái lại nhìn phải, y vừa rồi có nói Trì Nhất Hoa mập giả, vậy con to chính là Trì Nhất Hoa.

Đô Ngự chắc chắn chỉ vào con mèo thoát nhìn hình thể bự hơn: “Bên trái là Trì Nhất Hoa.”

Bang, thanh âm vỗ nát lần thứ hai vang lên.

Đô Ngự bắt đắc dĩ, đuổi theo Trì Nhất Hoa cắn giận rồi đi, nói: “Tôi vừa rồi hoa mắt, kỳ thật anh một chút cũng không mập.”

Trì Nhất Hoa tổn thương quá sâu, không để ý tới Đô Ngự, ra sức đẩy cửa thang bộ, Đô Ngự nói: “Tôi ôm anh đi thang máy nhé, leo thang bộ rất mệt.” Tầng bốn mươi ba đấy, nghỉ thôi đã ớn rụng chân.

Trì Nhất Hoa tức giận nói: “Anh giảm béo.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nhìn hần cong mông, cổ rướn lên trên bờ, bộ dạng chật vật vất vả. Trì Nhất Hoa đúng là quá hiểu thẳng. Y đang chuẩn bị đóng cửa, Trì Nhất Hoa lại lăn xuống.

Đô Ngự nói: “Anh không giảm béo nữa à?”

Trì Nhất Hoa nói: “Hôm khác, hôm nay muộn rồi.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự đưa hấn lên lầu, khi quay lại có nhìn thoáng qua mèo đen trong phòng nghỉ, bé mèo đang được một cô bé vuốt ve, cô bé thấy Đô Ngự, cười nói: “Đô ca, vừa rồi nó quẩn anh xin ăn đúng không, nhóc xấu xa này, đi đến đâu cũng vậy, em làm mẹ nó cũng ghét nữa cơ, phải gọi nó là Tiểu Yêu Phạn*.”

* Nhóc Xin Cơm

Đô Ngự cười cười, “Đáng yêu mà.”

“Hôm nay bị ốm, giữa trưa em ôm theo đi tiêm thuốc, mẹ bận rót nước là trộm chạy ra ngay, phiền Đô ca quá.”

Đô Ngự xua xua tay. Tan tầm y lên tầng bốn mươi ba đón Trì Nhất Hoa, Trì gia có tài xế, từ khi dọn vào Trì gia trạch, bọn họ một người một mèo đều được tài xế đón đưa.

Trong xe, Đô Ngự gỡ nắp hộp ra, liếc mắt xem xét một cái, Trì Nhất Hoa vẫn rúc trong hộp mèo, không biết có ngủ hay không.

“Về nhà tôi hầm canh cá cho anh nhé, không phải anh thích canh cá trích hầm nhất sao?” Đô Ngự lấy lòng hỏi, chỉ sợ Trì Nhất Hoa tổn thương lòng tự trọng, lưu lại bóng ma gì.

Trì Nhất Hoa hừ hừ, “Anh giảm béo.”

Đô Ngự: “.....”

Một người một mèo về đến nhà, Đô Tuấn Quả vẫn chưa trở về. Vì suy xét đến an toàn của con, lớp bỏ tù sau khi tan học Đô Ngự không cho nhóc đi nữa, Trì Nhất Hoa mời gia sư cho Đô Tuấn Quả, cuối tuần sẽ đến dạy Đô Tuấn Quả học.

Giờ này hấn nên về rồi, Đô Ngự không yên tâm gọi điện thoại qua.

Đô Tuấn Quả nhận được điện thoại khi mới tan học, bởi cần dọn dẹp phòng học cho kì thi thử vào thứ sáu tới, khối 12 ở lại muộn nửa tiết.

“Ba, con về bây giờ đây.” Đô Tuấn Quả theo dòng người đi ra cổng trường, liên tục cam đoan hai tiếng mới cúp máy.

Tôn Kiện đi đằng sau thấy Đô Tuấn Quả đột nhiên dừng lại, bước chân cũng ngừng theo, tâm nhỏ cẩn thận phán đoán tình huống. Tuy trong lòng đối việc Đô Tuấn Quả một người đánh ngã hết đám côn đồ vẫn còn nghi vấn, nhưng cậu thật sự bị dọa, dạo gần đây không dám trêu chọc Đô Tuấn Quả nữa, nhóc chỉ đứng lại thôi cũng sợ.

Đô Tuấn Quả đứng một hồi, thấy Tôn Kiện trốn trốn tránh tránh vòng qua nhóc lên xe, cạ lời trợn trắng mắt.

Dưới góc tường cách đó không xa.

Mặc Lan mang theo mấy con mèo, quan sát Đô Tuấn Quả.

“Lão đại, gần đây có xe chuyên đưa đón thằng nhóc này, chúng em không tiện xuống tay.” Quất miêu nói, nó thủ ở đây mấy ngày vẫn không bắt được cơ hội Đô Tuấn Quả đi về một mình. Bị dọa một lần đã nhớ dai như vậy, chỉ số thông minh của loài người cũng không đến nỗi nào.

Mèo vằn nói: “Vậy làm sao bây giờ, chúng ta lại không thể vào thẳng trường học xử nó được.”

Mặc Lan nói: “Ai nói muốn xử nó.”

Một con khác không rõ: “Lão đại, chúng ta không phải muốn bắt cóc con Trì Vũ sao?”

Mặc Lan lãnh khốc nói: “Không bắt, loại chuyện này làm một lần là đủ rồi, làm lần thứ hai sẽ không thú vị.”

“Thế chúng ta ở chỗ này làm gì ạ?”

Mặc Lan nói: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đây là chuẩn bị cho thắng lợi về sau!”

Lúc này, có vài cô bé đi tới, thấy đám mèo nhỏ, sôi nổi lấy đồ ăn vặt ra, có cô bé còn chuẩn bị cả cá khô, nhìn tác phong có vẻ như đây không phải lần đầu.

Mặc Lan tháo khẩu trang xuống, đầu cũng không ngẩng, ăn luôn.

Nhóm mèo thủ hạ: “.....”

Các cô bé đi rồi, Mặc Lan nói: “Ăn đủ nhiều thứ đồ ngon như cá khô này, chờ thời điểm chúng ta tấn công nhân loại sẽ không bị chúng dụ hoặc.” Nó vỗ vỗ cái bụng, “Ta hiện tại đã no nê, nếu có người cho cá khô tiếp, nhìn ta cũng không thèm nhìn một cái.”

“Meo meo meo, đến đây, ăn cá khô nhỏ nè.”

“Bẹp bẹp bẹp ——”

Nhóm mèo thủ hạ: “.....”

Trì Nhất Hoa ở một mình trong căn phòng to như vậy, ngày thường không có nhà thì hầu gái sẽ đến quét tước. Chờ hần dọn về rồi, không một ai được tùy tiện vào phòng hần.

Động vật thường có ý thức lãnh địa, Đô Ngự tự lý giải.

Nhưng hần hiện giờ chỉ là con mèo, không thể dọn phòng, Trì Nguyệt Bạch thường xuyên cả ngày không thấy bóng dáng, cũng chỉ có thể nhờ Đô Ngự.

Đô Ngự đặt trên mạng một chiếc giường mèo cho Trì Nhất Hoa, chuyển phát nhanh giao đến cửa, Đô Tuấn Quả học về thuận tiện cầm vào nhà.

Đô Ngự mở ra, đặt trên đất thử cảm giác, muốn gọi Trì Nhất Hoa tới xem vừa lòng không, xoay người liền thấy Trì Nhất Hoa mãn nguyện nằm trong thùng giấy chuyển phát nhanh.

.....

Đô Ngự đem hần ôm ra, “Sao anh lại nằm đây.”

Trì Nhất Hoa bò một hồi lại về với thùng giấy.

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự cuối cùng chỉ có thể ôm thùng giấy có Trì Nhất Hoa lên lầu, thay Trì Nhất Hoa quét tước phòng.

Mèo đều yêu sạch sẽ, Trì Nhất Hoa càng là yêu cầu cao, trong phòng vẫn còn sạch, Đô Ngự giúp hần đổi khăn trải giường, quét tước sàn nhà cùng phòng tắm, cuối cùng sửa sang lại phòng giữ quần áo.

Phòng giữ quần áo của Trì Nhất Hoa còn rộng hơn phòng ngủ của y, hội tụ đủ các loại hàng hiệu trên thế giới và đồ đồ độc bản, tất cả đều phả ra hơi thở của tiền.

Đô Ngự quả thực không biết nên xuống tay từ đâu.

May mà vốn dĩ cũng không lộn xộn, dùng máy hút bụi hút một lần là xong. Trong lúc dọn dẹp tủ quần áo, Đô Ngự phát hiện một cái nút khá khuất ở trên tường, y không cẩn thận chạm vào một chút, liền thấy mặt sau vách tường lật ra.

Có mật thất!

Đô Ngự thập phần kinh ngạc, loại chuyện này mới chỉ thấy trên phim truyền hình, hôm nay vậy mà y được tận mắt chứng kiến.

Nhưng nghe nói rất nhiều người có tiền thích làm mật thất trong nhà, dùng để che dấu bí mật không muốn ai biết.

Trì Nhất Hoa có bí mật gì nhỉ?

Đô Ngự vô cùng tò mò.

Thành tinh trước kiến quốc, chẳng lẽ là cất giấu đồ cổ giá trị liên thành?

Nghĩ nghĩ, Đô Ngự dần xuống lòng hiếu kỳ, nhìn trộm bí mật của người khác là không đúng, Trì Nhất Hoa còn đang ngủ bên ngoài kia. Y sắp đóng cái mật thất này lại thì phát hiện đèn bên trong vẫn sáng.

Đô Ngự với tay vào tường trong sờ soạng một hồi, không thấy công tắc, chỉ có thể đi vào tìm. Bên trong không có đồ cổ gì, chỉ đặt đó vài thùng giấy.

Có một cái thùng giấy đang mở, trong thùng xếp ngay ngắn những thứ linh tinh, biên lai, vé xe, vỏ sò, kem dưỡng da tay đã dùng, lung tung đa dạng cái gì cũng có. Đô Ngự dùng tầm mắt trên một chiếc đầu mèo bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo.

Cục mèo này y nhớ rõ, khi hai người đi tuần trăng mật ở nước ngoài, Đô Ngự trên quán vỉa hè nào đó mua cho Trì Vũ.

Trì Vũ cũng mua cho y một con cá phun bọt nước.

Đô Ngự ngồi xổm xuống, lần lượt xem hết tất cả, dần dần đều thấy có ấn tượng. Mấy đôi vé xe ghi địa điểm y cùng Trì Vũ đi qua, vỏ sò hai người cùng nhặt bên biển, những quán ngon hai người cùng nhau ăn, từng thứ từng thứ một, gợi lại trong Đô Ngự ký ức.

Hắn thế mà cất giữ tất cả chúng.

Chỉ cần có liên quan đến y, cứ như đồ cổ trân quý, hắn cẩn thận đem gửi nơi mật thất, những thứ vật chất giá trị trăm vạn ngoài kia không thể sánh bằng.

Đô Ngự có chút nói không ra lời, đáy lòng nhũn ra từng đợt.

Y biết Trì Vũ yêu y, chỉ không ngờ yêu sâu đến vậy.

Trong khoảng thời gian này, y luôn bị sự thật người yêu là mèo làm cho bối rối.

Dù là ai chắc cũng khó tiếp thu loại chuyện này, y không tiếp thu nổi, cho nên y lựa chọn ly thân. Thế giới bình thường hai mươi mấy năm qua bị quấy rầy, biện pháp giải quyết duy nhất Đô Ngư có thể nghĩ ra chính là ly hôn.

Cứ như ly hôn là có thể quên đi hết thấy.

Có thể giúp thế giới của y trở lại bình thường.

Nhưng mà.

Đã trải qua đoạn chuyện này rồi, thế giới của y còn có thể bình thường lại sao?

Y có thể cứ như vậy cùng Trì Vũ chia đôi hai ngã sao.

Đô Ngư đang đắm chìm trong suy nghĩ thì nghe bên ngoài truyền đến giọng Đô Tuấn Quả, “Oaa nặng quá, cái thùng này có gì ăn ngon không nhỉ.”

Đô Ngư khựng lại, vội vã đứng lên, chạy ra ngăn cản Đô Tuấn Quả, ngàn vạn lần đừng nâng thùng lên!

Vừa rồi lúc y bùng lên lâu, thùng giấy hình như không chống đỡ nổi thể trọng của Trì Nhất Hoa, có nguy cơ sắp thủng, Đô Ngư ôm đáy thùng mới khó khăn lắm duy trì được.

Tiếc rằng y mới ra khỏi mật thất đã nghe bang một phát, là tiếng vật nặng nào đó rơi xuống đất.

“A!!!!!!!!!!”

HẾT CHƯƠNG 20.

Chương sau mười ngàn từ...

Đối xứng hô nha cả nhà.

21. Chương 21: Lôi Kiếp (1)

Đô Ngư chạy ra, đập vào mắt là Trì Nhất Hoa bốn chân quỳ rạp trên sàn, trông như sắp tắt thở.

Đô Tuấn Quả ôm thùng giấy thùng đáy, nhận thức được mình đã gây họa. Nhóc nhìn Trì Nhất Hoa đang muốn đứng lên, vội ôm thùng giấy chuồn đi.

“Anh không sao chứ?” Đô Ngự nâng hấn dậy, lo lắng hỏi.

Trì Nhất Hoa rầm rì, “Thùng giấy này không chắc chắn.”

Đô Ngự: “.....”

Thùng giấy chuyển phát nhanh được dán hai vòng băng dính, chắc chắn thật sự, thả một con mèo nhỏ vào không có vấn đề gì. Đô Ngự im lặng, ôm Trì Nhất Hoa lên giường.

Trì Nhất Hoa thoát nhìn bị rơi không nhẹ, hấn vừa rồi ngủ say sưa, bị bưng lên không phòng bị gì, thân thể bé nhỏ gió thổi liền bay như hấn cơ bản không cần lo thùng đáy, chỉ có thể trách cái thùng đó quá rách nát.

Trì Nhất Hoa nằm ở trên giường hừ hừ, “Anh đau quá.”

Đô Ngự xoa chân cho hấn, “Đau lắm sao?”

Trì Nhất Hoa lật mình, “Bụng cũng đau.”

Đô Ngự xoa bụng cho hấn, xoa xoa cái bụng nộn thịt một hồi, liền thấy Trì Nhất Hoa híp mắt, bày ra tư thái hoàng thượng. Y ngừng tay, nghĩ Trì Nhất Hoa hấn đã hết đau, Trì Nhất Hoa lại mở to mắt, nói: “Tiếp, tiếp, đệm thịt cũng muốn.”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự vốn dĩ muốn hỏi chuyện mật thất, không nghĩ xoa xoa một lúc lại quên luôn. Nhưng dựa vào cái tính ngạo kiều của Trì Nhất Hoa, dù có hỏi chưa chắc hấn đã trả lời.

Buổi tối ăn cơm, Trì Nguyệt Bạch biến mất nhiều ngày rốt cuộc xuất hiện.

Đô Ngự vừa lúc có việc hỏi bà, “Trì phu nhân, Trì Vũ còn biến trở về được không?” Từ trận đánh với Mặc Lan, Trì Nhất Hoa vẫn luôn duy trì trạng thái mèo, điều này khiến Đô Ngự nhớ đến mấy phim truyện, tiểu thuyết y từng xem, trong đó thường có mấy con yêu quái hao hết công lực, không có tinh lực duy trì nhân thân nên phải khôi phục bản thể.

Còn gọi là bị đánh hồi nguyên hình.

Đô Ngự nhìn Trì Vũ rúc trong ổ mèo của mình ngủ say sưa, có chút lo lắng.

Trì Nguyệt Bạch nói: “Thật ra chuyện này ta đã sớm muốn nói với con.”

Đô Ngự nghe vậy sững sốt, chẳng lẽ đúng như y tưởng, còn có ẩn tình khác sao?

Trì Nguyệt Bạch nói: “Giống loài chúng ta muốn đắc đạo không phải luôn luôn thuận buồm xuôi gió, cách một thời gian phải trải qua kiếp nạn, đương nhiên, cái giá bỏ ra không phải lần nào cũng giống nhau.”

Trì Nguyệt Bạch thở dài: “Tiểu Vũ là trường hợp đặc biệt, mỗi lần nó lịch kiếp sẽ biến hóa chủng loại.”

Đô Ngự: “.....”

Trì Nguyệt Bạch giải thích, “Ban đầu Tiểu Vũ là một con mèo trắng, lần đầu tiên lịch kiếp biến thành màu bò sữa, ta suýt nhận không ra.” Trì Nguyệt Bạch lại thở dài, “Bởi chuyện này mà ta cùng ba nó mâu thuẫn lâu nay. Một con mèo trắng đang xinh đẹp biến thành bò sữa, đừng nói ba nó, ta cũng tiếp thu không nổi.”

.....

“Sau đó nó lại biến thành Ragdoll, mèo Xiêm, mèo Mỹ lông ngắn, chúng ta cũng quen dần. Vài thập niên trở lại đây, Tiểu Vũ đã biến qua đủ các chủng loại, không còn loại mèo nào để nó thay đổi nữa.”

Đô Ngự nghe mà lòng căng thẳng.

Trì Nguyệt Bạch tâm tình trầm trọng, “Ta chính là bởi chuyện này nên trở về. Mấy năm gần đây, ta chu du thế giới, ý đồ tìm được biện pháp trợ giúp Tiểu Vũ, nhưng đến nay vẫn chưa có ai lý giải nổi nguyên nhân trong đó.”

“Mỗi lần gần tới lịch kiếp nó sẽ biến về nguyên hình, ta tính toán thời gian, không bao lâu nữa thời khắc quyết định vận mệnh của Tiểu Vũ sẽ đến.”

Hiểu được ngọn nguồn sự tình, Đô Ngự ngồi không yên, “Chẳng lẽ không có biện pháp gì ngăn kiếp nạn đến sao?”

Trì Nguyệt Bạch lắc đầu, “Không có, đây là việc không thể thay đổi, muốn đắc đạo cần trả giá đại giới.”

Nằm trên giường, nghĩ lời Trì Nguyệt Bạch nói, Đô Ngự không cách nào nhắm mắt. Y nhất thiết phải nghĩ ra biện pháp, không thể trơ mắt nhìn Trì Vũ biến mất như vậy.

Bởi chuyện Trì Vũ, Đô Ngự cả đêm ngủ không ngon, buổi sáng khi bị chuông điện thoại đánh thức vẫn còn mơ hồ.

“Mẹ.” Đô Ngự nhắm hai mắt, may mắn hôm nay là chủ nhật, y có thể để lát nữa ngủ bù.

Chu Hà Bình nói: “Ngự à, sắp đến sinh nhật thúc con, ông ấy thường ngày vất vả, bận việc trong nhà ngoài ngõ, mẹ tính lần này tổ chức thật hoành tráng cho ông ấy.”

Tổ chức hoành tráng? Đô Ngự nghe trong lời mẹ có ẩn ý, thanh thanh giọng nói, “Mẹ định tổ chức thế nào?”

Chu Hà Bình ngừng một lúc lâu, “Trương Dao nói, muốn làm tiệc trong thành phố cho ông ấy, mời vài người đến.”

Đô Ngự chướng tai, sinh nhật mẹ y thì ở nhà, đến sinh nhật Trương Đại Chí lại đi thành phố, ba chị cần mặt mũi, mẹ tôi thì không cần sao? Trương Dao làm vậy cũng không biết xấu hổ, hai nhà đã cùng nhau sinh hoạt, nếu không muốn đối đãi như nhau, vậy nhà nào sống phần nhà nấy cho rồi.

Trương Dao này, đúng là không đem mẹ con y để vào mắt.

Đô Ngự nói: “Thúc con đâu, ông nói thế nào?”

Chu Hà Bình nói: “Thúc con không có ý kiến gì, chỉ muốn hỏi xem con có đồng ý hay không.”

Đô Ngự: “.....”

Con gái mình không biết phải trái thì thôi đi, người làm cha cũng nhìn không rõ?

Đô Ngự tuyệt đối sẽ không để cha con Trương gia lộng hành, y chỉ có một người mẹ, y không thể chấp nhận Chu Hà Bình chịu chút thiệt thòi nào.

Chu Hà Bình biết việc này cha con Trương gia làm không phải lắm, “Bọn họ có hỏi qua mẹ, mẹ cũng đồng ý. Sinh nhật ở đâu chẳng được, mẹ chỉ thích ở nhà, làm đơn giản, có các con là đủ, con đưa mẹ đi thành phố mẹ mới không dễ chịu đấy.”

“Mẹ, vấn đề không phải thích hay không, nếu ở nhà thì ở nhà cả, đến phiên Trương thúc sao tự dưng muốn đi thành phố?”

Đô Ngự nói: “Mẹ, mẹ cực khổ nhiều năm như vậy mới gả cho người, không phải để chịu thiệt thòi.”

Chu Hà Bình hiểu điều này, “Mẹ không thấy thiệt thòi.”

“Có thành ngữ ”được một tác lại muốn tiến một thước“, đạo lý con không nói mẹ cũng minh bạch.” Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, người thiện bị người khinh, mẹ y hần rất rõ.

Chu Hà Bình im lặng, Đô Ngự nói: “Thôi, con biết rồi, để con nói chuyện với Trương Dao.”

Chu Hà Bình không yên tâm, không cần thiết vì việc này mà trở mặt, nói: “Con lựa lời nhé.”

“Con biết rồi.”

Đô Ngự treo điện thoại, càng nghĩ càng thấy không thể để yên.

Y vốn định buổi chiều sẽ gọi điện thoại Trương Dao, không ngờ y chưa kịp gọi thì Trương Dao đã tìm đến trước.

“Đô Ngự, dì đã báo cậu chưa?” Trương Dao nói: “Ba chị người này thích náo nhiệt, chị nghĩ muốn làm bàn rượu ở thành phố cho ông, mời mọi người thân thích, cơm nước xong thì đi hát, cùng nhau tụ tập vui vẻ một chút.”

“Ừ, tôi có nghe rồi.”

Đô Ngự tông giọng bình tĩnh, nói xong câu đó liền im lặng.

Trương Dao đợi nửa ngày, chờ Đô Ngự chủ động hỏi, chị ta mới tiện nói chuyện chi phí, nào ngờ Đô Ngự chẳng cho chị ta cơ hội nói ra.

Trương Dao chỉ có thể tự biên: “Cậu đừng để bụng nhé Đô Ngự, bọn chị lúc trước hỏi dì có muốn đến thành phố tổ chức không, bà nói bà thích an tĩnh, bọn chị cũng không bắt ép làm gì.”

Đô Ngự phát cười, nhà có thể an tĩnh còn thành phố thì không ư, hơn nữa nếu thật có lòng, còn hỏi làm gì? Chị đi hỏi, ông bà nào có thể nói muốn đi thành phố, tốn thời gian công sức còn phí tiền, cmn sao dám làm phiền con cháu.

“Tôi biết.”

Đô Ngự lại tôi biết, chị hỏi tôi thì tôi ừ biết, không nói gì khác, cũng không phải thái độ gì với chị, xem ai không nín được trước.

Đô Ngự nói chuyện có vẻ hoà nhã, không có ý kiến gì, Trương Dao muốn tìm đường nói lên ý mình mà tìm không thấy.

Cuối cùng Trương Dao chỉ có thể dày mặt nói: “Chị với Trương Kế vẫn chưa bàn xong chuyện chi phí, muốn hỏi ý kiến cậu một chút.” Trương Kế là em trai Trương Dao.

Không nín tiếp nữa à.

Đô Ngự bình thản, “Tôi không có ý kiến gì.”

Cứ như đánh vào bông vậy, khiến Trương Dao nghẹn họng, khó chịu vô cùng, thở không thông thuận, “Chi phí vốn định là chị và Trương Kế chia đôi, nhưng xưa khác nay, chúng ta đã là người một nhà, cậu cũng là thành viên của gia đình này, bọn chị nếu không tính cậu vào, trong miệng người khác sẽ thành nhà chúng ta không hòa thuận.”

Đúng là muốn nói gì thì nói.

Đô Ngự nói, “Vậy chị nghĩ nên làm sao?”

Thấy Đô Ngự rút cuộc hỏi ra, Trương Dao trong lòng phấn khởi, vội nói: “Là như thế này, chỗ ăn cơm bọn chị đã chọn, chi phí cũng đã ước chừng được rồi, nhưng cậu biết Trương Kế mà, vẫn còn đi học, không có bao tiền, chị định tự mình bỏ ra phần của nó luôn, hiện tại có cậu rồi, hai ta chia đôi xong, thực ra không tốn bao nhiêu.”

Thật là giỏi tính toán, em chị nghèo đến mức nào, mấy ngàn không lấy ra nổi?

Nói vậy rất dễ nghe, như kiểu Trương Dao gánh vác rất nhiều, sự thật không phải là Đô Ngự chịu thiệt sao. Mỗi người một nửa, bên Trương Dao Trương Kế chị em chia nhau trả, một người không tốn bao nhiêu, nói thì to miệng lắm.

Cha ruột của mình làm sinh nhật còn đi lừa tiền người ngoài, không biết xấu hổ.

Khôn như các người ấy à.

Đô Ngự nói: “Ngày thường Trương thúc vất vả, nay cũng là lúc con riêng như tôi nên báo đáp.”

“Thế này đi, chia đều tôi không ý kiến, nếu không phải chị một hai muốn chia, tôi vốn dĩ định tự mình trả hết.”

Trương Dao hết thở nổi, suýt nghẹn mà chết, sao vừa rồi không nói sớm!

“Chị và Trịnh Hạo không phải rất bận sao, không bằng cứ để tôi thu xếp cho.”

Ô kê thôi, Trương Dao ước vậy nữa kìa, “Được, thế thì quá tốt!”

Đô Ngự cười cười, “Nếu muốn làm đảng hoàng, chỗ ăn cơm không thể chọn qua loa, không biết bên chị có chịu được chi phí cao không?”

Trương Dao trong lòng hừ cười, vậy cậu chịu được không? Nói cứ như mình giàu lắm, cậu có thể chi thì chúng tôi chẳng ngại gì.

Trương Dao một giọng không sao cả: “Cậu cứ chọn đi, bọn chị không ý kiến, bao nhiêu cũng được.”

“Vậy được, đến hôm sinh nhật lại nói sau.”

Đến thứ hai đi làm, Đô Ngự ở cửa công ty gặp phải Mặc Lan.

Không phải mèo mang khẩu trang, là người mang khẩu trang.

Nếu không phải Mặc Lan kêu y, Đô Ngự thực sự không nhận ra đây là con mèo đen cùng Trì Nhất Hoa đánh nhau chết đi sống lại. Đây là lần đầu y thấy hình thái người của Mặc Lan, trông khá ra dáng đại soái ca, nhìn ánh mắt tối lui của người qua đường thì biết.

Mặc Lan mang khẩu trang, mặc một thân đen, quần đen áo thun đen giày thể thao đen, mái tóc đen nhánh đối lập rõ rệt với khuôn mặt trắng nõn, càng hiển hiện dung mạo tuấn mỹ.

Dù chỉ để lộ đôi mắt và vàng trán.

Mặc Lan hỏi: “Trì Vũ đâu?”

Đô Ngự nói: “Hắn ở nhà, hôm nay không đến.”

Mặc Lan cười hừ, “Sợ ta rồi sao?”

Đô Ngự nói: “Không sợ.”

Mặc Lan: “.....”

“Hắn nếu thức thời giao vị trí thủ lĩnh ra, ta sẽ không khó xử hắn, đối nghịch với ta không có kết quả tốt.”

Đô Ngự trợn trắng mắt.

Mặc Lan nổi giận, “Ngươi vừa rồi trợn trắng mắt sao?”

“Không có, bụi bay vào.” Đô Ngự dụi dụi, “Không có việc gì thì tôi vào trước, tôi còn vội đi ăn sáng.”

Trì Nhất Hoa hôm nay ở nhà bàn chuyện với Trì Nguyệt Bạch, y đến công ty một mình, bởi đi khá vội nên sáng chưa ăn gì.

Mặc Lan tức giận, “Ta đang nói chuyện đại sự, ăn sáng có quan trọng không?”

Đô Ngự gật gật đầu, “Có.”

Mặc Lan: “.....”

“Cùng bọn người nói chuyện thật phiền toái, chỉ biết ăn, chả có tiền đồ gì!” Mặc Lan nói, từ trong túi móc ra một tờ giấy, theo động tác ấy cá khô nhỏ rơi đầy.

.....

.....

Mặc Lan nhanh chóng nhặt cá khô lên, làm bộ không có chuyện gì, nâng cằm nói: “Hai ngày sau công viên tổ chức cuộc thi câu cá, tất cả đều là mèo văn minh, ta sẽ không làm khó Trì Vũ. Đến lúc đó ai câu được nhiều cá hơn thì thắng, người thua phải cung cấp cho đối phương một năm cá khô.”

Đô Ngự: “.....”

Mặc Lan ném chiến thư cá khô nhỏ xuống, xoay người tiêu sái rời đi.

Đô Ngự nhìn con dấu măng cụt trên chiến thư trong tay, mắt trợn trắng. Tan tầm về nhà, mới vào cửa, Trì Nhất Hoa đang ngủ khì khì trong ổ đột nhiên mở mắt, cảnh giác xem xét bốn phía.

Đô Ngự nói: “Anh sao vậy?”

Trì Nhất Hoa khịt mũi, “Anh nghe mùi Mặc Lan.”

“Mùi Mặc Lan như nào?” Đô Ngự tò mò, y ngửi ngửi quần áo, chẳng thấy mùi gì. Mùi mèo quá linh, chuyện

từ ban sáng mà giờ Trì Nhất Hoa vẫn ngủ được.

Trì Nhất Hoa hừ lạnh, “Mùi chó già*.”

* Nguyên văn là “cẩu ba ba”, nhưng Google Translate dịch là “the smell of shit” nha cả nhà

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nhớ tới lá thư khiêu chiến kia, lấy trong túi ra dâng lên Trì Nhất Hoa, “Mặc Lan gửi anh.”

Vốn y không định đưa, nhưng sợ Mặc Lan một kế không thành lại thêm một kế, không trở tay kịp thì toi.

Hơn nữa câu cá không cần tay đắm chân đá, không cần lo lắng Trì Nhất Hoa không kham nổi.

Trì Nhất Hoa biểu tình trấn định, ánh mắt lạnh nhạt, “Ấu trĩ.”

Đô Ngự nghe hắn nói vậy, rất là tán thành, cái gì mà người thua phải phụ trách một năm cá khô, quá ấu trĩ, Trì Nhất Hoa ít ra còn có chỗ lý trí.

Trì Nhất Hoa lãnh khốc nói, “Anh phải cược thêm một năm đồ hộp!”

Đô Ngự: “.....”

Vào ngày công viên tổ chức câu cá, sáng sớm Đô Ngự đã cùng Trì Nhất Hoa đi qua đó.

Vì là thứ bảy, người đến xem rất nhiều, người thi đấu cũng rất nhiều, ở cửa lớn còn treo banner hứa hẹn trao một ngàn tiền mặt cho người đứng nhất, đứng hai năm trăm, đứng ba ba trăm, những người tham gia khác cũng được thưởng, mỗi người một thùng dầu đậu phộng.

Trì Nguyệt Bạch sợ mặt băng lạnh, mua cho Trì Nhất Hoa bốn đôi giày.

Màu hồng nhạt.

Mặc Lan cùng thủ hạ sớm ở mặt bằng chiếm cứ vị trí đắc địa, nghe đồn chỗ này đã cho ra đời quán quân mấy lần trước, hẳn hôm nay phải ở chỗ này thắng Trì Vũ, rồi đánh cho rơi xuống nước!

Mặc Lan lôi kéo khẩu trang, nhìn về phía đối diện, chỉ chốc lát là thấy Đô Ngự ôm một con mèo đen đi tới, trong tay còn cầm thùng nhỏ màu trắng được chương trình phát.

Chờ đến bờ sông rồi, Đô Ngự thả Trì Nhất Hoa xuống dưới.

Mặc Lan hùng hổ chờ, bày đủ tư thế, nhìn Trì Nhất Hoa rơi xuống đất, mang bốn chiếc giày nhỏ hồng nhạt loạng choạng đi tới.

Mặc Lan: “.....”

Kẻ này không có khả năng là kinh địch của hần!

Mặc Lan không thể tưởng tượng nhìn kiểu lên đồ của Trì Nhất Hoa, hít thở không thông. Trì Nhất Hoa nhìn hần, đập thư quyết chiến trước mắt hần, nói: “Ta bỏ thêm một năm đồ hộp, ngươi dám không?”

Mặc Lan gian nan hồi thần từ bộ giày lủng lạc của hần, “Sao lại không dám!”

Trì Nhất Hoa gấp một cái, “Vậy được, chúng ta bắt đầu đi.”

Còi thổi, thi đấu bắt đầu.

Đô Ngự cũng ngồi một bên câu cá, hai con mèo cạnh y tập trung tinh thần. Một lát sau, không ít người đã câu được cá, cá hồi hả cắn câu, nhưng lại cố tình không cắn của hai tên mèo kia.

Có người nhìn mèo nhỏ cạnh Đô Ngự, tưởng là chủ nhân Đô Ngự mang đến chơi, thích thú cười: “Xem bé mèo đáng yêu chưa, mang cả giày.”

“Bé kia mang khẩu trang kìa, đáng yêu quá!”

Mọi người sôi nổi nghị luận, có người còn cầm di động lại đây chụp ảnh.

Mặc Lan ngẩng đầu thấy một đồng di động vây quanh, ánh mắt hung ác.

Đô Ngự giật thót, Mặc Lan nóng tính, bị nhiều người vây quanh như vậy, khẳng định muốn phát hỏa.

Chỉ thấy Mặc Lan ánh mắt hung ác, hướng camera uốn éo bày một cái tư thế.

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự không nỡ nhìn, nghĩ kĩ lại, vẫn là Trì Nhất Hoa chín chắn hơn.

Trì Nhất Hoa nghiêm túc câu cá, lạnh lùng liếc Mặc Lan ưỡn ẹo trước camera. Thừa dịp tất cả mọi người đều bị kĩ thuật của Mặc Lan hấp dẫn, hần lỏi từ trong bao mình mang đến hai con cá, ném vào thùng trắng.

Đô Ngự: “.....”

Cuộc thi câu cá cuối cùng trở thành cuộc thi nựng mèo. Có người còn lấy từ thùng ra một con cá, cố thu hút sự chú ý của mấy con mèo, bởi người muốn nựng quá nhiều, anh ta thực sự không có cơ hội.

Đô Ngự vừa thấy có người định dùng đồ ăn ngon chiếm lời, thăm nghĩ xong đời Mặc Lan rồi, bình thường dùng cá khô nhỏ thôi cũng bắt cóc được hẳn, cho cá tươi chẳng phải sẽ meo meo đi theo luôn sao.

Người nọ giơ tay ném một phát, Trì Nhất Hoa xoẹt xông ra.

Đô Ngự: “.....”

Mặc Lan cũng xông ra theo. Hai con mèo hoá thành hai mũi tên đen sắc bén, lao rất nhanh, hung át cả đám chó cứng gần đó. Chúng cắn lấy đầu và đuôi cá, không ai nhường ai, trong cổ họng phát ra thanh âm ô ô, dọa nạt đối phương.

Người nọ thấy hai mèo tranh một cá quá hung tàn, vội ném tiếp con cá nữa, la lên: “Meo meo, mỗi đứa một con.”

Đây chính là cuộc chiến liên quan đến tôn nghiêm! Kẻ sĩ thà chết không chịu nhục, đừng nói một con cá, có là một trăm con, cũng không thể từ bỏ cuộc chiến –

Có người nói: “Con kia bự hơn, con kia còn bự hơn.”

Mặc Lan xoay mình cắn lấy con cá lớn hơn kia.

Đô Ngự: “.....”

Buổi chiều 3 giờ rưỡi, cuộc thi câu cá kết thúc.

Đô Ngự cầm thùng đi tổng kết, theo sau là hai con mèo đen no nê thích ý đến đi cũng lười.

.....

Đám mèo hóng chuyện đều ăn no căng, tốp năm tốp ba đi tìm chỗ ngủ.

Nhìn mọi người bắt đầu tổng kết, Trì Nhất Hoa và Mặc Lan mới nhớ đến vụ thi câu cá, sôi nổi đứng thẳng, “Thùng ta/anh đâu?”

Đô Ngư lấy thùng của bọn hắn ra, bên trong không có con cá nào.

“Không có khả năng!” Mặc Lan nói: “Rõ ràng ta câu được mấy con liền!”

Đô Ngư: “.....”

Phải là ăn mấy con liền chứ?

Trì Nhất Hoa hừ lạnh, “Mấy con cá của anh đâu!”

Đô Ngư hết nói, hai con cá Trì Nhất Hoa dùng gian lận căn bản không cùng chủng loại với cá trong khu thi đấu, lại còn là cá mặn! May Đô Ngư lên nhật ra, bằng không mất mặt chính là hắn.

Hai con mèo không câu nổi một con cá, kết thúc chỉ có thể tay không đi về, dầu phộng cũng không được nhận.

Mặc Lan mang theo đồng bọn cảm phần rời đi, mới được hai bước như nhớ tới chuyện gì, lại quay đầu –

Bởi vì ăn quá no, xoay đầu phát hiện bụng quá lớn chặn tầm mắt, Mặc Lan chỉ có thể gian nan xoay cả thân mình.

Đô Ngư: “.....”

Mặc Lan hét, “Sang năm lại đến!”

Dứt lời ợ hơi một cái.

Đô Ngư: “.....”

Trận thi đấu ấy cứ như vậy kết thúc. Trì Nhất Hoa cùng Mặc Lan bởi chuyên tâm ăn cá nên không phân thắng bại, nhưng Mặc Lan chưa từ bỏ ý định, ước định sang năm tái chiến, Trì Nhất Hoa hừ lạnh một tiếng, vui vẻ đồng ý.

22. Chương 21-2: Lôi Kiếp (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nháy mắt đã đến sinh nhật Trương Đại Chí.

Trước việc Đô Ngư chuẩn bị toàn bộ tiệc sinh nhật cho Trương Đại Chí, Chu Hà Bình trong lòng rất áy náy với con, gọi điện Đô Ngư mấy lần, bị con trai an ủi ngược lại.

Hôm nay là ngày sinh nhật, ai Trương gia quen thân trong thành phố đều được mời đến, ngồi hết hai bàn, Đô Ngư đặt một phòng lớn.

Sau trận thi đấu, Trì Nhất Hoa trở về ngủ liên tục mấy ngày, đến hôm sinh nhật vẫn chưa tỉnh.

Đô Ngư không định kêu hấn dậy. Trương gia đã khiến Đô Ngư mất kiên nhẫn, nếu là ngày trước, có thể y sẽ gọi điện báo một tiếng, Trì Vũ không thể tới.

Nhưng lần này, y thích làm gì thì làm, tùy bọn họ nghĩ.

9 giờ rưỡi trưa bắt đầu vào tiệc.

Trương Dao Trinh Hạo sáng sớm bắt đầu lên đồ. Bởi muốn dẫn mặt Đô Ngư thế nào là coi tiền như rác, Trương Dao rút tiền tiết kiệm mua một thân hàng hiệu, có câu nói ‘ngựa dựa yên người dựa áo’, mặc hàng hiệu soi gương, Trương Dao cảm thấy bản thân lập tức trẻ ra mười tuổi, xinh đẹp bức người.

Chị ta mặc xong, giúp Trinh Hạo sửa soạn lại, “Hôm nay em mời cả Ngô tổng, anh xem mà biểu hiện cho tốt, công ty em đang có hạng mục nghiên cứu phát minh khoa học kỹ thuật, Ngô tổng phụ trách lần này, nếu ông ta thiện cảm, không chừng có thể tuyển nhận anh.”

Trinh Hạo đeo kính, nhíu mày: “Nhận anh làm gì?”

“Nhiều việc để làm mà, tùy tiện viết hai bản báo cáo không phải cũng ra tiền sao?”

Trinh Hạo không vui lắm, “Việc thương trường anh không rành, anh chỉ hợp ngồi văn phòng.”

Trương Dao cắn răng, “Không lẽ anh muốn em nuôi anh cả đời!”

Trinh Hạo cúi đầu, “Nghiên cứu khoa học là chuyện lớn.”

“Vậy anh làm được cái gì?” Trương Dao chất vấn.

Hỏi vậy, Trinh Hạo liền nín thinh, anh ta đúng là không giỏi cái gì, “Thôi được, nghe em.”

Trương Dao lúc này mới vui, soi gương một lúc rồi cùng chồng bắt xe đến chỗ hẹn.

Đến nơi, Trương Dao phát hiện chỗ này thật lạ lắm, chị ta lược lại trong đầu mấy địa điểm mời khách xin xỏ trong thành phố, không đâu giống chỗ này.

Không phải khách sạn năm sao, chị ta nhìn nhìn, miễn cưỡng thấy tạm tạm.

Trương Dao cười, chị ta sớm đoán được Đô Ngư sẽ không chọn nơi nào đắt giá, nhìn mấy đồng bạc của cậu ta, chỉ sợ sống đến giờ vẫn chưa từng đến khách sạn cao cấp lần nào.

Hai người vào cửa.

Vừa vào cửa là ngay ngăn cả người.

Nơi này tuy không như mấy khách sạn năm sao tráng lệ huy hoàng, nhưng phong cách cao quý xa hoa, khiến người ta không dám xem thường. Trương Dao vội lên mạng search một vòng, không tìm được tên khách sạn.

“Đô Ngư.” Trương Dao thấy Đô Ngư liền nói: “Khách sạn này sao chị chưa nghe qua bao giờ?”

Đô Ngư nói: “Mới vừa khai trương.”

“Vậy sao cậu biết nó?”

“Kim chủ sau lưng là bạn tôi, có thể giảm giá cho tôi.”

Trương Dao vỡ lẽ, lại nghe được giảm giá thì vui mừng ra mặt, hớn hở nói: “Hôm nào cậu giới thiệu bạn cậu cho chị với nhé.”

Đô Ngự cười cười không nói, trùng hợp có người tới tìm Trương Dao nói chuyện, Trương Dao không hỏi thêm, đi tặng quà cho cha.

9 giờ rưỡi, khách khứa khá đông đủ, mọi người bắt đầu động đũa.

Trương Đại Chí ngồi vị trí chủ tiệc, trên người hỉ khí xán lạn, cười không dừng được, ngồi cạnh là Chu Hà Bình và Trương Kế, Đô Ngự ngay bên Chu Hà Bình.

Thân thích trong nhà lần đầu tới chốn cao sang như vậy ăn cơm, ào ạt cảm thán Trương Đại Chí có con cái tài giỏi, nở mày nở mặt, Trương Dao Trương Kế nghe vậy, ôm hết ngợi ca vào mình, không đề cập một lời đến Đô Ngự.

Chu Hà Bình sắc mặt không tốt lắm.

Đô Ngự trấn an bà, “Mẹ, đừng nghĩ nhiều, ăn cơm đi.”

Chu Hà Bình nhỏ giọng nói: “Thật là quá đáng.”

Trương Đại Chí xã giao một lúc lâu mới rút cuộc nhớ đến Chu Hà Bình, ngừng lại nói: “Hà Bình, nào, vợ chồng già chúng ta cùng một ly.”

Lúc này, Trương Dao đưa Ngô tổng tới, “Ba, đây là cấp trên của con, anh ấy nghe nói là sinh nhật ba, cố ý đến chúc mừng.”

Trương Đại Chí không quản Chu Hà Bình nữa, vội vàng đứng lên, nói: “Ngô tổng khách khí quá, còn phiền anh tự mình lại đây, tôi thật không dám.”

Ngô tổng cười cười: “Chúc ngài khỏe mạnh trường thọ.”

“Ôi ôi.” Trương Đại Chí vội đáp ứng không ngừng, “Nào nào nào, anh lại bàn này ngồi đi.”

Bàn này đã đầy, không còn chỗ cho Ngô tổng, nhưng đang ngồi toàn là thân thích của Trương gia, đuổi ai cũng không được. Trương Dao liếc Đô Ngự một cái.

Đô Ngự đứng lên nói: “Bên kia có bạn học của con, con qua đó xem chút, mọi người từ từ ăn.”

Chu Hà Bình túm y lại, Đô Ngự nhìn bà một cái, ý muốn bà yên tâm.

Chu Hà Bình sắc mặt rất tệ, nếu không phải nể mặt Trương Đại Chí, bà đã sớm đứng lên rồi đi.

Sau khi Đô Ngự đi, Trương Dao ngồi vào vị trí của y, bảo Trương Kế ngồi chỗ chị ta, an bài một người ngoài như Ngô tổng ngồi ngay cạnh Trương Đại Chí.

Ngô tổng nói: “Con gái tiên sinh thật chịu chi, bàn tiệc này không rẻ chút nào đâu.”

Trương Đại Chí nào hiểu, chỉ vui vẻ cười nói: “Phải không ha ha ha.”

Cả buổi bận rộn, Trương Dao lúc này mới có thời gian để ý bàn tiệc. Chị ta không ăn qua nhiều khách sạn cao cấp, hai lần đi duy nhất đều là đám cưới bạn, trên bàn đều có mấy thứ bào ngư nhân sâm này, không hiếm lạ. Chị ta không nhìn ra chỗ nào quá đắt đỏ, chỉ cho là Ngô tổng khen mình.

Ngô tổng nhìn chai rượu, càng thấy không tưởng, nghĩ thầm không ngờ nhà Trương Đại Chí có tiền như vậy, uống loại rượu hơn một vạn.

Trương Dao khẳng định không giàu, chồng cũng chẳng có vẻ khảm khá, lần đó ăn cơm ông ta đã gặp, cứ vâng vâng dạ dạ, nhìn là biết không có tiền đồ.

Lại quan sát Trương Kế, không thấy lợi hại chỗ nào.

Tuy vậy, ông ta có nghe qua chuyện nhà Trương Dao, cha tái hôn, vừa rồi đứng lên chắc chính là con riêng bên vợ.

Ngô tổng dỗi mắt nhìn, chỉ thấy được cái ót của người thanh niên ấy, nhưng tấm lưng thẳng tắp, vững chắc ổn định, khí chất tỏa ra so với con trai con rể Trương gia cộng lại mạnh hơn nhiều.

Chẳng lẽ là người đó?

Ông ta có chút khó hiểu.

Đô Ngự mới ăn hai đĩa, đột nhiên có người tới ngồi cạnh, y ngẩng đầu thấy là Trì Vũ, sưng sốt một chút, “Sao anh đến đây?”

Lâu không gặp nhân thân Trì Vũ, y đã quen với mặt đen nhỏ của Trì Nhất Hoa, có chút không thích ứng được khuôn mặt đẹp trai góc cạnh rõ ràng này.

Trì Vũ nói: “Anh vừa tích lũy sức lực.”

Đô Ngự sáng tỏ, khó trách hai ngày này đều ngủ, thì ra là để góp sức biến thân, thật vất vả, “Anh không sao chứ?”

Trì Vũ nhìn y, nén khóe miệng gờ, “Đừng lo lắng.”

Đô Ngự muốn nói thêm nhưng ngại nơi đây nhiều người mắt tắp, cuối cùng không hé miệng, tính toán về nhà hỏi kỹ càng.

Ngồi cùng bàn có mấy cô bé, ban đầu thấy Đô Ngự đã để ý, thêm một Trì Vũ, cơm cũng chẳng thèm ăn. Một đôi mắt phải nhìn đến hai anh đẹp trai, xem bên này lại xem bên kia, ghé nhau thảo luận, lòng đại trai rạo rực.

Đô Ngự nhìn thoáng qua bàn kia, chờ Trương Dao trò chuyện xong với Ngô tổng, thừa dịp mọi người kính rượu nhau bèn cùng Trì Vũ đi chào hỏi.

Trương Đại Chí có con trai con gái và Ngô tổng, hơi sức đâu quan tâm Trì Vũ người ngoài, tùy tiện nói hai câu thì đuổi khéo Trì Vũ.

Nhưng còn Ngô tổng, liếc mắt đã nhận ra Trì Vũ thân phận bất phàm. Khí chất ấy đặt cạnh chính ông ta lại khiến ông ta thấp hèn đi vài phần, không dám dễ dàng cất tiếng.

Đó là uy nghiêm của kẻ có tiền.

Hiểu rồi, Trì Vũ tuyệt đối chính là kẻ dám mở chai rượu hơn vạn kia.

Ngô tổng muốn tìm cơ hội cùng Trì Vũ nói vài lời, lại bị Trương Dao gây trở ngại, không thể thoát thân.

Thọ tịch cuối cùng kết thúc, đến lúc tính tiền, Trương Dao vì muốn thể hiện sự hiếu thảo cho Ngô tổng thấy, nhất định phải tính trước mặt Trương Đại Chí.

Ngô tổng quan tâm gì chuyện tính tiền của bọn họ, chỉ muốn nhanh đi chào hỏi Trì Vũ. Thời điểm đang sốt ruột, Đô Ngự đã dẫn Trì Vũ đến, cùng với giám đốc nơi này.

Trương Dao kẹp thẻ giữa hai ngón tay, thông thả đưa cho giám đốc, “Phiền anh tính tiền hộ tôi.”

Giám đốc nói được, “Tổng cộng tất cả, hoá đơn của ngài là 15 vạn, sau khi giảm giá còn 10 vạn.”

Khi giám đốc nói 15 vạn, Trương Dao cứng người ngây ngẩn, còn tưởng mình gặp ảo giác.

Giám đốc nói tiếp: “Đô Ngự tiên sinh đã trả 5 vạn, ngài chỉ cần đưa 5 vạn còn lại.”

Tất cả mọi người sợ ngây người, trăm triệu không ngờ ăn một bữa cơm có thể mất đến mười vạn.

Trương Đại Chí càng không dám động đây, sợ tới mức cứng họng.

Trương Dao sắp bị hù chết, “Anh nói cái gì? Mười vạn?”

Trương Kế nói: “Sao tổn đến vậy? Chúng tôi chỉ ăn hai bàn.”

Giám đốc nói: “Xác thật là mười vạn không sai, đây là giá sau khi giảm, mỗi bàn hai chai rượu tây đã hơn năm vạn.”

Lúc này Ngô tổng nói: “Rượu chúng ta uống đúng là đắt như vậy, mỗi chai hơn một vạn.”

Trương Dao suýt khuy gối, hít thở không thông, chị ta phẫn hận trừng mắt nhìn Đô Ngự, chỉ vào y nói: “Nó trả tiền?”

Không có khả năng! Thằng Đô Ngự nghèo kiết xác đào đâu ra năm vạn!

Không ngờ giám đốc nói: “Đúng vậy, Đô tiên sinh đã trả rồi.”

Trương Đại Chí nói: “Trương Dao, sao lại thế này? Lúc chuẩn bị chưa thoả thuận với nhau sao?”

Thân thích vẫn ngồi đây đấy, loại chuyện ăn xong cơm không trả nổi tiền sẽ khiến Trương Đại Chí mất hết mặt mũi!

Trương Kế nói: “Chị ——”

Trương Dao trừng cậu ta, nhìn về phía Đô Ngự, “Đô Ngự, sao cậu không nói trước với tôi?”

Chị ta muốn hỏi Đô Ngự, chỗ đắt như vậy sao không báo trước một tiếng để chị ta chuẩn bị, chưa nói gì đã dẫn bọn họ đến, không phải cố ý làm chị ta bị hổ sao!

Đô Ngự nói: “Không phải chị bảo tùy tôi tự quyết sao?”

Đô Ngự đáp vậy Trương Dao liền á khẩu. Đúng, lúc trước vì sợ phiền nên ném hết việc cho Đô Ngự, giờ chị ta không còn lời nào để nói.

Nhưng mà!

Trương Dao định tiếp tục đôi co, Trương Đại Chí lại không nhịn được, ánh mắt thân thích bằng hữu nhìn ông ta đã bắt đầu thay đổi, ông ta trừng Trương Dao, “Cơm nước xong ba và dì con còn phải về nhà, nếu không có vấn đề gì thì kết thúc nhanh đi.”

Trương Dao ngẩng đầu, thấy Ngô tổng đang nhìn mình, giám đốc cũng đang chờ mình thanh toán.

Chị ta cảm giác mình như miếng thịt trên thớt, bất lực chờ dao rơi.

Trương Dao khép mắt, căng da đầu nói: “Tính tiền đi.”

Giám đốc lưu loát quẹt thẻ, nhưng tiền trong thẻ không đủ. Trương Dao da mặt đỏ bừng, hung hăng liếc Trương Kế, Trương Kế chỉ có thể không tình nguyện thanh toán tiền. Trương Đại Chí xem bộ dạng hai người bọn họ, xấu hổ vô cùng, cúi đầu đi mất, không muốn nán lại cái nơi mất mặt này thêm phút giây nào nữa.

Đô Ngự ra cửa, Tiggo không thấy đâu, nhưng có thấy car boy lái một chiếc Audi đến, dừng trước mặt bọn họ.

Thì ra xe Trì Vũ đây.

Trì Vũ mở cửa xe, Đô Ngự chưa kịp chui vào đã bị Trương Dao vội vàng đuổi theo ngăn cản, “Đô Ngự, cậu đứng lại đó cho tôi!”

Đô Ngự đứng lại.

Phía sau Trương Dao còn có Trương Kế và ông chồng Trịnh Hạo.

“Ăn bữa cơm hết mười vạn, cậu ăn thịt người à!” Trương Dao nhìn không được, phun nước miếng muốn cùng Đô Ngự lý luận, nước miếng Trương Dao chưa đến, Trì Vũ đã lôi Đô Ngự ra sau lưng bảo vệ.

Đô Ngự nói: “Chị có ý gì, không phải chính chị nói muốn tốn bao nhiêu cũng được sao? Hiện tại tôi thu xếp hết mọi việc, chị lại quay sang trách tôi phung phí?”

Việc này, Trương Dao đáng ra phải nghiêng rằng nuốt xuống, chị ta vốn không có lý.

Nhưng loại người giống Trương Dao đâu thêm quẩn anh có lý hay không.

“Tôi nói bao nhiêu cũng được thì cậu phung phí như vậy sao, mười vạn! Cậu cho cậu là người giàu có à! Phùng má giả làm người mập vui lắm sao!”

Trì Vũ nói: “Tôi thật đúng là người giàu có.”

Đô Ngự: “.....”

Trương Dao đỏ mắt liếc Trì Vũ, “Cắt ấy mà giàu.”

“Chị.” Trương Kế phía sau kéo kéo Trương Dao, Trương Dao bực dọc giấy tay ra, Trương Kế lại kéo một lần, nhỏ giọng nói: “Chồng ảnh lái Audi.”

Đô Ngự: “.....”

“Au cái rắm ——” Trương Dao quay đầu nhìn, thật đúng là bốn cái vòng*.

* logo Audi

Tức khắc ngây dại.

Trương Kế nói: “Nhập khẩu, mấy trăm vạn.”

Ôi chao.

Trương Dao há hốc miệng, bị bốn cái vòng kia dọa sợ.

Đô Ngự lên xe đi rồi cũng không chú ý.

Sau một lúc lâu, Trương Dao mới khép miệng, phục hồi tinh thần, “Nói không chừng là mượn.”

Trương Kế lắc đầu, “Đó là mẫu mới nhất, limited, dễ gì mượn. Hơn nữa có là mượn, cũng không phải mượn người bình thường.”

Trương Dao hiểu, mua xe limited, nếu không phải hào môn phú nhị đại thì là trong nhà có quyền có thế, có thể cùng loại người này kết bạn, mạng lưới quan hệ đúng là ngút trời.

Chị ta toát mồ hôi, không ngờ chồng Đô Ngư bên trong nguy hiểm như vậy, thế mà là bậc phú hào!

Chị ta hồi hận, mấy lời lúc nãy đủ để Đô Ngư hận chết mình.

Trương Dao trừng mắt, “Sao mày không nói sớm!”

Trương Kế hết nói, “Em gọi chị chị có nghe đâu.”

Lúc này, Trương Đại Chí vội vàng đuổi đến, “Có thấy dì mấy đứa đâu không?”

Hai người lắc đầu, điện thoại Trương Đại Chí đột nhiên vang lên, đầu kia nói hai câu, không chờ Trương Đại Chí mở miệng đã cúp.

Trương Đại Chí rên một tiếng, suýt khóc, “Dì mấy đứa không cần ba nữa!”

Đầu kia, Chu Hà Bình ngồi trong xe Trì Vũ.

Đô Ngư buông điện thoại nói: “Nói xong rồi.”

Chu Hà Bình nói: “Tiểu Ngư, thiệt thòi con.” Bà nhiều năm không tái hôn bởi không muốn tìm cho Đô Ngư một người cha kế, khiến Đô Ngư chịu thiệt thòi, cuối cùng vẫn tránh không thoát. Trương Đại Chí này, cho là bà dễ bắt nạt thật phải không, bà chỉ nhẫn nại vì không muốn vướng bận con thôi.

Đô Ngư cười cười, “Thiệt gì đâu ạ.”

Chu Hà Bình thở dài, “Nếu họ không chịu xin lỗi con đang hoang, mẹ tuyệt đối sẽ không trở về.”

Đô Ngư gạt đầu, “Đúng lúc, cứ ở chỗ con hai ngày, con đưa mẹ đi thăm thú một phen.”

Sau khi đến nhà, Chu Hà Bình xuống xe liền ngậy ngẩn, quả thực không thể tin vào hai mắt mình, bà đi đến lâu đài trong truyền thuyết sao?

“Nơi này là đâu?”

Trì Nguyệt Bạch cười giòn giã đón chào, “Đây là nhà Đô Ngư bà thông gia ạ.”

Chu Hà Bình lần đầu tiên thấy Trì Nguyệt Bạch, “Ngài là?”

“Tôi là mẹ Trì Vũ.”

Trì Nguyệt Bạch bận rộn đưa Chu Hà Bình dạo biệt thự, thành ra bớt việc của Đô Ngư.

Đô Ngư cùng Trì Vũ về phòng. Vừa vào, Trì Vũ liền hết chống đỡ nổi. Chưa đến nỗi biến về bản thể nhưng vẫn là rất mệt mỏi, quần áo chưa thay đã tê liệt ngã xuống giường.

Đô Ngư lo lắng đầy mặt, thay hần cởi quần áo, “Anh không sao chứ?”

Trì Vũ nhắm mắt như thể đang ngủ, “Ừm.”

Đô Ngư nhẹ giọng nói: “Khi nào đến kiếp nạn của anh?”

Trì Vũ đột nhiên mở to mắt, “Mẹ anh kể à?”

Đô Ngư gạt: “Sớm muộn gì em cũng biết.”

Trì Vũ thu lại ánh mắt, thật lâu không nói gì, “Lần này anh không biết sẽ thế nào, không còn loại mới để đổi nữa.”

Đô Ngư: “.....”

Không hiểu sao, Đô Ngư đột nhiên nhớ tới ‘loại hổ Đông Bắc mới’.

Đô Ngư nhìn sắc mặt hần trầm đi, nói: “Đừng nghĩ tiêu cực, có lẽ còn có kiểu biến khác.”

Trì Vũ nghĩ nghĩ, nhúu mày: “Chó không được, anh dị ứng lông chó.”

Đô Ngự: “.....”

Buổi tối, cả nhà cùng ăn cơm. Vì Chu Hà Bình tới, Đô Ngự nhường bà phòng mình, dọn sang với Trì Vũ.

Đô Ngự tắm rửa xong, mới ra đã bị Trì Vũ bỏ nhào lên giường.

Đô Ngự hoảng sợ, “Anh làm gì đó?”

Trì Vũ chăm chú nhìn Đô Ngự bằng ánh mắt sâu thẳm, nhịn không được cúi đầu hôn xuống. Xa cách tháng ngày, gặp lại độ ấm quen thuộc kia, Đô Ngự chợt nhận ra bản thân nhớ Trì Vũ bao nhiêu, nhớ nhiệt độ hân, nhớ hơi thở hân, nhận ra y yêu Trì Vũ nhường nào.

Đô Ngự khép mi, tùy ý Trì Vũ thân cận, gặm cắn, khi tình cảnh mỗi lúc một phát triển đến chiều hướng không thể miêu tả...

Phụt một tiếng.

Âm thanh quen thuộc vang lên. Đô Ngự mở mắt ra, thấy mép giường ngồi xổm một con mèo đen cụp đuôi ủ rũ.

“Ngao ô —————”

Chu Hà Bình cùng Trì Nguyệt Bạch ngồi trên sofa xem TV.

“Vừa rồi có phải tiếng sói không?” Chu Hà Bình lắng tai nghe.

Trì Nguyệt Bạch nói: “Có thể là con Husky nhà bên.”

Chu Hà Bình nói: “Phải không? Hú to như vậy luôn?”

Trì Nguyệt Bạch thở dài, “Đừng nói nữa, đây là một câu chuyện xưa buồn thảm.”

Trên lầu Đô Ngự cười đến thở hổn hển, vừa cảm thấy Trì Vũ đáng thương, vừa nhịn không được muốn cười.

Trì Nhất Hoa rúc trong ổ chăn, nếu mèo có nước mắt, hẳn nhất định đang khóc lóc thảm thiết.

Đô Ngự vuốt vuốt lông hân, “Đừng tức giận, ngoan ngủ đi.”

Có Đô Ngự thương yêu, Trì Nhất Hoa không bao lâu đã ngủ khì khì. Một bên ngáy ngủ, một bên lệ rơi đầy mặt, thiếp đi trong nước mắt. Đô Ngự cũng ngủ theo, chờ tỉnh lại, ngày hôm sau đến rồi.

Lúc Đô Ngự xuống lầu, Chu Hà Bình đang cùng dì giúp việc bận rộn nấu cơm trong bếp.

“Tiểu Ngự, Trì Vũ đâu?”

Đô Ngự ôm Trì Nhất Hoa trong lòng, sao y có thể nói với Chu Hà Bình Trì Vũ chính là cục đen đen này được, “Trì Vũ đi làm ạ.”

“Sớm vậy đã đi rồi.” Chu Hà Bình giật mình, “6 giờ mẹ dậy, tổng tài như thằng bé còn phải đi làm sớm hơn thế sao?”

Đêm qua, Đô Ngự thuật lại chuyện tiệc sinh nhật cho Chu Hà Bình.

Không nói thật hết, chỉ nói một nửa.

Về vấn đề tại sao không cho mọi người biết nhà hân giàu, Đô Ngự nói là bởi Trì Vũ sợ bà cảm thấy mình quá có tiền, không chấp nhận tình cảm của hai người. Trì Vũ chính bởi nguyên nhân ấy nên mới giấu Đô Ngự, cho nên không tính là gạt Chu Hà Bình.

Chu Hà Bình không nghi ngờ gì.

Nhà Đô Ngự có chi đáng giá để lừa lọc đâu, hơn nữa sau nhiều năm, Trì Vũ đối nhân xử thế không có chỗ nào bất bẻ, bà vốn rất vừa lòng.

Chỉ cần con cái hạnh phúc là được.

Đô Ngự nói: “Hôm nay có chút việc, cần đến sớm bố trí.”

Cơm nước xong, Đô Ngự ôm hộp mèo đi làm.

Trì Nhất Hoa vài ngày không đến công ty, phần lớn sự vụ đều giao cho Trình Khả Tâm.

Với cương vị tổng tài Xích Vũ, Trình Khả Tâm tuy nhìn hoa hòe loè loẹt nhưng làm việc rất năng suất. Trì Nhất Hoa vắng mặt mấy ngày, cậu ta thu xếp mọi việc gọn gàng ngăn nắp, giúp Trì Nhất Hoa bớt không ít chuyện.

“Chị dâu.”

Trình Khả Tâm ở xa xa thấy Đô Ngự liền chạy lên đón. Cậu ta ngày thường ở văn phòng tổng tài tầng hai mươi tám, Đô Ngự không ở tầng hai thì là bốn mươi ba, không có cơ hội gặp mặt. Hơn nữa, cậu ta gần đây còn thay Trì Vũ đi nước ngoài dự cuộc họp ở tổng công ty, nên khá lâu rồi hai người không gặp nhau.

Đô Ngự nghe có người gọi mình chị dâu, biết ngay là Trình Khả Tâm.

“Em có mang quà cho anh, đặt trên bàn làm việc í.”

“Quà gì vậy?” Đứng đưa cái gì như siêu xe nhé, y dùng không nổi.

Trình Khả Tâm nói: “Yên tâm, đồ lưu niệm thôi, em đi công tác mua về.”

“Đại ca em đâu?”

Bước vào thang máy, Đô Ngự chỉ chỉ hộp mèo, Trình Khả Tâm tròn mắt, “Má ơi đại ca, anh bị sao thế?”

Trì Nhất Hoa ngủ đến thom ngọt, không thêm phản ứng.

Đô Ngự nói: “Gần đây tinh thần hần có chút không tốt.”

Đến tầng bốn mươi ba, Trình Khả Tâm không định bước ra, Đô Ngự ra khỏi thang máy, đột nhiên nhớ điều gì, xoay người hỏi: “Đại ca cậu là mèo, sao cậu không kinh ngạc chút nào?”

Trình Khả Tâm sững sốt, ánh mắt láo liên, “Trời, trời ạ, ổng thế mà, thế mà là, là mèo, mèo sao?”

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự nói: “Không phải cậu cũng là mèo chứ?”

Trình Khả Tâm như bị ấn nút tạm dừng, “Không, không phải.”

Dứt lời hắt xì một phát.

Đô Ngự: “.....”

Tốt, biết cậu là mèo rồi.

May mắn lúc này thang máy đóng lại, Trình Khả Tâm nhẹ nhàng thở phào, bắt đầu điên cuồng hắt xì.

Đô Ngự đưa Trì Nhất Hoa đến nơi, Trì Nhất Hoa còn ngủ. Y không yên tâm trông chừng một hồi. Giờ ăn cơm giữa trưa lại đến xem, Trì Nhất Hoa vẫn chưa tỉnh.

Có lẽ ngửi được mùi cơm trưa từ người Đô Ngự, hần lúc này mới chậm rãi mở to mắt, “Buổi sáng à?”

Đô Ngự: “..... Giữa trưa.”

Đô Ngự mở máy tính, Trì Nhất Hoa gối lên cái gối bé con của mình, đệm thịt phỉ phỉ bàn phím, “Khả Tâm làm không tồi.”

Trì Nhất Hoa dùng số nội bộ gọi thư kí, “Gọi Trình tổng lên đây.”

Thư kí nói: “Trình tổng xin nghỉ về nhà.”

Đô Ngự: “.....”

Không phải bị y dọa chạy chứ.

Tuy buồn ngủ chịu hong nổi, Trì Nhất Hoa vẫn kiên trì xử lí thoả đáng tất cả công việc, Đô Ngự tan làm rồi, Trì Nhất Hoa còn chưa có tan.

Đô Ngự ngồi một bên xem Trì Nhất Hoa xử lý công tác, nhìn bộ dạng nỗ lực chống đỡ của hắn, cảm thấy bất an vô cùng.

“Ngày mai làm cũng được mà.” Nỗi bất an dần dần choán đầy nội tâm, Đô Ngự thật sự nhin không nổi nữa.

Trì Nhất Hoa lắc đầu, “Hôm nay anh phải làm cho xong.”

“Kiếp nạn sắp đến rồi?”

Trì Nhất Hoa khẽ gật, đem thịt lua nhanh. Chín giờ tối, Đô Ngự mới ôm hộp mèo về tới nhà.

Trì Nhất Hoa tắm rửa xong, biến về nhân thân, Đô Ngự muốn khuyên hắn chừa chút tỉnh lực nhưng khó lòng mở miệng. Đến Trì Vũ còn không rõ vận mệnh hắn là gì thì y biết an ủi thế nào đây.

Không bằng toại nguyện Trì Vũ, những phút cuối hắn muốn làm gì cũng được.

Trì Vũ ôm Đô Ngự, hai người ôm nhau nằm trên giường.

Đô Ngự hỏi: “Tình huống tệ nhất là gì?”

Trì Vũ do dự một lúc lâu, “Anh cũng không biết.”

“Đánh hồi nguyên hình sao?”

Trì Vũ nói: “Có lẽ, nếu không làm gì quá sai, chắc sẽ không quá thảm.”

Đô Ngự trầm nghĩ cũng được, y chỉ cần Trì Vũ còn sống, chỉ cần không ..., đánh hồi nguyên hình y chấp nhận, “Quá thảm là thảm như nào?”

Trì Vũ nghĩ nghĩ, bí thống nói, “Biến thành mèo cái.”

Đô Ngự: “.....”

Phản công gì đó, tuyệt đối không thể.

Hai người ôm ôm rồi thiếp đi.

Đô Ngự không biết mình ngủ bao lâu, thời điểm mở mắt, bên ngoài vẫn là một mảnh đen nhánh. Không thấy Trì Vũ đâu.

Đô Ngự tìm một vòng, không phát hiện mèo đen.

Đang lúc hoang mang, đột nhiên nghe được tiếng sét đánh từ bên ngoài.

Y trong lòng giật thót, vội lao ra.

Chạy đến ngoài cửa mới thấy tụ lại trên mái nhà là mây đen dày đặc, sấm sét ầm ầm. Đô Ngự quay vào, bò lên mái nhà.

Quả nhiên thấy một con mèo đen đứng ở trung tâm sân thượng.

“Trì Vũ!”

Đô Ngự hô to, gió trên này quá lớn, y lo lắng tấm thân bé bỏng của Trì Nhất Hoa sẽ bị thổi bay.

Trì Nhất Hoa quay đầu nhìn y, “Mau trở về, đừng có ra đây!”

Đô Ngự lắc đầu, y biết đây là lời kiếp tới vì Trì Vũ!

Y không cách nào ngăn cản điều đó, nhưng y muốn bên Trì Vũ đến thời khắc cuối cùng.

Trì Nguyệt Bạch cũng lên, bà ngăn Đô Ngự lại, “Đừng đến quá gần, con người không chịu nổi ảnh hưởng lôi kích.”

Hai người đứng xa xa quan sát, chỉ cảm thấy gió càng lúc càng lớn, như sắp trời long đất lở, mây đen tích tụ dày đặc, quấn kín thành vòng trên đầu Trì Nhất Hoa, ép người không thở nổi.

Theo sấm sét ầm ầm, ánh sáng loá mắt dần toả ra từ chính giữa vòng tròn, rọi chiếu đất trời như thể ban mai.

Trì Nhất Hoa đứng trong tâm bão, nho nhỏ một cục, lại tùy ý cuồng phong gào thét, không chút sút mẻ. Ánh sáng ngày một gay gắt, ngay lúc Đô Ngư cảm thấy mình sắp bị loá mù, đánh thẳng vào Trì Nhất Hoa. Quang mang đại thịnh đến nỗi người phạm mở không nổi mắt, trong phút chốc, lại khôi phục như thường.

HẾT CHƯƠNG 21.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau nữa là hết.

23. Chương 22: Anh Đã Trở Về (hết)

Ba tháng sau.

Đô Tuấn Quả khiêng máy quay phim ngắn, thể loại phóng sự giả tưởng, cùng đồng bọn thuật kể chuyện xưa gặp quái vật.

“Xong đoạn này đi ăn cơm nhé!”

“Thật tốt quá, đói chết tao rồi.”

“Tao muốn ăn BBQ!”

Bọn trẻ mười mấy tuổi là lúc thân thể phát triển, nghe đến ăn cơm là tinh thần phấn chấn ngay, sức lực bộc phát, chỉ chốc lát, đoạn cần quay hôm nay đã xong rồi.

Cả bọn vui vẻ cùng nhau đi ăn BBQ.

Cơm nước xong thì về phòng nghỉ ngơi.

Đô Tuấn Quả làm đạo diễn đặc biệt vất vả, bận tới bận lui, tắm rửa xong liền nằm trên giường không muốn dậy.

“Đỉnh đang đỉnh đang...”

Đang lúc định ngủ, video call của Đô Ngư gọi đến.

“Ba.” Đô Tuấn Quả ngáp một cái.

“Hôm nay quay thế nào, có ai bắt nạt không?”

Đô Tuấn Quả nói: “Khá tốt, không ai bắt nạt con.”

Con không bắt nạt ai thì thôi.

“Ăn cơm đủ bữa, chú ý an toàn, đừng gắng sức quá, bảo vệ tốt chính mình.”

Đô Tuấn Quả gật đầu đáp ứng, mấy lời này Đô Ngư mỗi ngày nói với nhóc một lần, nhóc có thể đọc thuộc lâu lâu.

Đô Tuấn Quả nói: “Đúng rồi, cha con đâu?”

Đô Ngư nói: “Đang ngủ đây.” Dứt lời Đô Ngư xuống giường, màn hình rung động. Một lát sau, giữa màn hình đột nhiên xuất hiện một cục lông xù xù.

“Vẫn ngủ được à.” Đô Tuấn Quả cảm thán, “Lúc sáng video call ổng cũng đang ngủ.”

Đô Ngư cười, “Có thể ngủ là chuyện tốt, chứng tỏ thân thể cha con đang hồi phục.”

‘Lông xù’ như thể nghe tiếng bọn họ nói chuyện, ngẩng đầu nhìn qua, ngó Đô Tuấn Quả trong điện thoại, lười biếng hỏi: “Ai đây?”

Đô Tuấn Quả tức giận, “Là con cha đó!”

Ngủ trong ổ mèo đúng là Trì Vũ, tuy nhiên hấn hiện tại chỉ là mèo con, trên người đen cam trắng ba màu, trở lại làm Trì Tam Hoa.

Ngày đó sau lời kiếp, mọi người đoán già đoán non hấn sẽ biến kiểu gì, không ngờ lần này chủng loại không đổi nữa, chỉ thu bé lại.

Đô Tuấn Quả nói một hồi thì muốn cúp máy.

Trì Tam Hoa lại ngủ tiếp.

Theo Đô Tuấn Quả thấy, cha nhóc đã tiến vào thời kì ngủ đông rồi.

Ngày khai giảng, Đô Ngư vì muốn động viên nhóc, ôm Trì Tam Hoa cùng đưa Đô Tuấn Quả đi học.

Trì Tam Hoa lớn lên chút xíu, nhưng vẫn cứ là lông xù xù, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ.

Đô Ngự đưa con vào cổng trường, quay ra thấy Mặc Lan dẫn bọn thủ hạ đứng dưới góc tường gần đó, híp mắt đánh giá tới lui bọn trẻ đi học.

Ngẫu nhiên kêu hai tiếng, liền sẽ có người chịu không nổi sự đáng yêu này, kính dâng đồ ăn ngon trong tay cho nó.

Mặc Lan thấy Đô Ngự, kiêu căng ngạo mạn đi tới, nâng cằm hỏi: “Trì Vũ đâu? Ta nghe nói hần lần này gặp nạn, bị thương không nhẹ.”

Đô Ngự nói: “Anh yên tâm, anh ấy rất ổn.”

“Hừ.” Mặc Lan hừ lạnh một tiếng, “Thật không chờ nổi đến ngày ta đánh bại hần, nhân loại sớm muộn gì cũng rơi vào ma chướng của ta!”

“Meo meo meo, ăn cá khô nè!” Mấy nữ sinh lấy cá khô từ trong túi, đặt trước mắt Mặc Lan, riu rít vuốt ve lông mèo.

Mặc Lan thẳng đầu, meo một tiếng, vui sướng ngoắc đuôi, ăn vào.

Đô Ngự: “.....”

Đô Ngự lên xe, Trì Tam Hoa đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, “Mùi chó già từ đâu ra!”

Đô Ngự: “..... Em vừa rồi thấy Mặc Lan.”

Trì Tam Hoa nhú mày, “Hần nói gì em?”

Xe khởi động, Đô Ngự nhìn theo Mặc Lan đang làm nũng với ‘loài người đáng giận’, cười đáp: “Nói hần qua năm tăng ba cân.”

Về đến nhà, thấy một chiếc xe dừng ở cổng.

Trương Đại Chí cùng Trương Dao Trương Kế Trịnh Hạo đứng đó, thấy Đô Ngự về, bốn người lập tức cười ha hả chào đón.

Trong tay còn cầm túi lớn túi nhỏ quà tặng.

Trương Đại Chí nói: “Đô Ngự à, thúc đến xem mẹ con, thúc đã biết sai rồi, về sau còn để mẹ con chịu chút thiệt thòi gì, thúc sẽ bị thiên lôi đánh!” Trương Đại Chí có vẻ tỉnh ngộ thật, trong khoảng thời gian mẹ y bỏ đi, ngày nào ông cũng gọi điện thoại dỗ dành, lâu lâu lại tới thăm, dù Chu Hà Bình không cho vào cửa cũng không bỏ cuộc.

Tính tình Chu Hà Bình cứng rắn, nói không gặp là không gặp, bơ Trương Đại Chí hết vài tháng.

Trương Dao mắt trông mong nhìn Đô Ngự, “Chị mua cho mẹ của chúng mình tổ yến, mỹ phẩm dưỡng da, loại khoảng một nghìn.” Trương Dao liếc hai tên đàn ông còn lại, Trương Kế vội nói: “Anh, em đã đặt một tour du lịch thế giới định kỳ qua đường biển cho người già, xem như tạ lỗi với mẹ, anh giúp chúng em dỗ bà một chút, khuyên bà về được không.”

Trịnh Hạo liếc mắt gật đầu, “Đúng đúng, không nên nóng giận nữa.”

Đô Ngự nghe bọn họ mẹ tôi mẹ mình một hồi, yên lặng, lúc sau nói, “Vào đi.”

Trương Dao sáng mắt lên, vội vứt đồ cho Trương Kế Trịnh Hạo, dìu Trương Đại Chí, sai sử hai người nói: “Thất thần làm gì, mau đem đồ vào cho mẹ tôi!”

Trông cậy vào một nhà Trương Đại Chí bỏ hẳn tật xấu là không thể, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, dù sao đã có bài học, Đô Ngự tin tưởng bọn họ về sau không dám tái phạm nữa. Đừng nói Trương Đại Chí, chính Trương Dao Trương Kế cũng không thể có chút bất kính với Chu Hà Bình.

Mẫu chốt là mẹ thích Trương Đại Chí, nên mới nguyện ý gả cho ông, người đàn ông này đối với mẹ thật sự không tệ, lúc này Đô Ngự đành tha cho ông ta.

Chu Hà Bình cũng nhớ nhà, nghe Trương Đại Chí dỗ một lúc lâu, lấy đủ bảo đảm, mới nguyện ý đứng dậy trở về.

Trương Đại Chí cười không khép được miệng, mắt trông mong dìu người lên xe, tay chân nhẹ nhàng, đối với lời Chu Hà Bình chỉ có gật không có lắc.

Tiến Chu Hà Bình đi rồi, Đô Ngự thở dài, quay đầu ôm mèo con Trì Tam Hoa lên lầu.

Buổi tối.

Trên bầu trời ánh trăng vơi vơi, nhắc Đô Ngự nhớ đến câu nói ‘trăng tròn biển thân’ của Trì Vũ.

Đang nghĩ thì thiếp đi, đến nửa đêm, y đột nhiên bị cảm giác ướt đầm dề trên mặt đánh thức.

Đô Ngự hé mi, đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn của Trì Vũ, nghĩ mình hẳn còn mơ.

Không sao, mơ thì cũng là mơ rất đẹp, không đợi Trì Vũ nói chuyện, Đô Ngự gắt gao ôm lấy hắn, y quá nhớ người này.

Ôm xong ngủ tiếp.

Điên cuồng ngủ để bổ sung thể lực, Trì Vũ rút cuộc khôi phục nhân thân muốn trong đêm trăng tròn tạo bất ngờ cho Đô Ngự: “.....”

Vì là cuối tuần, Đô Ngự một giấc ngủ tới 9 rưỡi, tỉnh lại nhớ đến giấc mộng đêm qua, không khỏi mỉm cười. Xuống giường tìm không thấy Trì Tam Hoa, mở cửa ngủi được dưới lầu có mùi hương lan đến, chắc Trì Tam Hoa nghe mùi nên xuống bếp tìm cơm rồi.

Đô Ngự ngáp dài đi xuống lầu.

Cơm sáng đã dọn xong.

“Meo meo.” Đô Ngự kêu hai tiếng, Trì Tam Hoa vẫn biệt tăm, đang do dự không biết có nên ra vườn hoa tìm mèo không, thân thể lại bị người từ phía sau ôm lấy.

Ôm rất nhanh rất chặt, lập tức khiến y thở không thông.

“Trì Vũ?!” Gần như tức khắc, Đô Ngự cảm giác được hơi thở của người thương.

Đô Ngự gấp gáp xoay người nhìn, tròng lớn đôi mắt, đúng là Trì Vũ! Thế nên đêm qua không phải giấc mơ!

Y vô cùng mừng rỡ, “Anh biến về được rồi?”

“Ừm.” Rốt cuộc đã khôi phục hình người, Trì Vũ cười rất ôn nhu, trong làn nắng sớm ấm áp dạt dào, cúi đầu hôn lấy môi Đô Ngự.

“Anh đã trở về.”

HẾT CHƯƠNG 22.

TOÀN VĂN HOÀN.

Tác giả có lời muốn nói:

Đề cử truyện đã hoàn “Sinh xong hài tử liền ly hôn”, công rất mạnh (khoe khoang).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-ba-nam-phat-hien-lao-cong-la-meo>